

“سندروم استاکهلم” عشق یکطرفه‌ی سیاسیون افغان با امریکا

سوله او د طالبانو په اوس او راتلونکي يې اغېز

آيا جهان به سوی قبیله‌گرایی روان است؟

تکلیف بزرگترین امانت الهی برای بشر

امت پرودکشن

امت مجله

امت پرودکشن د گڼو خپرونو له لارې چې په حالاتو او د ژوند په واقعیتونو پورې اړه لري غواړي چې د اسلامي امت او نړۍ وضعیت د موثوقو سیاسي، فکري او فقهي تحلیلونو له لارې امت ته وړاندې کړي

امت کتاب

امت پرودکشن با نشر کتب جالب و بیدارگر سعی می‌نماید تا افکار ناب و خالص فکری، سیاسی و فقهي که از عقیده اسلامی نشأت نموده است را به امت اسلامی پیش کش نماید

امت صوتها

امت پرودکشن با نشر آدیوهای جالب و بیدارگر تلاش مینماید تا مفاهیم فکری، سیاسی و فقهي را به امت اسلامی انعکاس دهد

امت ویدیو

امت پرودکشن د گڼو ویدیوگانو په خپرولو سره هڅه کوي چې د اسلامي تاریخ د زریڼو دورو مختلف ابعاد او د اسلامي امت او نړۍ اوسني واقعیتونه انځور کړي

www.ummatproduction.com

در برگ‌های این شماره

۳۳

تکلیف بزرگترین امانت الهی برای بشر

سندروم استاکهلم؛
عشق یک‌طرفه‌ی سیاسیون افغان با امریکا

۱

۳۹

جستجو در تاریکی؛ چرا نباید به صلح
امیدوار بود؟

د سولې په خبرو اترو کې گډون د اسلام او
مسلمانانو له تر ټولو بدو دښمنانو سره مرسته ده

۶

۴۴

ټولنیزې رسنۍ د رښتیني بدلون مخه نیسي

قبیلوي ژوند او فطرت

۱۰

۴۸

امت؛ جوهر تاریخ مسلمانان

خطر لغوی گرفتن اصطلاحات و مفاهیم!

۱۴

۵۲

جنگ و صلح در اندیشهٔ سرمایه‌داری

سوله او د طالبانو په اوس او راتلونکي يې اغېز

۱۹

۵۶

رهبران ما این گونه بود!

آیا جهان به سوی قبیله‌گرایی روان است؟

۲۳

امريکايي سوله؛ د ناورينونو دوام که د هيلو سرچينه؟!

په قطر کې د دوی په اند پخوانی «تروريستي» ډلې طالبانو او امريکايانو تر منځ نهه ځله مستقيم مذاکراتو و شوه چې امريکا د زوال پر لور گړندي گامونه پورته کوي. په کور د ننه د تجزيې پر درشل ولاړه ده. گڼ شمېر کورني ناورينونه يې تهديدوي. پياوړې نړيوال رقيبېان يې د راپورته کېدو په حال کې دي او د افغانستان په جگړه کې هم کومه د پام وړ لاسته راوړنه نه لري. مگر بيا هم هڅه کوي ترڅو د افغانستان ستراتيژيک موقعيت چين او روسيې ته پرېږدي. نو غواړي په افغانستان کې د خپلې ماتې د برېښېدو مخه ونيسي.

خو د سيمې او افغانستان لپاره د امريکا په ستراتيژۍ کې کوم ځانگړی بدلون نه ترسترگو کيږي. له همدې امله ټولې وسلې والې ډلې هم د سولې په روانه پروسه کې نه شاملوي، ترڅو د خپل حضور او سيمه ييزو گټو لپاره ورڅخه گټه واخلي. ځکه امريکا له افغانستان څخه د بشپړو وتلو هېڅ اراده نه لري. يوازې غواړي په افغانستان کې د خپل حضور څرنگوالی بدل او خپل دشمن له سياسي پروسې سره يوځای کړي او په بل ډول د افغانستان له جيو پوليټيک موقعيت څخه گټه پورته کړي.

امريکا د سولې د روانې پروسې له لارې غواړي ظاهراً په افغانستان کې د خپل تاريخ تر ټولو اوږده بهرنۍ جگړه پای ته ورسوي او هڅه کوي د دغه جگړې د ختم له اعلان څخه د ۲۰۲۰م کال د جمهوري رياست په ټاکنو کې د خپل گوند د برياليتوب لپاره کار واخلي او همداراز د طالبانو وسله وال مقاومت تجزيه او لويه برخه يې له شته رژيم سره يو ځای کړي.

طالبان بايد په ياد ولري چې د سولې د پروسې له لارې دغه ستر شر؛ امريکا، ناټو، د هغوی ډيموکراسي او ليبرال ارزښتونه چې پر دغه مسلمان او مجاهد ولس تپل شوي، بشپړ له منځه نه ځي. مگر امريکا ژمنه ده چې د سولې د تړون له لارې به له دغه فاسد نظام او ارزښتونو څخه لاس په سر او هر اړخيز شتون به يې له رېښو څخه ايستل کيږي؟!

طالبان بايد دا درک کړي چې امريکا ثابت هويت نه لري. هغه له بېلابېلو بنسټونو څخه جوړ دولت دی. په بهرني سياست کې د پرېکړو صلاحيت د دوی د بېلابېلو بنسټونو او احزابو تر منځ د لېږد او بدلون حالت لري. نو څه ضمانت شته چې؛ که قدرت بل امريکايي بنسټ او حزب ته په لاس ورشي، هغه به دغه تړون نه ماتوي؟! د مذاکراتو د درولو په اړه د ټرامپ ټوپټونه؛ بايد ستاسو شک په يقين بدل کړي چې امريکا نه د سولې مخکې خپلو وعدو ته ژمنه ده او نه له سولې وروسته.

که تاريخ ته مراجعه وکړئ؛ امريکا همېشه له هر لوري سره چې مذاکرات کړي، د ځان لپاره يې وخت اخيستی، ترڅو ځان نورو ناوړه پروگرامونو ته چمتو کړي. آيا کوم ضمانت شته، چې هغوی به تر اوس ډېر خبيث پروگرامونه نه پلي کوي؟!

عهد او تړون ته د ژمنتيا کومه عقیده چې تاسو يې لرئ، کفار هغسې ژمنتيا نه لري. که دا نه منئ د امريکا تاريخ مطالعه کړئ چې د دنيا په سطحه تر ټولو ډېر تړون ماتوونکی هېواد ثابت شوی دی.

نو دغه سوله يوازې ستاسو د تجزيې او د ټرامپ د ټاکنيز کمپاين وسيله ده. همداراز د اسلام او مسلمانانو پر وړاندې ستاسو د ابتلا (افشا کېدو) ډگر دی، چې له يوه يرغلگر او بالفعل محارب کافر دولت (امريکا) سره سوله کوئ او نور بالفعل محارب کفري دولتونه (چين او روسيه) ضمانت کوونکي ټاکئ او د «دولت ملت» د پليدې مفکورې په منلو سره په ناروا نړيوال سياسي واقعيت کې هضمېږئ.

اسلام او پورتنیو سياسي واقعيتونو ته په پام د سبا پر ځای نن له امريکايي سولې سره مقاطعه وکړئ او تر هغه خپلې مبارزې ته دوام ورکړئ، ترڅو نړيوال د امريکا ماتې پوره احساس کړي او د اسلامي خاورو په هر قطر کې تر سختو بريدونو لاندې راشي، چې په ترڅ کې به يې اسلامي امت يو ځل بيا دويم راشده خلافت تاسيس کړي.

«سندروم» استاکهلم؛ عشق یک طرفه‌ی سیاسیون افغان با امریکا

مصدق سهاک

اشرف غنی و مایک پومپئو

کرده و در مواقعی این حس وفاداری تا حدیست که از کسی که جان، مال و آزادی‌اش را تهدید می‌کند، دفاع نموده و به صورت اختیاری و با علاقه خود را تسلیم وی می‌کند و در مقابل کسانی که سعی در نجات وی دارند احساس منفی می‌داشته باشد. نکته‌ی بسیار مهم در مورد این مشکل روانی این است که در آن قربانی برای این که نجات یابد همه چیز را از دریچه چشم گروگان‌گیر خود می‌بیند و سعی می‌کند هر آنچه که او را خوشحال می‌کند انجام دهد.

این سندروم ریشه در غریزه‌ی بقای نفس دارد و افراد اسیر، فکر می‌کنند که حیات و ممات شان به دست گروگان‌گیرها است، از این رو به جای نفرت از اسارت‌گیرندگان شان، غیرشعوری پیوندی با آنها ایجاد می‌کنند تا زنده بمانند. افراد اسیر شده اعمال کوچک محبت آمیزی که از اسارت‌گیرندگان شان سر می‌زند را بسیار بزرگ تصور نموده و به نحوی منت‌گذار اسیرگیرندگان شان می‌شوند.

در سال ۱۹۷۳ میلادی در شهر استاکهلم، پایتخت سویدن رویداد عجیبی اتفاق افتاد. چند سارق وارد بانکی شدند و کارمندان آن بانک را به گروگان گرفتند. گروگان‌گیری به مدت شش روز به طول انجامید. در طی این شش روز قربانیان وابستگی عاطفی به گروگان‌گیرها پیدا کردند تا حدی که از همکاری با پولیس سرباز زدند که برای نجات آنها تلاش می‌کرد و حتی پس از رهایی از گروگان‌گیری در دفاع از گروگان‌گیران خود برآمدند. آنها نه تنها در محکمه علیه گروگان‌گیرها شهادت ندادند، بلکه از رفتارهای پولیس نیز شکایت کردند. جالب‌تر آن که یکی از گروگان‌ها با سردسته گروه سارقین روابط عاطفی پیدا کرد و بعدها با وی ازدواج نیز نمود!!!

این اتفاق عجیب روان‌شناسان را به کشف مشکل روانی بنام «سندروم استاکهلم» قادر ساخت. این عارضه روانی طوری است که در آن گروگان حس یکدلی و همدردی و احساس مثبت نسبت به گروگان‌گیر پیدا

«سندروم استاکهلم» تنها مشکل روانی افراد نیست، بلکه با نگاهی به سیاست بین‌المللی این مشکل روانی دامن‌گیر بسیاری از کشورهای جهان نیز شده است؛ اقوامی که در مسند قدرت قرار ندارند و به نحوی مستعمره و محکوم هستند احتمال مبتلا شدن شان به این سندروم بیشتر می‌باشد. چنانچه علایم این سندروم در میان هندی‌ها، افریقایی‌ها، سیاه پوستان و سرخ پوستان امریکایی، عرب‌ها و در این اواخر در میان افغان‌ها نیز دیده می‌شود. در این نوشته مشت نمونهی خروار به تعدادی از آن‌ها به صورت مؤجّز اشاره می‌گردد.

«سندروم استاکهلم» بعد از آغاز فعالیت‌های استعمارگرایانهی اروپایی‌ها به‌ویژه فرانسه در میان ملل افریقایی شیوع یافت. فرانسه از قرن شانزدهم میلادی بدینسو بیش از ۲۰ کشور در غرب و شمال این قاره را مستعمره خود کرد. تجارت برده‌گان، به یغما بردن معادن ناب افریقا، قتل و کشتار ده‌ها میلیون افریقایی حاصل کار فرانسه و سایر کشورهای اروپایی در خاک افریقا بود. اروپایی‌ها چنان بر افریقایی‌ها ظلم روا داشته‌اند که صفحات تاریخ جهان از ذکر آن شرم دارد، ولی هنوز هم افریقایی‌ها با دشمن خون آشام شان پیوند عاطفی یک‌طرفه دارند و فرانسه و ارزش‌های فرانسوی را به عنوان قلبه‌ی خویش برگزیده‌اند. فرانسه نیز درک کرده که چگونه در زمان‌های مناسب روی‌کرد استعماری خویش را تغییر دهد تا اسارت‌اش پا برجا بماند. جالب است که بدانیم در طول ۵۰ سال گذشته، ۶۷ کودتای نظامی در ۲۶ کشور افریقایی صورت گرفته و ۶۱ درصد این کودتاها نیز در مناطق فرانسوی زبان افریقایی انجام شده است. آن‌چه افریقایی‌ها را منحرف نموده و راضی به این اسارت ساخته همانا کمک‌های اقتصادی و بشردوستانه و برگذاری کنفرانس‌های سیاسی و اقتصادی برای حل معضلات کشورهای افریقایی می‌باشد.

هندی‌ها در زمان استعمار انگلیس به این سندروم دچار شدند. امپراتوری انگلیس در سال ۱۵۹۹ با تأسیس کمپنی هند شرقی پایه‌های سلطه استعماری خود را

در جنوب آسیا تحکیم کرد و هند به عنوان بخشی از این امپراتوری اعلام شد. در این دوران، انگلیس در پوشش روابط اقتصادی و تجارتي هند را غارت نمود و نفوذ سیاسی‌اش را در این سرزمین گسترش داد. انگلیس‌ها ۳۵ میلیون هندی را کشتند و به ارزش ۴۵ تریلیون دالر منابع هند را غارت کردند و رهبران شان را به دار آویختند؛ اما با وجود این همه جنایات، سیاسیون هندی به‌جای نفرت و انزجار، دست دادن به انگلیس‌ها و عکس گرفتن با آنان را نوعی از افتخار و منزلت می‌پنداشتند. اکنون که هند و پاکستان ۷۰ سال است ظاهراً استقلال خود را گرفته‌اند، ولی هنوز هم در تحت سیطره‌ی نظامی، سیاسی و اجتماعی انگلیس قرار دارند و این نفوذ را به نحوی نیک می‌شمارند و هر دو کشور تلاش می‌ورزند تا روابط قوی سیاسی با دولت انگلیس ایجاد نمایند و همین اکنون بخش اعظم قوانین، نصاب تعلیمی و تحصیلی و سیاست‌های اقتصادی انگلیس را تطبیق می‌کنند.

همچنان بعد از سقوط خلافت اسلامی در سال ۱۹۲۴ «سندروم استاکهلم» در میان مسلمانان شیوع پیدا کرده و رهبران مسلمان در عشق یک‌طرفه با استعمارگران غربی قرار گرفته‌اند. باوجودی که غرب طناب غلامی را بر گردن حُکام مسلمان آویخته و روز به روز حلقه و عرصه را تنگ‌تر ساخته می‌رود، اما این حُکام بی‌غیرت در عوض نفرت، وفاداری شان به غرب بیشتر می‌گردد.

چنانچه این سندروم در میان نظام‌های دیکتاتوری وابسته به امریکا در خاورمیانه بسیار بارز می‌باشد. طوری که نفت و منابع معدنی این کشورها توسط کمپنی‌های نفتی امریکایی استثمار می‌شود. امریکا حاکمان مزدور و خاین را بر کشورهای خاورمیانه گماشته است و این رهبران را در رکاب « مبارزه با تروریسم» که جنگ علیه اسلام و مسلمانان است دخیل ساخته که پیامد این جنگ به غیر از تباهی و ویرانی و کشتار مردم این سرزمین‌ها چیزی دیگری نیست. اما با آن‌هم یک احساسات مثبت نسبت به امریکا در میان قشر حاکم این مناطق دیده می‌شود. همین اکنون کشمکش‌های سیاسی در تونس و مصر، جنگ داخلی در عراق، سوریه و سودان و نبردهای منطقوی

یک طرفه با قاتل خون آشام شان شده‌اند.

چنانچه تعدادی از رهبران مجاهدین پیشین که در دوران جهاد با شجاعت کامل علیه قشون سرخ شوروی ایستادگی کردند؛ اما در مقطع فعلی دست دوستی با امریکایی‌ها داده‌اند، در حالی که جنایاتی که امریکا در افغانستان مرتکب شده روی جنایات شوروی را سفید نموده است. امریکا توسط اسالیب گوناگون عناصر متنفذ مجاهدین پیشین را بعد از پروسه بُن خلع قدرت نمود و تعدادی از ارشدترین رهبران شان نیز حذف فیزیکی گردیدند، اما در هژده سال نظم امریکایی آنان چنان به این سندروم روانی دچار شده‌اند که به جای نفرت از امریکا تعدادی از عناصر این قشر یک نوع احساس مثبت نسبت به امریکا پیدا نموده‌اند و همه جنایات امریکا را علیه مردم افغانستان نادیده می‌گیرند. دلیل عمده آن این است که امریکای خون آشام همانند آن گروگان‌گیرهای بانک در شهر استاکهلم سویدن اعمال کوچک محبت آمیزی را نسبت به این قشر انجام داده و آنان را وابسته به خود نموده است. از همین‌رو امریکا تلاش نموده تا با بسته کمک‌های مالی، اعطای قرارداد پروژه‌ها، اعطای مناصب سیاسی مؤقت، سفرهای خارجی، اعطای بورسیه تحصیلی به پسران متنفذين و امثال این اقدامات، آنان را در اسارت خود آورده و با وجودی که امریکا از شش جهت آنان را ضربه می‌زند، و همچو آفتاب نیز نمایان است که این رهبران به غیر از این که به عنوان ابزار در بازی‌های سیاسی مورد استفاده قرار گیرند، امریکا هیچ علاقمندی و تمایلی نسبت به آنان ندارد، اما این قشر احساس مثبت در مقابل امریکایی‌ها دارند که ناشی از یک مشکل روانی می‌باشد.

اگر کسی دقیق ببیند بشود حمایت از حضور امریکا در افغانستان و پشتیبانی استراتژیژی نظامی و سیاسی این کشور به صورت آشکار نوعی از بی‌دقتی و کوتاه‌فکری را به نمایش می‌گذارد. آیا انتظار کمک و راه حل سیاسی از امریکا عاقلانه به نظر می‌رسد در حالی که افغانستان در بی ثبات‌ترین و ناامن‌ترین برهه‌ی از تاریخ خود بسر می‌برد و متنفذين و سیاسیون در یک سردرگمی عجیبی قرار دارند و بحران امروزی افغانستان

در لبنان و یمن که منجر به قتل بی‌رحمانه ی هزاران مسلمان شده، ناشی از سیاست‌های منطقوی امریکا در خاورمیانه است. اما رهبران و سیاسیون عرب به جای پی بردن به این پالیسی خبیث امریکایی و خنثی‌سازی آن، از مداخله سیاسی و نظامی امریکا در قضایای جهان عرب اعلام حمایت می‌کنند. این حالت مصداق «پناه بردن به آتش در هنگام تب و گرما» می‌باشد که نهایت آن نابودی است.

چه باعث شده که هندی‌ها، افریقایی‌ها و عرب‌ها به جای قیام و شورش علیه قاتلین شان بر جنایات آنان پرده بپوشانند و در عوض خواهان تحکیم روابط عاطفی، سیاسی، اقتصادی و نظامی با آنان هستند؟ این مسئله هیچ توجیه دیگری ندارد، مگر این که رهبران و مردم این کشورها به مشکل روانی «سندروم استاکهلم» دچار شده‌اند.

امریکا؛ قصاب افغان‌ها یا دایه‌ی مهربان‌تر از مادر؟

علایم «سندروم استاکهلم» را می‌توان به وضوح در میان تعدادی از سیاسیون، متنفذين و رهبران قومی افغانستان مشاهده نمود. اشغال هژده ساله افغانستان توسط امریکا یک نوع وابستگی عاطفی میان تعدادی از سیاسیون و رهبران افغانستان و امریکا ایجاد نموده است. با وجودی که امریکا از لحاظ سیاسی، نظامی و اقتصادی افغانستان را گروگان گرفته و از زمین و هوا به قتل و کشتار افغان‌ها مبادرت می‌ورزد و قریه‌ها را با خاک یکسان نموده، اما با آن هم سیاسیون افغان قبله‌ی فکری و سیاسی خویش را امریکا و قصر سفید قرار داده‌اند و دست زیر الاشه منتظر راه حل‌های امنیتی و سیاسی برای حل مشکلات شان هستند. از کاهش نیروهای امریکایی، کاهش کمک‌های مالی و تغییر استراتژیژی امریکا نسبت به افغانستان شدیداً نگرانی دارند.

در حالی که افغانستان به «گورستان امپراتوری‌ها» در تاریخ مشهور می‌باشد و مردم این کشور به سلحشوری و شجاعت و دشمنی با استعمارگران صاحب نام می‌باشند، اما مبتلا شدن رهبران و متنفذين افغان به مشکل روانی «سندروم استاکهلم» شجاعت و بیگانه‌ستیزی را از آنان ربوده و درگیر ذلت و عشق

نتیجه‌ی سیاست‌های کثیف چند دهه اخیر امریکا است؟ آیا شایسته است که از پیمان امنیتی با امریکا حمایت شود در حالی که این پیمان افغان‌ها را در یک جنگ داخلی قرار داده و روزانه صدها تن به نام‌های گوناگون برای تأمین منافع امریکا کشته می‌شوند؟ آیا آبرومندان است که کامیابی و ناکامی و عزت و ذلت در نظم امریکایی جست‌وجو گردد، حالانکه این نظم شجاعت و سلحشوری افغان‌ها را به مزدوری و ذلت مبدل ساخته است؟ در واقع همچو توقعات و انتظارات از امریکا ناشی از مشکل روانی رهبران افغان و التماس به قاتل خون آشام می‌باشد.

اشرف غنی، دکتر عبدالله عبدالله و مایک پنس

طوری وانمود سازد که ما در پی ختم طولانی‌ترین جنگ تاریخ امریکا هستیم، درحالی که از روی ضعف و ناکامی استراتژیژی سیاسی و نظامی‌اش به گفتگوهای صلح متوسل شده است. در واقع صلح تاکتیک دیگری است که امریکایی‌ها توسط آن افکار افغان‌ها را از راه‌حل مشروع و بنیادین، به جانب راه‌حل‌های مؤقتی و نامشروع معطوف می‌سازند و برای جبران ناکامی و شکست شان وقت می‌خرند. کدام عقل سلیم می‌تواند با امریکا باب مذاکره را باز کند در حالی که گلوله‌هایش قلب مسلمانان افغانستان را نشانه گرفته است و تجارب تاریخی حاکی از پیمان شکنی‌های امریکا با کشورهای قدرتمند و بیرون شدن این کشور از معاهدات بین‌المللی می‌باشد. آیا طالبان تصور می‌کنند قوی‌تر از اتحادیه اروپا، چین و روسیه هستند که امریکا پیمان‌های مهم نظامی و تجارتي را با آنان نقض کرده است؟ پس مذاکره با امریکا و تمکین به راه حل سیاسی آن، کنار آمدن با قاتل خون آشام میلیون‌ها مسلمان جهان است. صلح با امریکا مانند صلح با گرگ وحشی است که موقتاً لباس گوسفند را به تن کرده است.

به راحتی می‌توان علایم «سندروم استاکهلم» را در روابط میان دولت فعلی افغانستان و مردم نیز مشاهده نمود. دارودسته‌ی اشرف غنی افغانستان را به سمت تخریب و هلاکت کشانده و آینده سیاسی و اجتماعی مردم را به خطر نابودی مواجه ساخته است؛ باوجودی که دولت خدمات عامه را فراهم نمی‌سازد؛ جوی خون را براه انداخته؛ افغانستان را به «تابوت‌ستان» مبدل ساخته؛ فساد، فحشا، جرایم جنایی، بیکاری، فقر، رو به افزایش است؛ اما حمایت تعدادی‌ها از نظام موجود با این همه فجایع ناشی از مشکل روانی «سندروم استاکهلم» است. در واقع دولت‌مردان فعلی همانند گروگان‌گیران مردم را در یک توهم قرار داده‌اند، توهمی که در آن مردم غارت‌گران را تحسین می‌کنند، جاسوسان را خدمت‌گذار می‌پندارند، قاتلین استخدام شده را مدال «وزیر اکبر خان» می‌دهند. در حالی که این قاتلین خون آشام با لبخندهای جعلی که آمیخته با نفرت است مردم را از دم تیغ می‌گذرانند.

ناگفته نباید گذاشت که «سندروم استاکهلم» در مذاکرات صلح میان طالبان و امریکا نیز علایمش را برجسته می‌سازد. طالبان با امریکای به میز گفت‌وگو می‌نشینند که نه تنها قاتل هزاران طالب، بلکه قاتل صدها هزار افغان است. آیا می‌شود با قاتل برادر خود صلح کرد و توقع داشت که این قاتل به پیمان‌ش ثابت می‌ماند و خیانت نمی‌کند؟ در حالی که از چندین دور گفت‌وگوهای صلح چنین برملا می‌گردد که امریکا تحت عنوان اغواگرایانه صلح تلاش دارد تا نقش و نفوذ خود را در آینده افغانستان تضمین کند و به اتباع خود و جهانیان

اسلام برای وقایه پیروانش از مسموم شدن توسط «سندروم استاکهلم» مفهوم «ولاء و براء» را واضح ساخته است. یعنی دوستی و دشمنی تنها به خاطر الله سبحانه و تعالی صورت گیرد. فراموشی این مفهوم بزرگ در میان مسلمان هزینه‌هایی هنگفتی در پی داشته که نمونه‌ای آن استعمار، اشغال، کشته شدن هزاران مسلمان، توهین به مقدسات، به یغما رفتن گنج‌های گران قیمت و امثال این‌ها می‌باشد. اسلام دوست و دشمن را به صورت واضح تعریف نموده و هرگونه ولی گرفتن کفار را برای مسلمانان هشدار داده و بیان نموده که آنان هدفی جز دشمنی با اسلام و مسلمانان ندارند، هرچند که نسبت به مسلمانان اظهار محبت و حسن نیت بکنند، اما در عقب این کارهای شان دروغ و نیرنگ بزرگی نهفته است، از این رو الله سبحانه و تعالی با بیانی بسیار شفاف پرده از نیت پلید آنان بر می‌دارد و چنین می‌فرماید:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بَطَانَةً مِّن دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُّوا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ

(آل عمران: ۱۱۸)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از غیر خودتان برای خود محرم راز نگیرید؛ آنان از هیچ توطئه و فسادى درباره شما کوتاهی نمی‌کنند؛ شدت گرفتاری و رنج و زیان شما را دوست دارند؛ تحقیقاً دشمنی [با اسلام و مسلمانان] از لابلای سخنان‌شان پدیدار است و آنچه سینه‌های‌شان [از کینه و نفرت] پنهان می‌دارد بزرگ‌تر است.

همچنان در آیت دیگری واضحاً روش پیامبر صلی‌الله علیه وسلم و صحابه کرام در برابر کفار ذکر شده که آن برخورد شدید علیه آنان بوده است.

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ

(الفتح: ۲۹)

محمد فرستاده‌ی خدا است، و کسانی که با او هستند در برابر کافران تند و سرسخت، و نسبت به یکدیگر مهربان و دلسوزند.

آیات فوق خطوط روشنی از دوستی و دشمنی امت اسلامی با سایر اقوام را ترسیم نموده و عنوان «کفار» بر همه‌ای افراد غیرمسلمان (همچون یهود، نصارا، مشرکان و آنانی که الله را منحیث ربّ و قانون‌گذار قبول ندارند) صادق است. اما بدبختانه امروزه مسلمانان خلاف این آیات عمل نموده و کفار حربی و استعمارگر را منحیث دوست و ولی خویش برگزیده‌اند و عزّت و قدرت را در سایه‌ی آنان می‌جویند و در عوض کمر دشمنی با برادران مسلمان شان بسته‌اند. حالانکه حالت اصلی مسلمانان و کفار در برابر یکدیگر دشمنی و عداوت می‌باشد. به دلیل همین عارضه روانی است که حتی احزابی که برای بیداری و نجات امت اسلامی از اسارت کفار تلاش می‌کنند از سوی نظام‌های حاکم منحیث دشمن معرفی شده و دعوت‌گران‌شان به بند کشیده می‌شوند.

قابل یادآوری است که تطبیق و عملی شدن مفهوم «ولاء و براء» در زندگی مسلمانان زمانی امکان پذیر است که وحدت فکری و سیاسی میان آنان در زیر چتر دولت واحد خلافت تأمین شود، در غیر آن این مفهوم مانند سایر مفاهیم جمعی و ارزش‌مند اسلام از تطبیق بازمانده و مسلمانان تاوان عدم تطبیق آن را در زندگی شان می‌پردازند. چون این خلافت اسلامی است که می‌تواند مسلمانان را از اسارت فکری، نظامی، سیاسی و استخباراتی غرب نجات دهد. تاریخ گواه این واقعیت است که مسلمانان نظم سیاسی را اساس گذاشته بودند که در آن دشمنان اسلام هرگز فرصت گروگان‌گیری را نمی‌یافتند و حکامی بر سر قدرت بودند که از خون، عزت و آزادی هر مسلمان همانند خودش و فرزندانش پاس‌داری می‌کرد.

د سولې په خبرو اترو کې گډون

د اسلام او مسلمانانو له تر ټولو بدو دشمنانو سره مرسته ده

زرگونو سرتېرو له قربانۍ وروسته د سختې ماتې پر برخليک د اخته کېدو له وېرې له طالبانو سره د سولې خبرو اترو ته غاړه اېښې، ترڅو په ښکاره د افغانستان جگړه داسې ختمه کړي چې په دې خاوره کې خپل استعماري نفوذ خوندي وساتي او د افغانستان له ستراتيژيک موقعيت، کاني زېرمو او نشه يي توکو څخه اعظمي گټه واخلي.

يوې وسله والې اسلامي ډلې ته د وياړ ځای دی چې د نړۍ لومړۍ درجه زبرځواک يې اړ کړی، ترڅو له يوې داسې ډلې سره د خبرو اترو مېز ته کېږي، چې د هغه هېواد د بهرني سياست په ليدلوري کې «تروريست»

د «تروريزم» پر وړاندې د مبارزې تر نامه لاندې د افغانستان د مسلمانو او مجاهدو خلکو پر وړاندې د امريکا خونړۍ جگړه له ۱۸ کلونو وروسته له جدي خنډ سره مخ شوې ده. نو امريکا ته ناشونې ده چې د افغانستان جنگي جبهه ناڅاپه پرېږدي او له صحنې څخه شاتگ وکړي؛ ځکه چې امريکا به هم د شوروي اتحاد پر ناوړه برخليک اخته شي.

نو پر دغه اساس امريکا له افغانستان سره له نيمې پېړۍ سياسي اړيکو او د افغانستان د اشغال لپاره له سياسي، اقتصادي، استخباراتي مبارزې او په ټېرو ۱۸ کلونو کې د ټريليونونو ډالرو له لگښت او د

نومول شوې وه او تر همدغه غولوونکي ... نامه لاندې ورسره په جنگ بوخته وه. مگر داچې دغه خبرې اترې په ریښتیني ډول په افغانستان کې د امریکا د نظامي، سیاسي او اقتصادي نفوذ د جرړو ایستلو سبب شوې وای، په داسې حال کې چې دا د امریکا په سیاست کې لېرې بریښي، مگر که د زور او جبر له لارې پرې وتپل شي.

حال دا چې د امریکایي سولې په پروسه کې د افغان ډلو او سیاستوالو گډون او همغږي، د اشغالګرو دښمنانو پر وړاندې له تدریجي تنازل، د طالبانو د لا زیاتې تجزیې او د افغانستان د مسلمانانو او مجاهدو خلکو له غولولو پرته بله پایله نه لري.

له افغانستانه د ټولو اشغالګرو ځواکونو وتل، د حاکم ډیموکراتیک نظام له منځه وړل او د شریعت هر اړخیز تطبیق؛ له شک پرته د اسلام او مسلمانانو یوازینی مشروع موخه ده. دا موخې یوازې د افغانستان مسلمانان نه تعقیبوي، بلکې ټول اسلامي امت غواړي چې لاسپوڅي حاکم نظامونه را نسکور کړي، اشغال شوې خاورې آزادې کړي، د استعمارګرانو د هر ډول حضور جرړې له خپلو خاورو وباسي او د خلافت دولت تر سیوري لاندې اسلامي شریعت په هر اړخیز ډول پلی کړي. په اشغالي سیمو کې وسله وال جهاد او د عربي پسرلي انقلابونه چې تر اوسه هم دوام لري، د آزادۍ په دغه مسیر کې د امت د ارادې غوره بېلګې وې او دي؛ خو پوښتنه دلته ده چې آیا دغه اسلامي موخې له صلیبي، کافر او اشغالګر دښمن سره د خبرو اترو او مصالحې له لارې تر لاسه کېدای شي او که نه؟

هېڅکله نه! که د تر لاسه کېدو وړ وای، د تاجکستان اسلامي نهضت د دغه هېواد له مستبد او مزدور نظام سره د مصالحې له لارې تر لاسه کولې. د سوريې انقلابیان به د روسیې، ایران او ترکیې له اشغالګرو ځواکونو سره د خبرو اترو له لارې خپلو موخو ته رسېدلي وو. د چیچین مسلمانانو او حتی په افغانستان کې د حکمتیار اسلامي حزب به دغه موخې تر لاسه کړې وې. ټول په کفري او ډیموکراتیکو پروسو کې ذوب شول او مختلفو استعماري پروگرامونو هغوی له خپلو موخو سره یو

ځای تر ستوني تېر کړل، چې اسلامي امت ته یې له نهیلۍ او د کفري نظامونو له لا زیاتې واکمنۍ پرته بله لاسته راوړنه نه درلوده. نو آیا د طالبانو تحریک هم غواړي چې د یادو ډلو یوه برخه شي؟!

پر دې سربېره امریکا د بشریت په تاریخ کې د عهد او تړون ماتولو خورا ناوړه مخینه لري. دا تړون ماتونه یوازې له وسله والو ډلو او سیاسي گوندونو سره نه ده، بلکې له دولتونو سره یې تړونونه په دوامداره توګه مات کړي دي. که زموږ دا ادعا نه منئ، ولاړ شي د شمالي اتحاد له رهبرانو او د حکمتیار له اسلامي حزب څخه وپوښتنئ! لاړ شئ د ایران او شمالي کوریا له رهبرانو وپوښتنه وکړئ! حتی له اروپایي اتحایې څخه د وتلو په موضوع کې له انگلستانه وپوښتنئ! د امریکا پراگماتیک سیاست نه دايمي دوست لري او نه دايمي دښمن. تل یې استعماري موخو هر ډول ناوړه او چټل وسایل او اسالیب توجیه کړي دي. نو د افغانستان د اشغال لپاره یې لومړی تاسو تروریستان معرفي کړئ او ستاسو حکومت یې سقوط کړ، له څو کاله جنگ او وحشت وروسته د خپل بهرني سیاست له غوښتنې سره سم یې تاسو د امریکا د تروریستانو له تور لېست څخه وایستئ او اوس یې د خپل استعماري حضور د ادامې او خونديتوب په پلمه د داخلي مخالفو وسله والو په نامه له تاسو سره د خبرو اترو دروازه پرانیستې ده. که څه هم له ۲۰۱۴م وړاندې د افغانستان د جګړې واقعیت بل ډول و او مستقیماً د افغانستان مجاهد خلک د اشغالګرو ځواکونو او د دوی د هم‌سنگرو ملاتړو پر وړاندې ولاړ وو؛ خو د شرموونکي امنیتي تړون له لاسلیک وروسته جنگ د افغانانو تر منځ تمرکز موندلی، اشغالګرانو خپل ځانونه په اډو کې خوندي کړي او د جګړې له مهمو قوماندانانو سره د مشاورینو په توګه او د افغان ځواکونو د ښوونې او روزنې، تمویل او تجهیز په وسیله خپل خبیثانه رول په بشپړ خونديتوب سره تر سره کوي او په دې برخه کې مختلفې نظامي ډلې جوړې شوې، چې د جګړې په ډګر کې عجیب او غریب کارونه کوي. کله جګړه د مطلقې فتنې په توګه د مسلمانانو تر منځ د قومي او ژبنيو احساساتو پر

بحرانونو او مصیبتونو څخه په دنیا کې هم زیانمن شو او د اشغالګرو کفارو پر وړاندې د جهاد له نه کولو او د استعمارګرو کفارو پر وړاندې د فکري او سیاسي مبارزې او د خلافت دولت له لارې د اسلام د نه تطبیق له امله به په آخرت کې هم ستره خساره ووینو.

ای د افغانستان مجاهدو او آزادو مسلمانانو!

د دشمن د سولې پروسه هېڅکله تاسو هغه امنیت او سوکالی ته نه رسوي چې تمه ترې لرئ، بلکې د دې لامل کېږي چې په افغانستان کې د سیاست او جګړې صحنه لا پېچلې کېږي او استعمار په نوي نامه او شعار د خپل نظامي، سیاسي، اقتصادي او فرهنګي حضور رېښې لا پیاوړې کېږي او د اشغالګرانو پر وړاندې د مقاومت له ختمېدو وروسته به د افغانستان مسلمانان نور حتی د خپلې ښځې، اولاد او کورنۍ د روزلو توان ونه لري او هر ډول ذلت به د دې خاورې د هر وګړي لمن ونیسي. حتی د ځینو اسلامي خاورو په څېر به نور د نکاح پر اساس د کورنۍ تشکیل، د اولاد اسلامي روزنه، لمونځ، په مساجدو کې سیاسي خطبه ویل او په ټولنه کې به د اسلامي سیاسي فعالیت چانس نه وي.

ای مسلمانانو او مخلصینو!

امریکا له یوې خوا غواړي چې د دې پروسې په وسیله د خپل تاریخ خورا اوږده جګړه ختمه اعلان کړي او په امریکا کې حاکم ګوند په راتلونکو ولسمشریزو ټاکنو کې د خپلې بریا لپاره ترې ګټه واخلي. له بله اړخه د سیمې هېوادونه وغولوي چې موږ نور د افغانستان جګړې ته د پای ټکی ږدو، ترڅو په پایله کې د امپراتوریو په دې مقبره کې د خپلې ښکاره او شرموونکې ماتې مخه ونیسي. خو په دې چټله او غولوونکې پروسه کې داعش او ۲۰ نورې «تروریستي» ډلې، چې امریکایي سیاستوال او نظامیان او د کابل لاسپوڅی دولت یې تل یادوي، اصلاً د سولې د اجنډا او پروسې برخه نه دي. نو افغانستان بیا هم په سیمه کې د امریکا د جنګي پروژې په توګه کارول کېږي او د

اساس زور نیسي او کله هم له یوه ځایه بل ځای ته د نشه یي توکو د انتقال لپاره او کله هم په افغانستان او سیمه کې د ښکېلو هېوادونو په نیابت د جګړې اور تازه کېږي. د جګړې اصلي زیان د افغانستان خلک ګالي، چې په دغه صورت کې د مخلصینو مبارزې هم تر پوښتنې لاندې راولي. خو اشغالګران له رامنځته شوي وضعیت څخه استعماري ګټه پورته کوي.

نو په افغانستان کې ای مخلصو مبارزینو!

اشغالګرو کفارو ته لږ څنګ ورکول هم د یوې زاویې د پیل ټکي ته ورته دي، چې د اوږدېدو په اندازه یې ضلعي یو له بله لرې کېږي. که تاسو له اشغالګرانو سره د خبرو اترو باب پرانیستی پرېږدئ او دې مسیر ته دوام ورکړئ، انحراف مو تدریجي زیاتېږي، بالاخره په امریکایي پروسه کې ذوب کېږئ. په داسې حال کې چې خپل انحراف ته متوجه نه یاست او حتی له منلو به یې هم جداً ډډه کوئ. په پایله کې؛ که حتی اشغالګر کفار ظاهراً خپل مستقیم اشغال ختم هم کړي، خو خپل استعماري حضور ته د نړیوالو بنسټونو، سفارتونو، دیپلوماتانو، جاسوسانو، ملګري موسسو او نورو له لارې ادامه ورکوي. په دغه صورت کې هغه الهي اخطار چې اصحاب کُهِف ته ورکړل شوی و، زموږ او ستاسو د حال مصداق هم ګرځي:

إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوا إِذًا أَبَدًا

(کُهِف: ۲۰)

ژباړه: له شک پرته که هغوی پر تاسو برلاسي شي، سنگساروي (مجازات) کوي مو او یا مو خپل دین (ډیموکراسي) ته اړوي او (په هغه صورت کې په دنیا او آخرت کې) هېڅکله نه بریالي کېږئ.

قطعاً که په افغانستان کې د اشغالګرانو پر وړاندې مستقیم او وسله وال جهاد ختم شي، صلیبي کفار به موږ او تاسو تر دې لا ډېر ذلیل کړي او د خپل ناوړه دین (ډیموکراسي) منلو ته به مو اړ کړي، چې په هغه صورت کې به موږ او تاسو د استعمار له

دې غولوونکې پروسې له سر ته رسېدو وروسته یوازې او حداقل د جگړې په اوسنی جغرافیا کې د بدلون وړاندوینه کېدای شي او بس؛ خو امریکا به بیا هم د افغانستان له طبیعي زېرمو، نشه‌يي توکو او ستراتیژیک موقعیت څخه د وسیلې په توګه کار اخیستو ته ادامه ورکړي.

د یادونې وړ ده چې په دې پروسه کې د پاکستان، سعودي، اماراتو او قطر همکاري په دې معنی نه ده چې دا دولتونه د طالبانو له مبارزو سره اخلاص او همدردی لري؛ بلکې هغوی ټول پر دې ډله د امریکا د نفوذ خبیث وسایل دي. همدارنګه له ښکېلو اړخونو سره؛ هغه که طالبان دي او که په کابل کې امریکایي دولت د چین، روسیې، هند او ایران همکاري قضیه تر دې هم پېچلې کوي او په افغانستان کې د جگړې پر سیمه ییزو او نیابتی اړخونو دلالت کوي او امریکا غواړي چې د جگړې دروند بار د سیمې د هېوادونو پر اوږو وړبار کړي. لکه څنګه چې په ۲۰۰۱م کې پاکستان د افغانستان له اشغال او د طالبانو د تحریک په ماتې معامله وکړه، اوس یو ځل بیا داسې معاملې ته لار هواروي. نو ځکه امریکا اوس د نفوذ او فشار له ټولو وسایلو ګټه اخلي، ترڅو طالبان د امریکایي سولې پروسې ته تسلیم کړي.

نو په طالبانو او نورو اسلامي ډلو کې د امت اې مخلصو عناصرو!

د انگلیس پر وړاندې ستاسو د ښکونو د جهاد او سرښندنو هدف، د شوروي اتحاد پر وړاندې ستاسو د جهاد او قربانیو موخه او د امریکا او ناټو پر وړاندې ستاسو د جهاد او قربانی هدف د استعمار ټینګښت او د ډیموکراسي نظام او بشري قوانینو تطبیق نه و؛ بلکې د اسلامي دولت تاسیس او د شریعت تطبیق و. نو راشئ، په یوه غږ د سولې د پروسې په ګډون د کفارو او د دوی د مزدورانو هر ډول پروګرامونه په فکر او عمل کې رد کړئ او خپل نظامي ځواک او وسله وال فعالیت د حزب التحریر په هر اړخیز او سیاسي فکر

سمبال کړئ، ترڅو مو قدم په قدم د دشمن له مکره خبر کړي او د دې خاورې د غیرتمنو خلکو پرله پسې سرښندنې په سیمه کې له خپلو وروڼو سره یو ځای د راشده خلافت دولت په تاسیس سره ګټورې کړئ. هغه مهال کولی شو د اسلامي دولت په فضا کې نه یوازې په افغانستان، بلکې په ټولو اسلامي خاورو کې د امریکایي سولې پر ځای د ایماني امنیت، سوکالی او ډاډ فضا رامنځته کړو او عزیز اسلام د بهرني سیاست یعنی دعوت او جهاد له لارې ټولې نړۍ ته ورسوو. هغه مهال به د عمل ابتکار د اسلامي امت په لاس کې وي او بشریت به د پانګوالۍ له تیارو څخه د اسلام نور ته رهنمایي کړي. نو:

لِمِثْلِ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ

(الصافات: ۶۱)

د دې بریا لپاره باید عمل کوونکي عمل وکړي.

وَمَا ذُلُّكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ

(ابراهیم: ۲۰)

او دا کار الله متعال ته سخت نه دی.

حزب التحریر - ولایه افغانستان

۱ جمادی الآخره ۱۴۴۰هـ یا ۲۰۱۹/۰۲/۰۶م

قبیلوي ژوند او فطرت

ابوبکر سلیمان خیل

بنیاد تعریفولی شي نو ځکه هر انسان له بل انسان (پلار، ورور، مور، آمر او بل هر چا) څخه په کامله مانا ازاد او خپلواک دی. دا فکر چې خلکو په فکري لحاظ د لیبرالیزم، سیاسي لحاظ ډیموکراسي او اقتصادي لحاظ د کپیټلزم تر نامه لاندې د ژوند او مرگ په بیه واخیست، خلک ورو ورو منفرد کړل شول. نړۍ، په ځانگړي ډول غرب، د فردگرایی (Individualism) تر چتر لاندې راغله او د انسانانو ترمنځ ځیني هغه تجارب (کورنۍ، قوم، قبیله، کلیوالي...) چې له خپل پیدایښت را وروسته یې تجربه کول، تټ کړل.

د انسان له ژونده په زرگونو کلونه کیږي چې د هغو ښو او بدو د تعریف په هڅه کې دی، د کومو پر بنسټ چې له نورو انسانانو سره د اړیکو حدود تعریفوي. دا حدود او تعریفات د انسانانو د ټولنیو ترمنځ مشترک نه وو/نه دي، له همدې کبله تر ځانگړو عرفونو او ارزښتونو لاندې راغلي. انسان د خپل ژوند په ټوله مخینه کې تر بل هر سخت سوال پدې ډېر ستړی او لالهاند دی چې خپل ځان پیدا کړي، له خپل اصلیت څخه یو پیژند ایجاد کړي. له همدې امله چې انسانانو د تاریخ په اوږدو کې په زرگونو ادیان او مذاهب خپل کړي، څو د هغو په اساس خپلي عرفاني او روحي کړني جهت کړي او په زرگونو ډوله عرف او عنعنات، ترڅو د هغو پر بنسټ د ټولنیز ژوند (له انسانانو سره تعاملې او ارتباطي) چاري سمبال کړي. د همدې متغایرو بنسټیزو تعریفاتو او نتایجو په اساس انسانانو یو بل وژلي، خپل ځان او مال یې د هغوی قرباني کړي او ژوند یې د هغوی پر بنیاد تردې زمان پورې رارسولی. د هر زمان د تفکر او تعمق خاوندانو د خپل ظرفیت سره سم د انسان او نړۍ د پیژند په پار مختلف فکري مکتبونه او د ستونزو د حل مجموعې (نظامونه) معرفي کړل خو هیڅکله هم د نظر خاوندان او فلسفيان واحدې پایلې ته ونه رسېدل تردې پورې چې بلاخره په دې ورستیو څو پېړیو کې انسانانو د راټولې شوې زده کړې (Collective Learning) په اساس په خپل تاریخ کې د یو نوي باب پرانیستې ته خوشبین شول. ددې باب په اوږون سره د تېر هغه ستړي او لالهاند انسان چې خپل ژوند یې دیو ماوراء ذات (خالق، دین، مذهب) په اساس تعریفواوه، دا پایله ترلاسه کړه چې، ژوند باید زموږ د غوښتنو او اړتیاوو پر بنسټ تعریف شي. د انسان د ښه او بد معیار دهغه په خواهشاتو او حاجاتو ولاړ دی، نو ځکه باید موږ دهغه څه په هڅه کې شو چې زموږ نفس یې غواړي. هر څوک له نورو سره خپلې اړیکې د گټې پر

لکه څرنگه چې هر شی په خپل اصلي او فطري حالت کې په فزیکي او رواني لحاظ خوښ او قوي وي، نو انسان هم د خپلې فطري ځانگړنې له امله په یوه داسې نړۍ کې خوښ وي چېرته چې خلک په ټولیز (قبیلوي) ډول ژوند کوي.

متمدن او قبیلوي ژوند یعنې څه؟

په وروستیو کې د څېړنو له پایلو جوتېږي چې انسان په طبیعي ډول نورو انسانانو ته د ځینو ځانگړنو په اساس احساسات پیدا کوي چې پر بنسټ یې له هغوی سره د نږدوالي او لږوالي هود کوي. په ماشومانو کې دې څېړنو وموندله چې هغه ماشومان چې معمولا د جامو یو رنگ یا یو ډول خوراک او یا هم له یو ځانگړي حیوان سره دوستي یا دشمني ښکاره کوي، یو بل سره ډېره ناسته پاسته لري. په

یعنې هېڅ انسان د شخصي ژوند په ډگر کې له هیچا سره تر هغو تړاو او ارتباط نلري ترڅو چې ددوی ترمنځ کوم گډ مادي مصلحت او منفعت نه وي راغلی. هر چاته انساني نړۍ یوازې ترځان پوري رامحدوده شوه. دې واقعیت په خلکو کې ورو ورو د ژور خفگان (Depression) او ورسره تړلې نورې په لسگونو صحي ستونزې ایجاد کړې تر دې چې د ځان وژنې ضد مبارزې وزارتونه جوړ شول، د منفعت (Capital) په اساس ولاړ منفرد ژوند سره له دې چې د خپل تاریخ تر ټولو پیشرفته او عصري امکاناتو ته لاس رسی پیدا کړ، د انسان روان او ټولنیز ژوند یې داسې فاسد کړ، لکه څنگه یې چې د مصنوعي او مارکیټي غذايي تولیداتو په اساس د انسان صحي سیستم فاسد کړ. خو ولي انسان سره له دومره پرمختللي نړۍ له اوبو راوتی ماهی دی؟

ډول د غرايزو په اشباع کې ځان او بل هلاک کوي همداسې مطلق قبيلوي ژوند هم ښه نه دی. انسانانو د تاريخ په اوږدو کې د خپل قبایلي حالت له امله په ميليونونو وژنې کېږي. عربانو خپلي لويې ژوندۍ خښولې او چنگېزيانو بې سارې ټولوژنه وکړه. قومونو د خپل قبایلي حالت له امله په لسگونو حتا په سلگونو کلونه له يو بل سره په حق او باطل جگړې وکړې. نو ځکه په مطلق ډول د انسان قبيلوي ځانگړنه گټوره نه ده. تر هغو چې يو قوي فکر د قبيلوي واقعيت واړه او غټ جوړښتونه په ځان راټول او د يو ځانگړې نړۍ ليد په اساس جهت کېږي. لکه څنگه چې اسلام د عربو د جزيرې وروسته پاتې، له جهله او وحشت ډک قبائل راټول، منسجم او د عجمو په شمول يې ترې د نړۍ مقتدره قبيله جوړه کړه.

ددې برعکس متمدنه ټولنه هغه ده چې ټول واړه او غټ موقيفونه، مسوليتونه او چاري يې د اصولو او قوانينو پر بنیاد تعينېږي. د انسانانو ترمنځ اړيکي د حقوقي معيارونو په اساس وي. هر کوچنی او لوی عمل د يو ځانگړي نظم تابع وي او خلک يې د زياتو امکاناتو او پرمختگ له امله راحت طلبه او نازک وي.

تمدنونه قبائل نروي

منطقاً داسې فکر کېږي چې د منظمو او زياتو قوانينو له امله د يوه تمدني نظم دوام او ساتنه اسانه کار دی. د زيات اقتصادي او تکنالوژيک پرمختگ په واسطه تمدن تر هغو ټکان نه خوري، څو يې چې يو بل تمدن نه وي سيال شوی او يا هم ددې لپاره چې يو ولس مدنيت ترلاسه کړي، بايد په دوی کې د غرب په څېر فلاسفه او مفکرين راپيدا شي څو د پرمختگ يو فگر ايجاد کړي، مسلکي او فني کادرونه وروزل شي، اقتصادي منابع وموندل شي او بيا په صنعت او توليد لاس پوري شي. خو واقعيت داسې نه دی.

تمدنونه د خپل اسايش طلبه، حقوقي او مصنوعي حالت له امله سره له ډېر پوتانشيل او پرمختگه د قبایلو په وړاندي چې په خپل اصلي او طبيعي حالت کې وي مقاومت نشي کولای. دا ځکه چې قبایل د پاتې کيدو څه نه لري، سخت او مقاوم خلک وي او

يو بل ننگ کوي او له يو بل سره په اوسېدو ارام وي. دا ځانگړنه د ماشومانو سربېره د لويانو د فطرت د يوې برخې په حيث هم پېژندل شوې. له همدې امله انسانان ټولگۍ ټولگۍ اوسي. دې ټولگيو ته په تاريخي او څېړنيزه توگه قبيلې ويل شوي.

که د کوم قانون او دولت لخوا انسانان کوم ځانگړي نظم ته اړ نشي، نو يو قبيلوي نظم ته داخليږي. (ابن خلدون). قبيله د انسانانو هغه ډله او مجموعه ده چې يو مشر، مشترک ارزښتونه، ورته عادات، شريک احساسات، غير مدون عرف او قواعد لري. په قبيله کې ټول ټولنيز موقيفونه، د چارو وېش او مسوليتونه د طبيعي پروسې په واسطه تعينېږي. نو ځکه د قبيلې ډيری وگړي پرته له کوم مادي امتيازه خپله قبيلوي دنده (ملکي، اشپزي، عسکري، بزگري، جرگه ماري، عرفاني چارې، کشري، مشري...) په نه ستړې کېدونکې توگه سرته رسوي. قبيلوي حالت فطري دی او انسان په خپل فطرت کې ساتل هيڅ سختي نه لري (هر هغه حالت چې انسانانو په فطري ډول خپل کړی په ډېره اسانۍ سره مراعتولای شي). د انسانانو ترمنځ د داسې يو نظم ساتل هيڅ کوم بيروني سبب نه غواړي ځکه چې د انسانانو د ټوليز ژوند فطري او اصلي حالت دي او د خپل سري اوږون بل هيڅ کوم بدیل نه لري. که د قبيلوي نظم ساتل اسانه کار دی. مگر ژوند يې ډير مادي پرمختگ او هوساينه نه لري، ځکه خو خلک يې د کمو امکاناتو له کبله ډير ساده، ستړی او سخت ژوند لري.

کله چې د قبيلې يادونه کېږي تاسو شايد د قومونو په فکر کې شئ پداسې حال کې چې قبيله يوازي يو قوم نه دی او نه هم اوسني قومونه په خپل حالت پاتې دي، بلکې قبيله کيدای شي يو قوم، لسگونه قومونه، دولتونه او يا هم د يوې خاصې ځانگړنې څو محدود انسانان په بر کې ونيسي. انسان فطرتاً په يوې ځانگړې قبيلې پوري نښلي خو دا چې څنگه قبيله؛ يوه کورنۍ، يو قوم، يو ولس او که يوه عقیده او په کومه انگيزه شي، انسان يې خپله په شعوري او غيري شعوري ډول ټاکي.

لکه څنگه چې د انسان فطرت په خپل سري

الله سبحانه وتعالى فرمایي:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ازْكُرُوا مَا كُنْتُمْ تُفْلِحُونَ / وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ

ای مؤمنانو! رکوع او سجدہ وکړئ، د خپل رب بندگي وکړئ او ښې چارې سرته ورسوئ؛ ښايي چي بری درپه برخه شي. د الله په لار کښې همغسې جهاد وکړئ لکه څنگه چي د جهاد کولو حق دی. هغه تاسې د خپل کار لپاره غوره کړي ياست او په دين کي يي پر تاسې څه تنگي نه ده راوستې. د خپل پلار ابراهيم پر ملت (طريقي باندي) ثابت اوسئ. الله مخکې هم ستاسې نوم (مسلمان) ايښی و او په دې (قرآن) کي هم (ستاسي همدغه نوم دی). تر څو چي پېغمبر پر تاسې شاهد وي او تاسې پر خلکو شاهدان وئ. نو لمونځ قايم کړئ، زکات ورکړئ او په الله پوري ځان مربوط کړئ. هغه ستاسي مولا دی، هغه ډېر غوره مولا او ډېر غوره مرستندوی دی.

(حج: ۷۸)

د يو خپل سري رامنځته شوي نظم په اساس د کمې انرژۍ په مصرف سره مبارزه کوي حال دا چې متمدن خلک د زياتو امکاناتو او ارام ژوند له کبله د زياتې انرژۍ او کم هوډ پر بنسټ لښکر وباسي. دا واقعيت د تمدنونو په تاريخ کې هر ځل تکرار شوی. د روم تمدن الماني بربرو ونيړاوه، د فارس او شرقي روم تمدنونه د عربو خپرو قبایلو چې د اسلام په اساس يې فکري وحدت ترلاسه کړی و، نسکور کړل، د عباسيانو تمدن ته د چنگېز قبایلو ټکان ورکړ... دا تجربه همداسي د يوې طبيعي پروسې په ډول تکرارېږي. هره قبيله چې تمدن له منځه وړي د تمدن له شته امکاناتو په استفادي په طبيعي ډول متمدنه کيږي او بيا نور قبایل راځي او ورسره ورته عمل کوي.

په اوسني دور کې چې پانگوال تمدن د امريکا تر اقتدار لاندي حاکم دی، يوازي څلور ځايه قبایلي جوړښتونه پاتي دي: د يمن عرب، چيچن، لیبيا او پښتانه. د دوی له جملې څخه د شمېر له مخي غټ قبيلوي جوړښت يې د پښتنو دی چې شاوخوا ۶۰-۷۰ ميليونه کيږي. په دې ټولو ځايونو کې ددې ځانگړني له امله د امريکا تر حاکميت لاندي جگړه او نارامي روانه ده. ځکه امريکا دا درک کړې چې تمدن يې د نړۍ د هر متمدن هيواد پر وړاندي درېدلای شي د هغوی پوځونه، اقتصاد او ژوند له ماتې او بنديزونو سره لاس او گربوان کولی شي خو هغه قبایل نه چې نه يې اقتصادي مراجع نړېوال بنديزونه متاثره کوي، نه يې د پوځونو لښکري معلومېږي او نه هم د اوږدې او طولاني جگړې له امله د ستړيا احساس پيدا کوي. د تمدن پر وړاندي هر قبایلي جوړښت داسي مبارزه کوي لکه څنگه چې ماشومان د ورځي په اوږدو کې شوخي او نارامي کوي. نو څنگه يو فرصت دی هغو خلکو ته چې تر اوسه يې دا ارزښت ساتل شوی.

آيا موږ نشو کولای چې د صحابه کرامو په څېر دا واړه واړه د قوم، ژبي، نژاد او وطن د تعصب پر اساس ولاړ قبایلي جوړښتونه د الهي فکر پر محور راټول او پانگوال نظم چې د روانو ناورينو راورونکی، په وړاندي مبارزې ته منسجم کړو؟

خطر لغوی گرفتن اصطلاحات و مفاهیم!

عبدالرحمن فهیم

الله سبحانه وتعالى، صحابه رضی الله عنهم را از استفاده‌ی کلمه‌ی «راعنا» منع کرد. چنانچه فرموده است:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَفُؤَلُوا أَنْظَرْنَا
وَاسْمَعُوا وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ

(البقرة: ۱۰۴)

ای کسانی که ایمان آورده اید (در گفتگو با پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم) نگویید: «راعنا» بلکه بگویید: «أنظرننا» و بشنوید، و برای کافران عذاب دردناکی است.

ابن عباس مفسر معروف و برخی مفسرین دیگر نقل کرده اند: در صدر اسلام، هنگامی که پیامبر صلی الله علیه وسلم مشغول سخن گفتن بود و آیات و احکام الهی را بیان میکرد، در این وقت مسلمانان گاهی از او می خواستند کمی با تأنی سخن بگویند تا بتوانند مطالب را خوبتر درک کنند و سوالات و خواسته های خود را نیز مطرح کنند، برای این در خواست از کلمه «راعنا» که از ماده «الرعى» به معنی مهلت دادن است کار می گرفتند.

استفاده این کلمه دستاویزی برای یهود شده بود. چون آنها همین کلمه را به مفهوم «راعینا» یعنی ای

یکی از اشتباهات و یک ناهمی خطرناک در میان امت اسلامی، دید لغوی به سوی اصطلاحات است. این طرز برخورد باعث شده است که عده ای از سیاسیون، رهبران و حتی برخی از علمای ما به توجیه مفاهیم، برنامه ها و ارزشهای ایدئولوژی های غیر بپردازند، با آنها کنار بیایند و سر سازش و جور آمد داشته باشند و این از مظاهر آشکار انحطاط است.

درک این موضوع مهم است تا مفاهیم کفر و اسلام را خلط نکنیم و یا ندانسته دنبال توجیه گران مفاهیم کفری و غیر اسلامی نرویم. مفاهیمی که با افکار و مفاهیم اسلامی در تناقض اند و به هیچ وجه برای مومنین پذیرفتن آنها شایسته نیست.

این مسئله شامل دو بخش می شود:

اول: شناخت و تفکیک اصطلاحات و مفاهیم اسلامی از اصطلاحات بیگانه و وارداتی و خلط نکردن آنها با مفاهیم اسلامی.

دوم: شناخت اصطلاحاتی که غرب کافر برای پیش برد جنگ فکری و فرهنگی اش علیه اسلام و مسلمانان استخدام می کند و با استفاده ازین گونه اصطلاحات میان امت اسلامی تفرقه انداخته و مسلمانان را سرکوب می کند. مانند؛ تروریسم، بنیاد گرائی، افراطیت و...

چوپان ما، یا به مفهوم «الزُّنُونَه» به معنی «کودنی و حماقت» استعمال می کردند. به این ترتیب یهود با استفاده ازین لفظ پیامبر صلی الله علیه وسلم را استهزا میکردند. لذا الله سبحانه و تعالی مومنین را از بکار بردن این کلمه منع نموده فرمود: هنگامی که از پیامبر تقاضای مهلت می کنید، نگوئید: «راعنا»، بلکه بگوئید: «انظرنا» که همان معنی را افاده می کند و دستاویزی برای دشمن نیست. درین آیه، مومنین از استعمال الفاظ و کلماتی که دارای معنی و مقصود محتمل بوده، مورد استفاده ی دشمنان اسلام باشد، منع شده اند.

فقها از این آیه، یک قاعده ی کلی را بیان داشته اند که عبارت از «سدذرایع» است. یعنی وسیله ی حرام، حرام است. بناءً لازم است تا در استعمال کلمات و الفاظ، خصوصاً آنچه که امروزه «اصطلاح» گفته می شود، محتاط باشیم و اصطلاحات دشمنان اسلام را بکار نبریم.

ابن قیم رحمه الله در کتابش «إعلام الموقعین» گفته است:

«اگر با تبدیل کردن نام ها و صورت ها، احکام و حقائق تبدیل می شد، خواه مخواه دیانت ها فاسد می گردید و شریعت ها تغییر می یافت و اسلام نابود می شد و چه چیزی نفع رساننده تر ازین برای مشرکین می بود که بت های خود را آلهه (معبودان) نام کردند در حالیکه صفتی از صفات حقیقی معبودیت در آنها وجود ندارد.»

از جانب دیگر اصطلاحات وسیله ای قرار گرفته در جنگ فکری و فرهنگی بین امت ها و در برخوردهای مبدائی و فکری، اهل یک ایدیولوژی، ایدیولوژی دیگر و حاملین آنها با الفاظ و اصطلاحات، مورد حمله قرار می دهند. و هرازگاهی که می خواهند با حق دشمنی کنند، الفاظ و معانی را تحریف کرده و سخن حق را در آن ناپدید می سازند.

البته کاربرد اصطلاحات وسیله خوبی در این گونه برخوردهاست، چون همین اصطلاحات و مفاهیم ظرف تعبیر کننده از عقیده، فکر و نظراست. بدین منظور

شکستن همین ظرف هدف اولی دشمنانی است که ازین عقاید و افکار و ایده ها احساس خطر می کنند. لذا حفظ مفاهیم امت اسلامی از یکسو و جنگ در مقابل مفاهیم دشمنان محارب از سوی دیگر دو مسئله ی اساسی در این برخورد است.

فرق اصطلاح و لغت

اصطلاح عبارت از خارج ساختن کلمه ای از معنی لغوی اش به معنی دیگر، برای بیان مقصود یا گزینش یکی از معانی کلمه برای بیان مقصود است.

یا اصطلاح عبارت است از لفظی که در رشته و فن ویژه ای معنی لغوی خود را از دست داده و برای رساندن مقاصد علمی، فکری و تفهیم مطالب فنی بکار رود.

اصطلاحات گاهی الفاظ کوتاهی اند که معانی مهم و برجسته و زیادی را ادا می کنند و مفاهیم دقیق علمی و فکری را ظاهر و روشن می سازند بر خلاف لغت که چنین نیست.

چون لغت؛ در همه علوم و نزد همه فرهنگها به یک معنی معین بکار برده می شود.

لغات، اختصاص به هیچ علم، فن و فکر خاصی ندارد و همگان از آن استفاده می کنند و بکار می برند، مانند: لغت «حس» به معنی درک، «رهبر» به معنی بزرگ یک جماعه و یا «زشت» به معنی بد که نزد همگان به یک معنی به کار برده می شوند.

ولی اصطلاحات، همواره مربوط به یک علم و یا فکر است و صنف مخصوصی از مردم در کارهای علمی، فنی و فکری خود به آن ها نیاز دارند و به کار می برند. البته هریکشی از علوم نیز اصطلاحات بخصوص خود را دارد که فهم آن اصطلاحات کلید دانش همان علم به حساب می آید و اشتباه خواهد بود که اصطلاحات علمی و فکری را با دید لغوی ببینیم.

بدین جهت است که معانی لغات معروف و مفهوم همه مردم است، برخلاف اصطلاحات که معانی آن ها غالباً برای اهل فن و متخصصین مأنوس و آشنا می باشد و بس.

بدلیل همین مشکل و عدم توجه به ریشه و مفهوم کلمه و بدلیل عدم توجه به سیاق تاریخی مفاهیم، عده ای از علما و دانشمندان مسلمان مفاهیم غیر اسلامی را از دید شرعی موافق با اسلام دانسته و منافاتی میان مفاهیم غربی و اسلامی نمی‌بینند. چنانچه دکتور یوسف قرضاوی که یکی از علمای مشهور جهان اسلام است در کتابش «فقه سیاسی» دموکراسی را از نظر اسلام مورد تأیید قرار داده و آن را منحیث یک روش و اسلوب در حکومت داری معرفی می‌دارد و مثال می‌زند که چنانچه پیامبر صلی الله علیه وسلم از کندن خندق در جنگ احزاب استفاده کردند، می‌توان از دموکراسی هم برای رسیدن به اهداف و مقاصد شرعی کار گرفت و حتی پذیرش آن را با استدلال از قاعده‌ی فقهی «مالایتم الواجب الابه فهو واجب» لازم می‌داند.

وی در قسمتی از بحث خود چنین نوشته است: «بدون شک ماهیت و روح دموکراسی با ساختار و سرشت اسلام سازگار است.» در بخش دیگر نوشته است: «اصل حاکمیت مردم که اساس دموکراسی بر آن استوار است، با اصل حاکمیت خداوند که اساس تشریح و قانونگذاری اسلامی است، هیچ‌گونه تضاد و منافاتی ندارد.» جای تاسف است که شخصی با این وسعت علمی و دسترسی به نصوص، چنین فتوائی صادر می‌کند.

چگونه ممکن است که دموکراسی، تضاد و منافاتی با اسلام نداشته باشد؟ چون در دموکراسی سیادت از آن مردم بوده و در نظام اسلام، سیادت از آن شریعت است. در نظام دموکراسی آزادی‌های چهارگانه؛ آزادی بیان، آزادی عقیده، آزادی ملکیت و آزادی شخصی مورد تضمین دولت قرار می‌گیرد و اسلام هیچ یکی از این آزادی‌ها را مانند دموکراسی به رسمیت نمی‌شناسد. در اسلام عبودیت و بنده‌گی مطرح است ولی در دموکراسی، همه بحث‌ها در اطراف آزادی می‌چرخد. همین دموکراسی است که به افراد در چوکات آزادی شخصی، اجازه داده است تا با همجنس خود و با حیوانات ازدواج کنند. اما چنین چیزی در کجای اسلام جواز دارد؟! در دموکراسی، زن مکلف نیست که از شوهر

گاهی اصطلاح به اتفاق و بناء گروهی مخصوص وضع می‌شود و قبول عامه پیدا می‌کند و زمانی هم مبتکر یا مخترعی، خود نامی بر ابتکار یا اختراع خویش می‌نهد و آن نام در میان اهل فن متداول می‌شود. یا هم مفکری، بر مفهومی که نزد خود دارد اصطلاحی را وضع میکند که آن اصطلاح با مفهوم بخصوص خود مربوط همان فکر و همان ایدیولوژی می‌باشد.

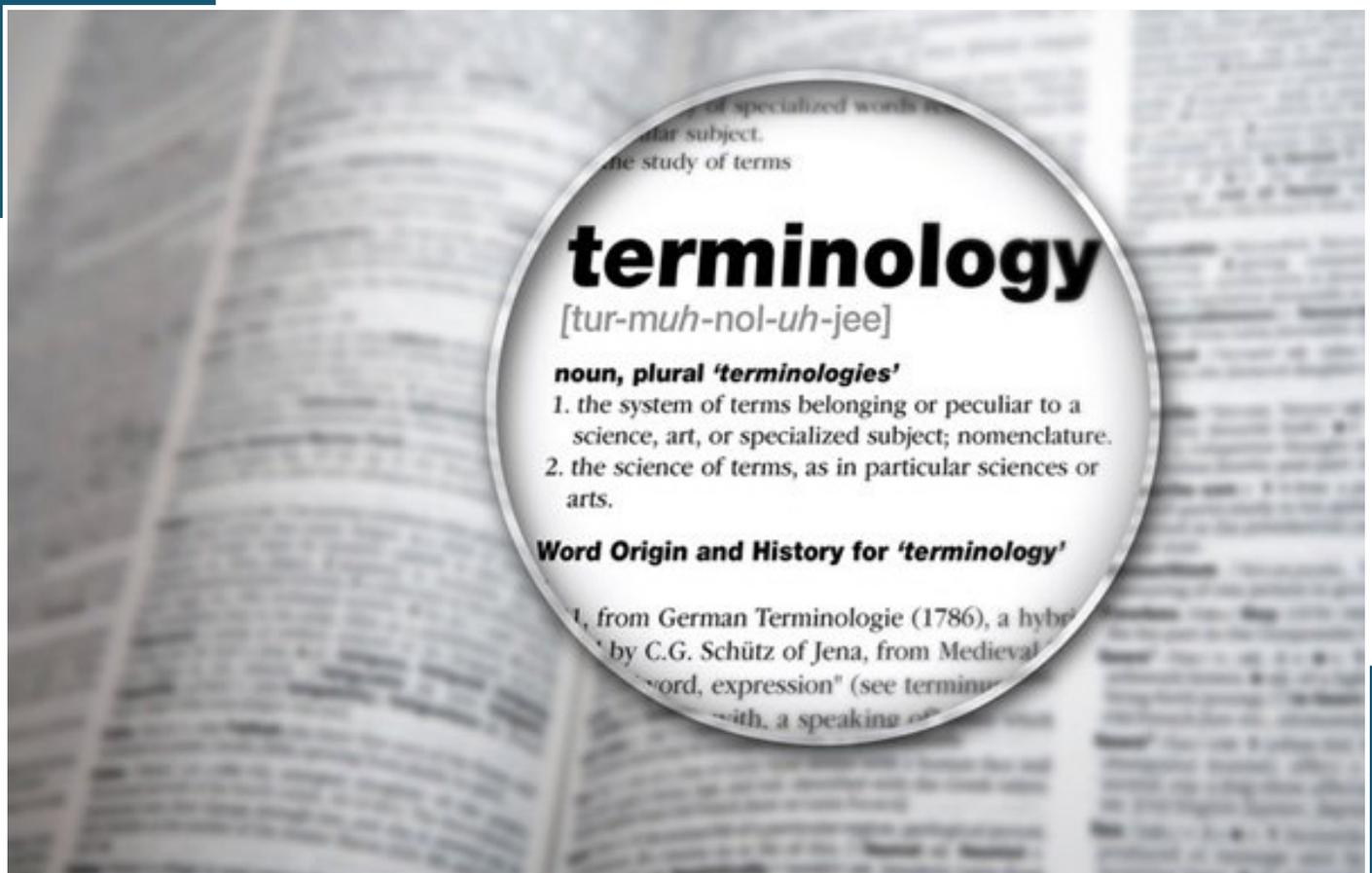
اصطلاحات به اعتبار دلالت بر مفهوم، اقسام مختلف دارد که به صورت عموم می‌توان از: اصطلاح شرعی، اصطلاح فکری ایدیولوژیک، اصطلاح سیاسی و اصطلاح علمی نام برد. در ذیل از هر یک نمونه‌های می‌آوریم: اصطلاح شرعی مانند «الصلاة» که در لغت به معنی دعا است ولی در اصطلاح شرعی به معنی نماز به کار برده می‌شود که تعریف مشخص دارد. یا لفظ «حج» که معنی لغوی اش قصد است، اما در شریعت تعریف بخصوص دارد.

اصطلاح ایدیولوژیک یا فکری مانند: «عدالت اجتماعی» و «بورژوا» در ایدیولوژی کمونیزم، حقوق بشر و آزادی بیان در ایدیولوژی سرمایه داری و مفاهیم شهید، طریقه و امت در مبدأ اسلام و...

اصطلاح علمی مانند: کهکشان در علم جغرافیه، عنصر در علم کیمیا، حجره در علم بیولوژی و ...

اصطلاح سیاسی مانند: خلافت، دولت، جامعه‌ی جهانی، دموکراسی، جهان سوم و که هر کدام از اصطلاحات متذکره تعریف مشخص خود را دارد که اگر این گونه الفاظ را از دید معنی لغوی ببینیم به نتیجه‌ی نادرست می‌رسیم.

بگونه‌ی مثال: لفظ «جامعه» را که یک اصطلاح فکریست، نمیتوان به هرگونه جمعی از انسان‌ها اطلاق کرد، چون جامعه؛ عبارت از مجموعه‌ای از افراد است که با هم رابطه‌ی دایمی (احساسات، افکار و نظام مشترک) دارند.

خود اطاعت کند، اما در اسلام نافرمانی زن از شوهر، گناه بزرگی به حساب آمده است.

لذا به هیچ وجه اسلام عزیز با دموکراسی سازگار نبوده و مطلقاً این دو نظام در تضاد قرار دارند.

به همین ترتیب عده ای دیگر از علمای جهان اسلام، بعد از این که از اعلامیه‌ی جهانی حقوق بشر متأثر شدند، گرد هم آمده اعلامیه اسلامی حقوق بشر را ساختند و گویا خود را از جهان غرب عقب نماندند.

چنانچه در زمان حاکمیت شوروی عده ای بنام سوسیالیست های مسلمان یاد می‌شدند. آنان به زعم خود شان آموزه های قرآن و اسلام، به خصوص زکات را سازگار با اصول برابری اقتصادی و عدالت اجتماعی دانستند. آنها با اشاره به اوایل تاسیس دولت اسلامی در مدینه و امن و رفاه بوجود آمده توسط پیامبر صلی الله علیه وسلم، ریشه های اسلام را ضد امپریالیستی یافته، این دین مقدس را موافق با سوسیالیزم دانستند و سوسیالیزم اسلامی (Islamic

(Socialism) را مطرح کردند!

از همین رو گفته می‌توانیم که مفاهیم اساسی اسلام نزد امت مغشوش شده و گرد و غبار انحطاط بر در و دیوار مراکز علمی ما به وضوح نمایان است.

اینجا دیده می‌شود که اصطلاحات بیگانه را از منظر لغوی دیده‌اند. چنانچه دموکراسی را به معنی حکومت مردم، سوسیالیزم را به معنی جامعه گرائی و طرفداری از توزیع و تعدیل ثروت و حقوق بشر را هم به معنی لغوی اش یعنی ترکیبی از حقوق و بشر که دو لغت خیلی زیبا اند به بررسی گرفته و تناقضی میان آن‌ها و افکار و مفاهیم اسلامی نیافته‌اند.

مثال‌های گفته شده، نمونه‌های از اشتباهات نویسندگان و علمای اسلامی است. چون به اساس همین‌گونه اشتباهات بوده که در زمان حاکمیت شوروی، کمونیزم و سوسیالیزم را سازگار با اسلام خوانده‌اند و در زمان حاکمیت امریکا؛ به توجیه شرعی مفاهیم آزادی بیان و جامعه مدنی و غیره پرداخته‌اند.

جالب است، با این طرزتفکر چگونه اسلامی را شما می‌شناسید؟ اسلام، آیا همین است که با هر مفکوره ای و هر ایده ای از هر طرفی که وارد شود مشکلی ندارد و تناقضی میان آن و مفاهیم کفری و الحادی وجود ندارد و همه را می‌پذیرد؟!

ناگفته نباید گذاشت، بکارگرفتن اصطلاحاتی که از سایر فرهنگ‌ها وارد شده اند و مفهوم شان با اسلام در تناقض نباشد، مشکلی ندارد و مانعی در استخدام آن‌ها دیده نمی‌شود، مانند، قانون اساسی یا دستور و قانون، بدلیل این که مفهوم آن‌ها در اسلام وجود دارد. چون خلیفه احکامی را تبیین کرده و مردم را به رعایت آن ملزم می‌سازد. همچنین مالیات، چون پولی را گفته می‌شود که از طرف زمامدار از مردم برای اجرای خدمات عامه جمع آوری می‌گردد.

از جانب دیگر، تاریخ برخورد فکری میان اسلام و غرب، خصوصاً در عصر حاضر نشان می‌دهد که غرب عده ای از اصطلاحات را علیه مسلمین بکار می‌برد که در سیاق خاصی مربوط به خود آن‌ها به میان آمده است و معانی و مفاهیم مخصوص غربی‌ها را داشته و سابقه تاریخی معینی نزد آنان دارد، اما آن را برمسلمان‌ها اطلاق می‌کنند تا امت اسلامی را در برخی جوانب زندگی شان دچار مشکل سازد، با وجود آن که میان آن دین و این دین و میان تاریخ آنان و تاریخ امت اسلامی و میان ظروف و شرایط آن‌ها تا ظروف و شرایط ما تفاوت زیادی است.

از مثال‌های واضح در این رابطه: بنیادگرایی است که درعربی «الاصولیه» و در زبان انگلیسی «Fundamentalism» گفته می‌شود. با وجود این که این گونه مفاهیم به مذهب و حالت معینی مربوط است اما غربی‌ها این گونه برچسپ‌ها را برمسلمان‌ها استعمال می‌کنند تا مفکوره استعماری خود را تحکیم بخشند و دروازه جنگ فکری را باز کنند و با افکار مقابل خود به دشمنی برخیزند. در واقع غربی‌ها با تاریخ گذشته خود، هرگاه که کلمه بنیادگرایی را بشنوند در ذهن شان نفرت و بدبینی ایجاد می‌شود به اساس کارهای نفرت‌انگیزی که برادران نصرانی شان بنام دین با مردم انجام داده اند. چنانچه در

مقابل انسانیت، پیشرفت علمی و بهبود زندگی جنگیدند. ولی آنها این اصطلاح را در برابر مسلمان‌ها اختیار کرده اند و بر گروهی از مسلمان‌ها به هدف معینی که دارند بکار می‌برند.

بنیادگرایی در غرب سیاق معینی دارد که نزد شان ناپسند و نفرت‌انگیز بوده، مفهوم رجوع به اصل را افاده می‌کند. یعنی همان انجیل تحریف شده که مملو از گمراهی و اخبار کاذب بوده که مخالف عقل و در تضاد با علم قرار دارد.

در مقابل؛ الفاظ و اصطلاحات خوش آیند و مورد پسند را برای خود گرفته اند تا بتوانند دیگران را به افکار و عقاید خود شان متمایل سازند و مردم به سوی شان بدون نفرت و کراهت بیایند و دشمنی در برابر شان مورد نفرت عامه قرار گیرد. مانند اصطلاحات: پیشرفت، اصلاح، واقع‌گرائی، آزادی، حقوق بشر و...

به همین ترتیب؛ زنا و لواط را بنام آزادی شخصی، طعن و بدگوئی به الله و رسولش را بنام آزادی بیان و بی‌قیدی در برابر دین و اوامر و نواهی شریعت و تبدیل کردن احکام شرعی به قوانین خود ساخته را بنام روشنفکری و عقلانیت معرفی می‌دارند.

هر زمان الفاظ تبدیل می‌شود و عبارات نیکو می‌گردد. اما حقایق اشیا به حال خود باقیست. پس با داشتن فکر اسلامی، در شناخت چهره‌ی حقیقی آنان مشکلی نخواهیم داشت، لذا میتوان نوشت که:

به هررنگی که خواهی جامه می‌پوش
من از طرز خرامت می‌شناسم

سوله او د طالبانو په اوس او راتلونکي يې اغېز

زمری افغان

د ا د سولې هڅې گڼل کېدای شوې. وروسته نور گامونه واخيستل شول چې له کوټې د طالب چارواکي په نامه د يوه دوکاندار راوستل، د سولې عالي شورا جوړېدل او بيا په قطر کې د طالبانو د دفتر پرانيستل او ځيني نور گامونه يادولی شو.

د طالبانو يوه اساسي غوښتنه دا وه چې امريکا دې ورسره خبرې وکړي او دوی حاضر نه دي چې له حکومت سره خبرو ته کښيني. امريکا دا وړانديز بيا بيا رد کړ، خو په ۲۰۱۸ کال کې يې ومنله چې له طالبانو سره به خبرې کوي. د همدې لپاره يې ځانگړې استازی وټاکه او له طالبانو سره يې اووه پړاوه خبرې وکړې. دا ځل داسې ښکاري چې امريکا هم په دې چاره کې جدي ده. دا چې دا د سولې هڅې دي او که نه، وروسته به پرې خبرې وکړو، خو امريکا دا ځل د نظامي لوبې ترڅنگ سياسي لوبه هم کوي چې د

د طالبانو او امريکا ترمنځ او يا د طالبانو او حکومت ترمنځ د سولې يو اړخيزې او دوه اړخيزې هڅې د امريکا د يرغل او روانې جگړې همزولې دي. په ۲۰۰۱ کال کې د امريکا د يرغل په اوج کې ځينو طالب چارواکو موقت حکومت مشر حامد کرزي ته ليک ولېږه او ترې ويې غوښتل چې دوی ته د سوله ييز ژوند زمينه برابره کړي، خو هغه وخت امريکا او ملگرو يې طالبانو ته دوې لارې پرې اېښې وې. يا دا چې ووژل شي او يا هم گوانتانامو او نورو زندانونو ته ولاړ شي. له همدې امله جگړه گرمه شوه. په ۲۰۰۷ کې چې جگړه ډېره گرمه شوې وه او امريکايي ځواکونه له درنې مرگ ژوبلې سره مخ وو، دا ځل له امريکايي اړخه د سولې هڅې پيل شوې. حکومت بيا د سولې تينگښت کمپسيون جوړ کړ، چې په دې برخه کې کار وکړي. که څه هم طالبانو ته يې وړانديزونه د تسليمی وو، خو په ښکاره

سولې نوم يې ورکړی دی.

اساسي پوښتنه دا ده چې د سولې دا هڅې، یا د سولې په نامه دا هڅې به اوس او په راتلونکي کې د طالبانو پر لیکو، جنگیالیو، دریځ او ځواک څه اغېز وکړي؟

شونتیاوې

دلته څو شونتیاوې شته، لومړی دا چې طالبان نور هم پیاوړي کېږي، پوره واک تر لاسه کوي او دریځ او قدرت یې لا پیاوړي کېږي. دویم دا چې طالبان له خپلو ځینو غوښتنو تېرېږي، په واک کې شریک کېږي او له دې سره یې ځواک نه زیاتېږي او نه هم کمېږي، خو د ځواک په ډول او بڼه کې بدلون راځي.

درېم دا چې طالبان ماتېږي، ټوټه کېږي، کمزوري کېږي او خپل واک، ځواک او اغېز له لاسه ورکوي.

دا درې احتمالات له دې سره غوټه دي چې امریکا په کوم هدف د سولې خبرو ته راغلي ده او دغه راز له سولې د طالبانو او امریکا په تعریفونو کې څومره توپیر دی. لومړی د طالبانو په دریځ تم کېږو. د سولې په تړاو د طالبانو دریځ چې لا هم پرې ولاړ دي، دا دی چې جگړه باید بنده شي، خو ټول امریکایي او نور بهرني ځواکونه باید له افغانستان څخه ووځي، په افغانستان کې د اسلامي نظام (امارت) راشي. دوی د واک انحصار نه غواړي او نور افغانان هم په حکومت کې شریکوي. دوی غواړي د سیمې او نړۍ له هېوادونو سره نږدې او دوستانه اړیکې ولري، داسې چې نه به دوی د چا په کورنیو چارو کې لاسوهنه کوي او نه به هم بل چا ته اجازه ورکوي چې د دوی په کورنیو چارو کې لاسوهنه وکړي. طالبان چې څه وایي او څه غواړي، ښايي ددې ترمنځ کم توپیر وي او یا هم ښايي په دې معامله کې له خپل دریځه کم په شاتګ وکړي. که هغه څه تر لاسه شي چې طالبان یې وایي او غوښتنه یې کوي، نو طالبان له یوې ډلې پر دولت اوږي چې د ځواک ډول یې بدلیږي، خو زیاتېږي.

له طالبانو سره د سولې په برخه کې د امریکا دریځ بیا په دوو برخو وېشلی شو، یو دا چې امریکا څه وایي او بل دا چې امریکا څه غواړي. امریکا ټینګار

کوي چې په افغانستان کې باید سوله راشي او له طالبانو سره جوجاړی وکړي. امریکایي چارواکي بیا بیا وایي چې خپل ځواکونه هغه وخت له افغانستان څخه وباسي چې دلته جگړه بنده شي او دوی ډاډمن شي چې د افغانستان خاوره به د دوی پر ضد نه کارول کېږي. دوی وایي چې امارت نه مني، طالبان باید د نظام برخه شي او د تېرو اتلسو کلونو لاسته راوړنې باید وساتل شي. په دې ډول د طالبانو او امریکا په دریځ کې لوی واټن ښکاري. اوس که هغه څه عملي شي چې امریکا یې غواړي، نو طبیعي ده چې طالبان به کمزوري شي او خپل واک، ځواک او اغېز به له لاسه ورکړي.

دسیسې او توطیې

د سولې د خبرو پیل، وخت، څرنګوالي او امریکایي اهدافو ته په کتو امریکا د سولې په نوم یوه خطرناکه دسیسه مخکې وړي. ددې دسیسې او پلان پر اساس باید طالبان تجزیه شي، یوه برخه یې باید د سولې په پروسه کې د حکومت برخه شي، یوه برخه یې باید ناراضه وي او جگړې ته دوام ورکړي چې وروسته به خپل کېږي او یوه برخه یې باید د افغانستان په ختیځ او شمال کې له داعش سره یو ځای شي. له همدې امله امریکا له طالبانو سره د سولې خبرې او نظامي فشار یو ځای مخکې وړي. اوس هره ورځ پر طالبانو تر پنځه ویشو هوایي بریدونه کېږي چې دا کم ساري دي. امریکا غواړي په دې ډول د طالب سياسي مشرانو او نظامیانو ترمنځ بې باوري پیدا کړي او د طالبانو ویشلو ته لاره برابره کړي.

د طالبانو درک

داسې ښکاري چې طالبان هم د امریکا دا دسیسه درک کوي، له همدې امله له یوه اړخه پر خپل دریځ کلک ولاړ دي او له بله اړخه داسې ګامونه اخلي چې د دوی په منځ کې د درځ او وېش د پیدا کېدو مخه ونیسي. طالبانو ددې لپاره چې نظامیان او سیاسيون یې سره ونه ویشل شي، بیا بیا هڅه کړې چې د نظامیانو استازي او یا هم نظامي کسان په قطر کې سياسي دفتر ته ور ګډ کړي. طالبانو ددې لپاره څلور

غواړي د افغانستان په لويه جنوبي او مرکزي برخه کې جگړه ختمه کړي، خو د داعش او نورو ډلو پر مټ په شمال او ختيځ کې جگړه وغځوي. د جگړې دا جغرافيه او داعشي فکر او د جگړې بڼه له امريکا سره مرسته کوي چې خپل ستراتيژيک اهداف تعقب کړي.

له سولې وروسته طالبانو ته اېښي دامونه

امريکا در کوي چې طالبان نظامي زور لري. دا زور په پرمختللو وسلو او تجهيزاتو کې نه دی، بلکې طالبان لوړه جنګي روحيه لري چې که تجهيزات يې د حکومتي ځواکونو په اندازه هم وي، نو د جگړې توازن به يې بدل کړی و. د طالبانو د جگړې ډول، لوړه روحيه او د خپلې جگړې لپاره ولسي ملاتړ هغه څه دي چې طالبان يې پياوړي کړي دي. د ځواکپوهنې متخصصين دا خبره کوي چې د طالبانو اصلي زور جگړه ييز دی، خو که دوی له جگړه ييز حالت سره سياسي حالت ته واوړي، نو پخوانی ځواک به يې پاتې نه شي. هغوی چې د طالبانو په اړه ليکل کوي، که يې په دې خبره کې مبالغه وي، خو حقيقت هم پکې شته چې وايي: ((که له طالبانو وسله واخلي، ختم دي)). په دې خبره کې مبالغه شته، خو که له طالبانو وسله واخيستل شي، نو طبيعي ده چې پخوانی زور به ونه لري. طالبان کوم منظم سياسي حرکت نه دی چې منظم تشکيلات ولري او يا هم د خپلو افرادو د روزنې او تثقيف لپاره منظم پروگرامونه ولري. دوی چې پر څه خلک را ټول کړي، هغه د اسلام شعار او د امريکا او اشغال پر ضد جگړه ده. افغانان قوي اسلامي احساسات لري او د اشغال او امريکا خلاف په کلکه ولاړ دي. همدې ټکي طالبان پياوړي کړي دي.

اوس که دا فرضيه وړاندې کړو چې جگړه نشته، امريکايي اشغال يا نشته او يا پټ دی، طالبان به د يوه حرکت او يا هم حکومت په توګه خلک پر څه را ټولوي؟

د طالبانو د حکومت يوه دوره تېره شوې ده چې له ناامنی او ګډوډۍ سترو شوو خلکو يې تود هرکلی وکړ، خو له دې ورهاخوا دوی خلکو ته داسې څه نشو ورکولی چې خلک دې يې اوږده ملګرتيا وکړي. طالبانو د حکومت په توګه د خلکو د ساتلو لپاره تر

کارونه کړي دي. په لومړي ګام کې يې له ګوانتانامو را خوشي شوي پنځه بنديان چې نظامي کسان دي او د طالبانو پخوانی لوی درستيز هم پکې دی، د قطر دفتر او مذاکراتي ټيم غړي کړل. وروسته يې ملا عبدالغني برادر چې نظامي مخينه لري، د سياسي دفتر مشر کړ. په درېيم ګام کې يې له افغانستان څخه په طالبانو کې د مشهورو کورنيو اړوند کسان چې ډېری يې نظامي دي، قطر ته بوتلل او د مذاکراتي ټيم غړي يې کړل. په څلورم ګام کې يې د طالبانو پخوانی لوی درستيز مولوي فاضل مظلوم د مذاکراتي ټيم مرستيال وټاکه. په دې سره طالبانو هڅه وکړه چې د نظاميانو او سياستوالو ترمنځ يې د وېش او درځ مخه ونيسي.

داعش ته کمپاين

امريکا لا هم طالبانو ته دسيسې جوړوي او هڅه کوي چې تجزيه يې کړي.

دوی هڅه کوي چې له طالبانو سره جوړجاړی وکړي، خو جگړه وغځوي. له همدې امله په کابل کې له طلوع نيوز سره په ځانګړې مرکه کې خليلزاد په واضحو ټکو ويلي چې له طالبانو سره سوله به د جگړې د ختم په مانا نه وي. همداسې نږدې هره ورځ د امريکا مهم نظامي چارواکي د داعش د ګواښ په اړه خبرې کوي او په افغانستان کې يې د فعاليتونو خبره کوي. رشتيا دا دي چې داعش په افغانستان کې خورا کمزوری دی، خو امريکا ورته کمپاين کوي او غواړي غټ يې کړي او پر مټ يې له طالبانو سره له سولې وروسته جگړه وغځوي. امريکايي چارواکي په افغانستان کې داعش کله سيمې ته او کله هم امريکا او اروپا ته خطر ګڼي او وايي چې داعش غواړي د افغانستان له خاورې پر امريکا بريد وکړي.

داسې ښکاري چې امريکا به داعش نه يوازې دا چې په افغانستان کې د نظامي او سياسي مداخلې لپاره کاروي، بلکې غواړي په همدې پلمه دلته پاتې شي او جگړه وغځوي.

له بله اړخه د امريکايي چارواکو څرګندونو او پر ځمکه واقعیتونو ته په کتو سره ښکاري چې امريکا

هم امتياز ورکړي او په خپلو لومو کې يې بند کړي. ويل کېږي چې سر له اوسه د نړيوال بانک په مرسته ميليارډونه ډالره تيار شوي چې له سولې سره سم به د طالبانو په سيمه کې د بيا رغونې په نوم مصرفيږي. ددې پيسو د لگولو موخه دا ده چې ځيني قراردادونه طالب چارواکو ته ورکړي او هغوی مفسد کړي.

نو طالبان څه وکړي؟

طالبانو په نظامي برخه کې له ستونزو سره سره مقاومت کړی دی او امریکا يې له جدې ننگونو سره مخ کېږي ده. امریکا نه شي کولی چې له طالبانو سره دا جگړه وغځوي، طالبان مات کړي او غواړي د سولې او سياسي جوړجاړي له لارې خپلو موخو ته ورسېږي. امریکا طالب هغه څه ته نه پرېږدي چې دوی يې غواړي، نو ځکه طالبان بايد د امریکا پر ضد مقاومت ته دوام ورکړي. ورسره په څنگ کې بايد له افغانانو سره لا زيات نږدې شي. له ولس سره خپل چلند لا ښه کړي، له خپلو کورنيو مخالفينو په ځانگړي ډول پخوانيو مجاهدينو سره هم اړیکې ښې کړي. طالبان چې څومره افغانانو ته نږدې کېږي او له امریکا فاصله اخلي، د رښتيني بريا چانس يې زياتېږي. څومره چې طالبان د خبرو اترو پر ځای صبر اختياروي او د امریکايانو پر وړاندې افغاني جگړه اوږدوي، هومره په افغانستان کې د امریکا ماتې نړيوالو ته محسوسوي. له دې پرته امریکا چل کوي او غواړي طالبان مات کړي او هغه څه تر لاسه کړي چې په جگړه کې يې تر لاسه نه کړل.

اوسه پورې نه اقتصادي، نه د پوهنې او نه هم په کومه بله برخه کې داسې تگلاره وړاندې کړې چې خلک دې پرې را ټول کړلی شي. اوس که بحث دا وي چې طالبان به په حکومت کې وي، دا بيا سمه ده، خو حکومتونه يوازې په زور نه چلیږي، بلکې د خلکو مشروع مصلحتونه بايد خوندي شي چې هغوی د نظام ملاتړ وکړي.

د سولې هڅو ته دې له دې اړخه هم د دسيسې په سترگه کتل کېږي چې امریکا غواړي له طالب وسله واخلي او بيا که حکومت هم ورکړي، طالب به پخوانی ځواک ونه لري، ځکه د ځواک اصلي وسيله ترې اخیستل شوې ده. نظامي ډلې چې په نړۍ کې کله هم پر سياسي ډلو يا حکومتونو اوښتي دي، يا يې دريځ بدل شوی او يا هم له پښو لوېدلي دي. اوس دا بحث شته چې امریکا به همدا چاره پر طالبانو هم تکرار کړي.

د امریکا يوه تگلاره دا ده چې غواړي خپل مخالفين، يا هغوی چې په راتلونکي کې ورته خطر جوړيږي، مفسد کړي. په ۲۰۰۱ کال کې يې همدا چاره پر شمال ټلوالې وکړه چې لوی مشران يې فاسد کړل او وروسته يې د خپل همدغه فساد په لومو وتړل. امریکا سر له اوسه هڅه کوي چې ځيني طالب چارواکو ته

آیا جهان به سوی قبیله‌گرایی روان است

احمد میلاد

فلاسفه غربی مدت‌ها درگیر یک پرسش بودند و آن این‌که انسان‌ها دقیقاً انگیزه اساسی تعاملات و عملکردهایشان را از کجا می‌گیرند؟ آیا اعمال انسان محض با محوریت لذت و منفعت فردی شکل می‌گیرد یا نه؟

برای انسان ها ارضای خواسته های شان مهم است
و یا پابندی به اصول و ارزش های جمعی ؟

بعد از قرن هجدهم و فضاگیر شدن نظریه سیاسی نیکولو ماکیاولی، ایده اقتصادی آدم اسمیت و نگاه اخلاقی توماس هابز تفسیری خاصی از واقعیت انسان در غرب حاکم شد و به تمام جوانب زندگی غربیان سرایت کرد. این بسته یی از مفکوره های مدرنیته ذهنیت جمعی را در غرب طوری جهت داد که مردم گمان کردند بزرگترین محرک عمل انسان، منافع فردی و نفسی اش می باشد و انسان اساساً برای منفعت و بقای خود دست به اقدام مادی میزند و حتی اعمال اخلاقی را نیز به اساس منفعت فردی استوار است، نه چیز بیشتر از آن.

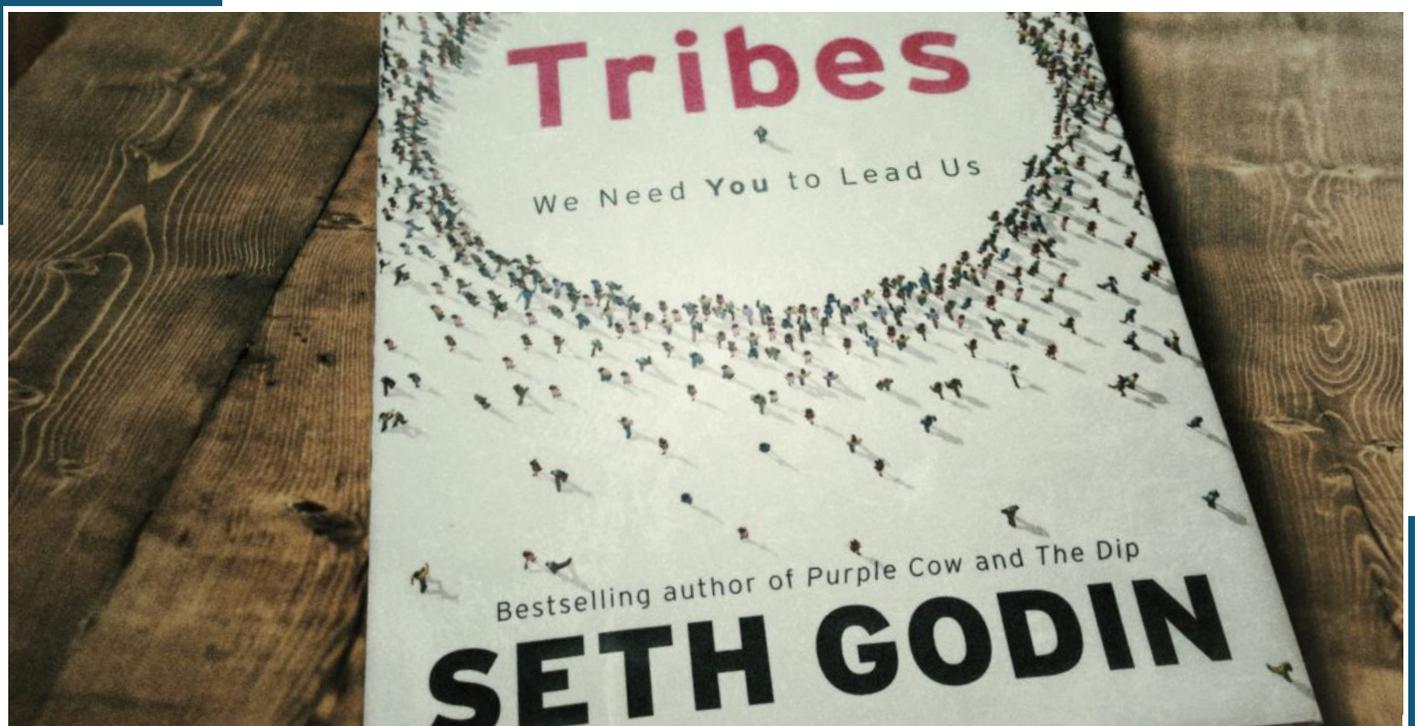
اما نظریات مفکران معاصر و تحقیقات تازه ، پهلوی های دیگر این قضیه را آشکار ساخته است. «دیوید ووتن» استاد تاریخ دانشگاه یورک و نویسنده کتاب معروف «قدرت، لذت و منفعت» معتقد است که انسان ها همیشه این قدر بی رحم و خودخواه نبوده اند و تاریخ «خودخواهی بشر» زاده و پرداخته دوره روشننگری اروپا است. او می افزاید: «انسان ها توانایی انجام کارهایی را دارند که از نظرشان لذت بخش نیستند، اما انجام می دهند

چون می پندارند این کارها شرافتمندانه، منصفانه یا نوعی ارزشمند است». یعنی انسان ها در انجام اعمال شان جدا از مراعات انگیزه های فردی، به نفع جمعی و گروهی نیز می اندیشند و تعاملات شان را مبتنی بر آن شکل می دهند.

با توجه به آن چه گفته شد، انسانی که ما می شناسیم جدا از گزینه «خودخواهی» شدیداً «ایثارگر» هم است. مفکران باورمند هستند که این ایثارگری به هم نوعان و انجام عمل بدون در نظرداشت منفعت فردی، بیانگر واقعیت «قبیلوی» انسان است.

«ست گادین» در کتاب رهبری خود زیر نام «قبایل» توضیح می دهد که: «ما انسان ها ناگزیر هستیم که به چیزی تعلق داشته باشیم». او اضافه می کند: «تعلق داشتن به یک قبیله، یکی از قدرت مندترین مکانیزم های بقای ماست». از نظر ست گادین، «ما انسان ها از دیر باز به دنبال قبایل مورد نظر خود هستیم. از عضویت در گروه هواداران یک تیم موسیقی گرفته تا عضویت در یک سازمان فرهنگی، تمامی این ها یک قبیله به حساب می آیند».

در تصور عام مردم خصوصاً افغان ها، قبیله نوعی از سبک زندگی قدیمی، سنتی و مربوط به گذشته است. خیلی ها بر این باورند که قبیله ها ارتباطات بین

چند فامیل را سامان می‌دهند و برای آن‌ها مبنایی اجتماعی فراهم می‌کنند. در حالی که تعبیر جامع این است که قبیله گروهی از افراد مرتبط با یک دیگر، مرتبط به رهبر و مرتبط به یک ارزش و ایده است.

قبیله گرایی عاقبت سرشت بشری

با آنکه غرب برای مفکوره‌ی فرد گرایی شدیداً فضا سازی می‌کند و برای مردمش طوری وانمود می‌کند که اصل، فرد و آزادی هایش است و نظام و دولت همه باید در محور منافع و تأمین آزادی های افراد بچرخد. اما میدان واقعیت ثابت ساخته که دید فردگرایی باعث از بین رفتن بافت های اجتماعی و ایجاد چالش های بزرگ اقتصادی و سیاسی در بین مردم شده است. از سوی هم یافته های محققان در مورد واقعیت قبیلوی بودن انسان، دید فردگرایی غرب را کاملاً زیر سؤال برده و ثابت می‌سازد که نظام سرمایه داری آنچه را برای مردم من حیث راه حل پیشنهاد می‌کند در حقیقت کاملاً خلاف سرشت و فطرت انسان می‌باشد.

سبک و طرز دید «قبیلوی» و یا تعصب به گروه خاص دقیقاً مانند تمایل جنسی، مراقبت از خود و غریزه تدینی انسان، جزء فطرت‌اش می‌باشد. انسان ها همه از نسل دنیا می‌آیند که شدیداً به آن احساس غرور داشته و مطلقاً به آن متعصب اند. این واقعیت عینی انسان غیر قابل انکار است.

ساده ترین راه برای کشف حقیقت فطری بودن تعصب و تمایل قبیلوی در وجود انسان، تجربه این واقعیت بالای اطفال است. محققان بعد از بررسی و مطالعه حالت روانی اطفال به این نتیجه رسیدند که اطفال با وجودی که دانش و مفاهیم ندارند ولی پیرامون واقعیت های اطراف شان تعصب می‌ورزند. عده ای از روان شناسان حوزه اطفال بدین باور اند که در دنیا، خانواده ای پیدا نمی‌شود که در آن یک طفل خورد سال سالم با تولد و آمدن نوزاد دیگر تعصب نوزد. محققان واقعیت تعصب قبیلوی انسان را به روش دیگری نیز متوجه شده اند. آنان با اجرای تجربه بالای اطفال دریافته اند که یک گروه از اطفال با لباس های هم رنگ و یک نوع نسبت به گروه دیگر که

رنگ و نوع لباس های شان متفاوت است، حسادت کرده و تعصب می‌ورزند. ایجاد این حس در وجود کودکانی که هنوز به بلوغ فکر و اندیشه نرسیده اند، خود بیان گر ذاتی بودن تعصب و حس قبیلوی انسان است.

قبیله گرایی یا تعصب به گروه خاص، چیزی نیست که انسان به تمایل خود آن را کسب کند؛ این واقعیت بخشی از تقاضای درونی انسان ها است. قبیله‌گرا بودن انسان را به لحاظ ساینسی می‌شود تحمیلی از بیولوژی بدنش دانست که خود اصالتاً تسلطی برسروکوب کردن آن ندارد.

زندگی انسان در آغاز شکل و ماهیت «قبایلی» داشته و از آن دم تا حال، وراثت انسان شدیداً متأثر از این سبک زندگی بوده است. هزاران سال است که انسان ها بخشی از این قبیله یا آن قبیله بوده اند. به این معنی که کشش و تمایل قبیلوی انسان به عصر و زمانه خاص مختص نمی‌شود. بشر فطرت قبیله‌منش خودش را از آغاز حیات بشری الی اکنون در دل تمدن های گوناگون همواره حفظ کرده و حمل می‌کند.

قبیله گرایی و ساینس

شدت تاثیرگذاری باور های قبیلوی به حدی است که حتی حوزه ساینس و علوم تجربی را نیز متأثر از خود ساخته است. کتاب ساینس قبایلی و یا «Tribal Science» نوشته ی مایک م سی ری (Mike McRae) پهلوی های مختلف این واقعیت را آشکار می‌سازد که چگونه ساینس و تحقیقات تجربی برخلاف باور های عام، در ارایه نتایج حاصله از واقعیت ها در بیشتر موارد زیر بار باورهای حاکم قبیلوی می‌رود. روشنگری در اساس با دیدگاه های عقده مندانه علیه دین بناء یافته و دیدگاه های اکثریت دانشمندان این عصر به نحوی در تضاد با حاکمیت دینی قرار دارد. روشنگری اروپا فضایی خاصی از باورها را در غرب ایجاد کرد که همه بر اصل آزادی و نفی دخالت خالق در امور زندگی انسان ها می‌چرخد. اکنون افکار عامه در غرب، اکثراً موافق به تقاضای انقلاب روشنگری به پیش می‌رود. از داکتر و انجینر گرفته تا معلم و کسبه کار همه به جدایی دین از زندگی باورمند هستند. به

این معنی که نظام سرمایه داری و دیدگاه های مطابق به اساسات این نظام در حقیقت «قبیله ی فکری» جهان غرب را تشکیل می دهد.

پیرامونش.

قبیله گرایی و تعامل دولت ها

اگر نگاه اجمالی به ادوار مختلف تاریخ حکومتداری بشر انداخته شود و این سلسله را از دوره امپراطوری های باستانی الی دولت های نشنلیستی امروزی بررسی کنیم؛ در می یابیم که دولت ها همواره سیاست و پالیسی های شان را به اساس تاثیر پذیری از دیدگاه های قبایلی شکل داده و با در نظر داشت مؤلفه های همچو: نژاد، زبان، جغرافیا و یا طرز اندیشه؛ جماعت و قبیله مورد نظر شان را منزلت و ارجحیت داده و نوعی از دل بستگی و تعصبی خاص را نسبت به آنان به نمایش گذاشته اند.

با آن که دولت های مقتدر امروزی ظاهراً جهت گیری های قبیلوی شان را انکار کرده و طوری وانمود می کنند که گویا عملکرد های شان مبتنی به ارزش های انسانی شکل گرفته و دید شان در قبال جمعیت دنیا، همه شمول است. اما کارکرد شان در میدان واقعیت کاملاً خلاف آن چیزی است که ادعا می کنند. شما دولت آمریکا را تصور کنید؛ ظاهراً خود را داعیه دار ارزش های انسانی و سمبول عدالت و آزادی برای دنیا معرفی می کند. اما تاریخ این سرزمین از بدو پیدایش الی اکنون همواره این ادعا را رد کرده است. آنانی که تاریخ تقریباً ۲۴۰ ساله آمریکا را عمیق مطالعه کرده اند، می دانند که فلسفه پیدایش آمریکا بالای مفکوره «نژاد پرستی» و تعصب به نژاد خاص (مهاجران پروتستانت سفید پوست اروپایی الاصل) استوار است.

در سال ۲۰۱۶ مستند ویدیویی زیر نام «سیزدهمین» از شبکه نتفلیکس آمریکا منتشر گردید که از سیاست های دو پهلو و متعصبانه دولت آمریکا پرده برداشت. در این مستند به وضوح دیده می شود که نهاد های مقتدر آمریکایی چگونه به روش های متفاوت، تبعیض نژادی و پالیسی های تعصب آمیز و آکنده از نفرت دولت آمریکا را بر علیه نژاد های دیگر مشخصاً «سیاه پوستان امریکایی» توجیه و تطبیق می کنند. افریقایی- امریکایی ها حدود ۷/۵ درصد از جمعیت آمریکا را تشکیل می دهند، اما سهمی ۴۰/۲ درصدی از جمعیت

پیدایش سبک تفکیر ساینسی با عصر انقلاب روشنگری ارتباط مستقیم دارد. درک این ارتباط کمک می کند تا عمق تأثیر پذیری دیدگاه های ساینسی غرب را از نظام سرمایه داری بهتر درک کنیم.

تصور کنید؛ وقتی ساینس دان غربی در نتیجه تحقیقات خود به موجودیت خالق پی می برد، فوراً با احساسات «قبیله ی فکری» خود (نفی دخالت خالق در امور زندگی) محاصره می شود و بالاخره تحقیقات خود را با تأثیرپذیری از همان احساسات قبیلوی خاتمه می-بخشد. نتیجه طوری بیان می شود که ساینس وجود خالق را ثابت ساخته است. اما در قسمت دخالت اش در امور زندگی انسان ها نظری ندارد؛ از نظر یک دانشمند غربی این یعنی، خالق در زندگی بشر دخالتی ندارد!

همین گونه است که ساینس در بررسی واقعیت ها عینک قبیله به چشم می گذارد و صرف نظر از نتایج حاصله به آغوش احساسات قبیلوی خود پناه می برد. همین است ساینس قبایلی و همین است فطرت قبیله منش انسان در برخورد با واقعیت های

« لَيْسَ مِنَّا مَنْ دَعَا إِلَىٰ عَصِيْبَةٍ وَلَا يَسَ مِنَّا مَنْ قَاتَلَ عَلَىٰ عَصِيْبَةٍ وَلَا يَسَ مِنَّا مَنْ مَاتَ عَلَىٰ عَصِيْبَةٍ ».

(رواه ابوداود)

ترجمه: از مانیست (یعنی از پیروان من نمی باشد) آن که دعوت می کند به سوی عصیبت (ارزش های نژادی، قومی، لسانی، وطنی و...) و از ما نیست آن که می جنگد بخاطر عصیبت (ارزش های نژادی، قومی، لسانی، وطنی و...) و از ما نیست شخصی که بمیرد بخاطر عصیبت (ارزش های نژادی، قومی، لسانی، وطنی و...).

«مَنْ قُتِلَ تَحْتَ رَايَةِ عُمِّيَّةٍ يَنْصُرُ عَصِيْبَةً وَيَغْضَبُ لِلْعَصِيْبَةِ فَقِتْلَةٌ جَاهِلِيَّةٌ».

(المعجم الكبير للطبرانی)

ترجمه: کسی که تحت بیرق عمیبت (غیرت قومی) کشته شود در حالی که نصرت و کمک می کند بخاطر عصیبت (ارزش های نژادی، قومی، لسانی، وطنی و...) و به قهر و غضب می شود بخاطر عصیبت (ارزش های نژادی، قومی، لسانی، وطنی و...) مرگش مرگ جاهلیت است (یعنی مانند کسانی می میرد که در دوران شرک و بت پرستی مرده باشد)

الله سبحانه و تعالی مرزهای تعصب قبیله‌ای را تعیین و مشخص نموده و همه اهل ایمان را به چنگ زدن و پابندی به این مرزها مکلف ساخته است .

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

(آل عمران: ۲۰۰)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید صبر کنید و ایستادگی ورزید و «مرزها» را نگهبانی کنید و تقوای خدا را بجا بیاورید، امید است که رستگار شوید.

مفاهیم «الورأ» (وفا و دوستی برای الله) و «البرأ» (برأت و بیزارى برای الله) از اصول عمده و اساسی در جهان بینی اسلامی شناخته شده که جهت و مرز تعصب گروهی و قبیله‌ای یک مسلمان را مشخص می سازد. این دو مفهوم کلیدی، برای ما می آموزاند تا در دوستی و محبت با سایر مسلمانان هیچ مرزی

زندانی این کشور را دارند. این گونه است که دولت امریکا با حضور و فضا سازی گروه های نژادپرست به مظهر تعصب و برتری نژادی در دنیا تبدیل شده است. از سوی دیگر به قدرت رسیدن جمهوری خواهان و دموکرات ها در آمریکا مثال واضح این مسئله است، هر زمانی که به قدرت می رسند تلاش می کنند به قبیله خود و به نفع کمپنی های وابسته به حزب خود فعالیت کرده و برنامه ریزی نمایند. این همان واقعیتی است که تعصب گروهی و گرایش قبیله‌ای انسان ها را در چوکات یک دولت و نظام سیاسی منعکس می سازد. پالیسی و سیاست های دولت ها در تعاملات داخلی و خارجی شان هرگز بی طرف و خنثی نبوده و نیست. دولت ها مدام در تلاش اند تا منافع و برتری قبیله‌ای خود را بر سایر قبایل بشری ثابت و تحمیل کنند.

اسلام تعصب قبیله‌ای انسان ها را چگونه تنظیم نموده است؟

«وحی اسلامی» راه مهار این تعصب قبیله‌ای ذاتی انسان را نشان داده است. تعصب امر فطریست اما تعریف آن به فکر و ارزش های فکری ارتباط می گیرد. اسلام از گروه و یا قبیله تعریف مفهومی خاص ارایه می دارد. در دیدگاه اسلامی خالق بشر هرگز به سرکوب و انکار این سرشت انسانی سفارش نداده بل انکشاف آن را به حد تعالی توصیه نموده است. اسلام فطرت قبیله‌ای انسان و احساسات و تعصب بر خواسته از آن را از عایله، قوم، منطقه، زبان، کشور و نژاد خاص به جهت معین «امت اسلامی»، ارزش واحد «شریعت محمدی» و جغرافیای مشخص «دارالاسلام» سمت و سو داده و آن را تنها منبع و مرجع «فخر قبیله‌ای» برای همه مسلمانان قرار داده است.

از همین رو پیامبر (صلی الله علیه وسلم) در احادیث مختلف خود، افتخار به هر ارزش، غیر از آنچه اسلام منحیث ارزش تعریف نموده است را تعصب جاهلیت عنوان کرده و مردود می شمارد. چنانچه می فرماید:

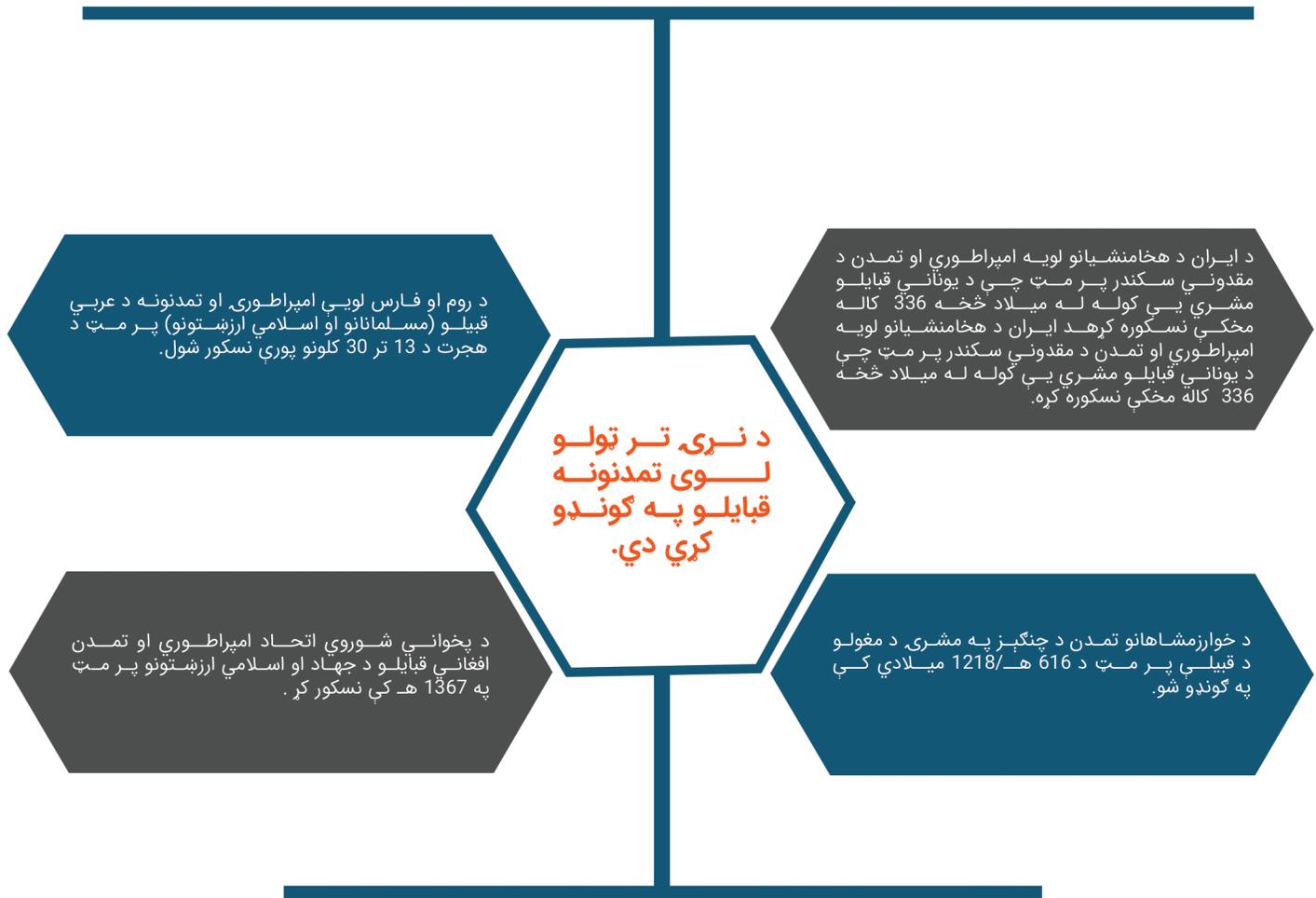
نشناسیم؛ بدون در نظر داشت مؤلفه های مادی، نگاه برادرانه به آن ها داشته باشیم. حقوق شان را بصورت درست بجا آوریم و از هیچ گونه ایثار و فداکاری در مقابل شان دریغ نوزیم. با جماعت شان یکجا شویم و آنان را در مقابل دشمنان یاری کنیم. هرگز از آنان جاسوسی نکنیم و اخبار و راز های آنان را به دشمن نرسانیم.

به عین شکل، عقیده ایجاب می کند در برأت و بیزاری در مقابل غیر مسلمانان صریح و با جرأت باشیم. هرگز بالای آنان اعتماد نداشته باشیم. از دستورات شان پیروی نکنیم و آنان را حَکَم و داور خود قرار ندهیم. سرزمین های شان را ترک کنیم و هرگز در امور فکری و ارزشی پیرو و مقلد شان نباشیم. همین است دوستی و دشمنی برای عقیده ایدئوژیک و همین است مِلاک بیداری امتی بنام اسلام!

مسلمان واقعی تکلیف و عملکرد خود را از نظام های بشری، فضا های حاکم و هوای نفس اش نمی گیرد. بلکه وحی الهی را معیار و محور هر عمل خود قرار می دهد. مسلمان واقعی بجای تاجیک خواهی و پشتونوالی، افغان گرایی و غیر افغان ستیزی و نیز زمزمه هویت های ناقص قومی و وطنی به «امت واحد اسلام» افتخار می کند و بجای تمامیت ارضی و نقشه های کاذب و تحمیلی به جغرافیایی اسلامی خود می بالد. مسلمان واقعی بجای حرمت به بیرق های رنگارنگ استعماری و سرودهای آکنده از ارزش های ملی و وطنی به پرچم اسلام و شعار «الله اکبر» ارج می گذارد و بجای گرمی داشت و تقدیس از خاک و زمین برای تأسیس دولت خلافتی جهد و تلاش می نماید که ریشه در عقیده اش دارد.

این همان تعصبی است که پابندی به آن در جهت تکوین شخصیت اسلامی و کسب رضایت پروردگار، امر حتمی و ضروری تلقی می-شود. این همان تعصبی است که عقیده آن را مشروعیت داده و متمسک شدن به آن را نمادی از بیداری و شکوهمندی فکری یک مسلمان می داند. بلی؛ این همان تعصبی است که امت را به قله های درخشانی از ترقی مادی و فکری می رساند.

د امریکا او غربي ارزښتونو ماتې؛ مگر د چا او کومو ارزښتونو پر مټ؟

د امریکا په مشرۍ د غربي تمدن ماتې؟

بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ

خو موږ پر باطل باندې د حق ګوزار کوو، چې د هغه سر ماتوي او هغه

ګوري، محوه کيږي.

(انبیا: 18)

عظمت امت اسلامی از زبان غیر مسلمانان!

کنستانتین ویرژیل گئورگیو

نویسنده رومانیایی در کتاب محمد پیامبر که از نو باید شناخت چنین می نویسد

انقلابی را که محمد در آن موقع در عربستان بوجود آورد با توجه به رسوم و شعایر عرب و نفوذ فوق العاده روسای قبایل که همه را در محور امت واحد تغییر داد؛ از انقلاب فرانسه بزرگ تر بود. زیرا انقلاب فرانسه نتوانست بین فرانسوی ها مساوات بوجود بیاورد. ولی انقلاب محمد بین مسلمین مساوات بوجود آورد که هر نوع مزیت خانوادگی و طبقاتی و مادی را از بین برد.

لویی گارده

اسلام شناس معروف فرانسوی در باب واژه ی امت چنین می نویسد

نظریه ی امت در طی قرون متعدد در قلوب مسلمین تأثیری بزرگ دارا بوده است. امت از ریشه خاص عربی است که در زبان های اروپایی نمی توان مترادفی برای آن یافت. امت عبارت است از همان جامعه به معنای قوم و ملت در آن واحد، شامل کسانی که مایل اند با یکدیگر زیست کنند و دعوت اسلام، منکر همه ی امتیازات نژادی یا هرگونه برتری دیگر است.

سلسله ویدیویی ظرفیت های امت اسلامی

سلسله ویدیوهای ظرفیت انعکاس دهنده ظرفیت واقعی امت اسلامی بوده که این ظرفیت ها از جمله عناصر مهم در ظهور دوباره حاکمیت جهانی مسلمانان بشمار می رود. برای بدست آوردن این سلسله‌ی جالب به صفحات آنلاین امت پرودکشن مراجعه نماید.

قسمت دوم
منابع طبیعی

قسمت اول
موقعیت جغرافیوی

قسمت چهارم
نفوس و تحصیلات

قسمت سوم
قدرت اقتصادی

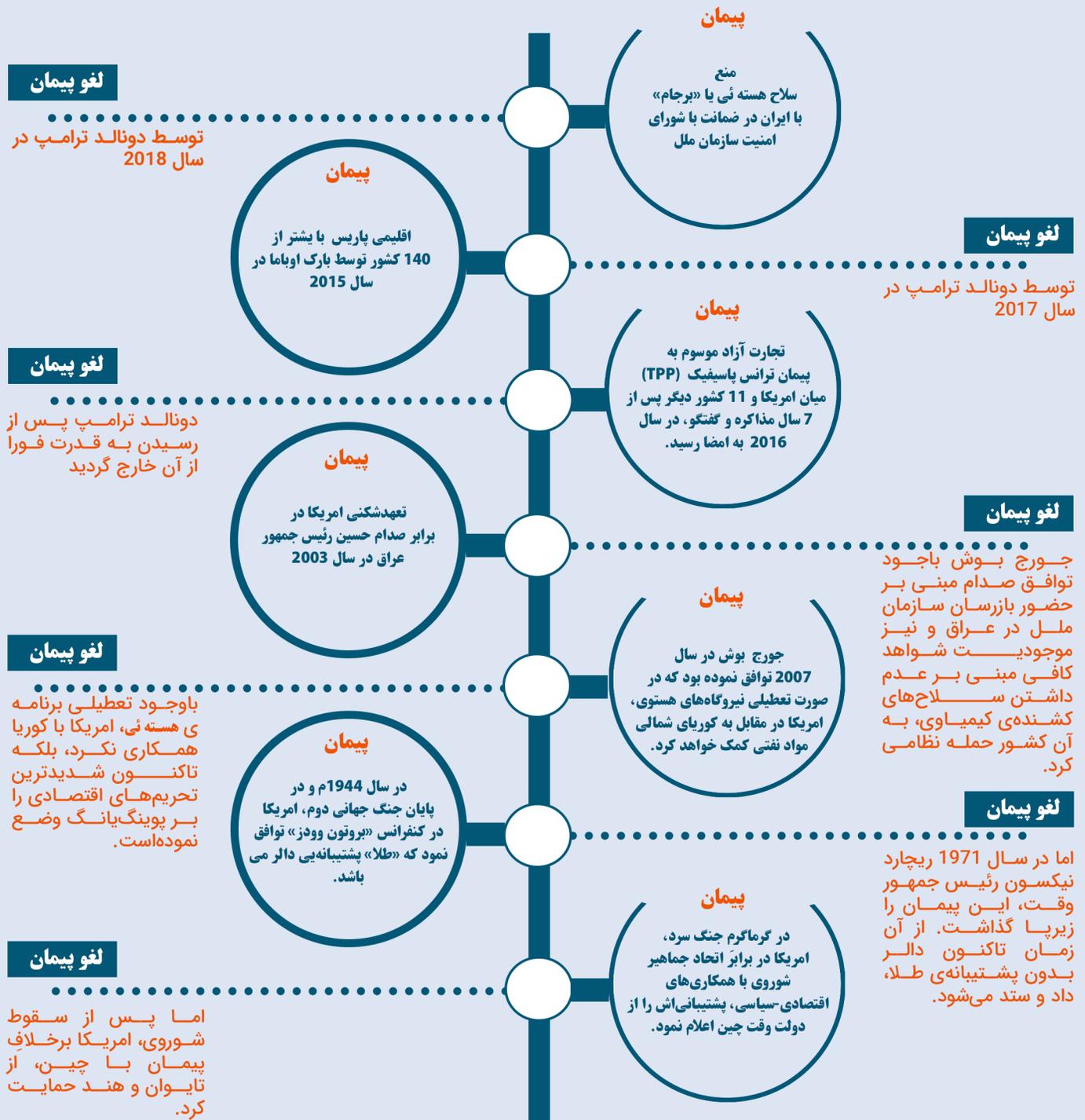
قسمت ششم
قوت فکری و مبدایی

قسمت پنجم
قدرت نظامی

امت ویدیو

در پیمان های امریکایی تعهد شکنی معمول است !

اکنون پیمان صلح با طالبان به کجا خواهد کشید ؟

تکلیف بزرگترین امانت الهی برای بشر

ولیدعمر

توهین کند، انسان عکس-العمل نشان می‌دهد. اگر یک میلیون دالر برای یک انسان داده شود، وی عکس العمل نشان می‌دهد... بنام انسان متفاوت از حیوانات، نمی‌تواند که در قبال مسائل پیرامونش بی تفاوت بماند. این‌ها همه بخشی ازین واقعیت است که خالق انسان تکلیف را در فطرتش گذاشته است. اما این که این عکس العمل‌ها چگونه شکل عملی را به خود می‌گیرد و یا این که شدت این عکس العمل‌ها به چه پیمانه می‌باشد، این واقعیت متأثر از عوامل متعددی می‌باشد.

از اساسی‌ترین عوامل در شکل‌دهی عکس العمل‌های انسان همانا دیدگاه اساسی انسان از زندگی «هدف زندگی»، ارزش‌های که انسان مطابق آن زندگی می‌کند، جامعه‌ای که انسان در آن زیست دارد، فامیلی که انسان در آن پرورش یافته است، می‌باشند. بنام انسانی که هدف زندگی را پیشرفت دانسته، و مطابق ارزش‌های غربی زندگی خود را عیار نموده و فراتر از مسائل مادی و دنیوی در باورهای اساسی وی وجود ندارد، اینگونه انسان در مقابل ارزش‌های اساسی اسلام مانند رضایت الله متعال در تمام عرصه‌های زندگی، دنیا منحیث مزرعه آخرت، جهد، احسان و سبقت برای کسب مقام‌های عالی در جنت، وقایع از عذاب جهنم و... عکس العمل ضعیف از خود نشان می‌دهد. اما باز هم عکس العمل نشان می‌دهد، چون جزء فطرتش است. پس بدین معنی اگر انسان را آزاد بگذاریم، خود را در برابر واقعیت‌ها مکلف به عکس العمل میدانند، به خصوص در موارد که بصورت مستقیم و یا غیر مستقیم به وی ارتباط دارد. اما این مفکوره‌ها، جهان بینی‌ها، ارزش‌ها و باورهای اساسی انسان است که مکلفیت‌های وی را جهت می‌دهد.

الله متعال انسان را خلق نموده و وی را مکلف ساخت، تا با ادا مکلفیت‌اش مورد رضایت خالق و در غیر آن مورد عتاب قرار خواهد گرفت. اما انسان مکلفیت اصلی خویش را فراموش نموده و مصروف مسائل غیر آن گردید.

مشکل بشریت درین رابطه زمانی چندین برابر گردید که نظام‌ها و جهان بینی‌هایی که از ذهن محدود بشر سرچشمه گرفته است در روی زمین حاکم گردیده و مفاهیم و ارزش‌های آن که همانا برخاسته از غرایز و شهوت نفس انسانی است، بر همه ابعاد زندگی انسان‌ها سایه افکنده است. اینجا است ارزش‌هایی که از طرف خالق بشر در لابلائی مفاهیم و احکام از طرف خالق برای بشر نازل گردیده است، به حاشیه رانده شد.

تکلیف بخشی از فطرت انسان است

الله متعال دین‌اش را مطابق فطرت انسان نازل نموده است. و جزء این تطابق دین با فطرت همانا مسئله تکلیف می‌باشد. انسان فطرتاً خود را به انجام یک عمل و یا عکس العمل مکلف می‌داند. بدین معنی که در مقابل اعمال دیگران، حوادث، وقایع و حالاتی که رخ می‌دهد، فطرت انسانی، وی را وادار به عمل و عکس العمل می‌نماید. به عبارت دیگر انسان نمی‌تواند در قبال موارد فوق بی تفاوت بوده و هیچ نوع عکس العمل از خود نشان ندهد، البته به استثنای بعضی از انسان‌ها که بخش‌هایی از مغز آنان صدمه دیده باشد. به گونه مثال: اگر کسی ببیند که یک مرد جوان پدر پیرش را زیر لگت و کوب گرفته است، این انسان فوراً عکس العمل نشان می‌دهد. اگر انسان ببیند که طفلش از جایی می‌افتد، فوراً عکس العمل نشان می‌دهد. اگر کسی به مقدسات یک انسان

تکلیف بزرگترین امانت خالق به بشر

الله متعال درین مورد چنین می فرماید:

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ
فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ
إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا

(احزاب: ۷۲)

ما امانت را بر آسمانها و زمین و کوه ها عرضه داشتیم
آنها از حمل آن ابا ورزیدند و از آن ترسیدند، و حال این
که انسان حمل آنرا پذیرفت (اما برخی از) آنان واقعاً
ستمگر و نادانند.

ابن عباس (رضی الله تعالی عنه) در تفسیرش منظور
از «امانت» در آیه مبارکه فوق را طاعت و عبادت الله
متعال تعبیر کرده است. طبری منظور از امانت را درین
آیت را طاعات و فرائض از طرف الله متعال عنوان کرده
است. بغوی نیز در تفسیرش نظر ابن عباس را ترجیح
داده و مراد از امانت در آیت فوق را طاعات و فرائض
الله سبحانه و تعالی تعبیر کرده است. ابن مسعود
(رضی الله تعالی عنه) منظور از امانت درین آیت شریفه را
همانا ادا نماز، پرداخت زکات، صوم رمضان، حج بیت
الله، صدق در سخن گفتن، ادا قرض و عدل در ترازو و
پیمانہ دانسته است. مجاهد منظور از امانت را فرائض
و ادا دین دانسته است. و قرطبی منظور از امانت درین

آیت را همانا ادا جمیع وظایف و مسؤولیت های دینی
انسان تعبیر نموده است. ابن کثیر اقوال مفسرین
درین مورد را جمع نموده و خلاصه کرده است که
مراد از امانت درین آیه مبارکه همانا «تکلیف» است.
بنام الله متعال تکلیف را به آسمان ها، زمین و کوهها
عرضه نموده و آنان همه از قبول این مسؤولیت در خوف
افتیده و از حمل آن ابا ورزیدند. در حالی که انسان
آنرا پذیرفت. اما انسان باید همواره در طول ادوار
زندگی اش این واقعیت بزرگ و خطیر را بیاد آورده و
آنرا سرمشق زندگی و هدف اصلی زندگی خویش قرار
دهد.

با درک از آیه مبارکه فوق در می یابیم که تکلیف
انسان در روی زمین خیلی بزرگ و حساس است، با
این وصف که تکلیف انسان به اندازه توان اش می
باشد، نه بیشتر از آن؛ چنانچه این مسئله در قرآن
عظیم الشأن نیز ذکر شده است. بنام در می یابیم که
الله متعال همانگونه که مأموریت فوق العاده بزرگ و
خطیری را روی دوش انسان گذاشته است، برایش توان
برآورده ساختن این مأموریت را نیز داده است. اما
این که انسان این توان را برای انجام تکلیف اش که
همانا یگانه مأموریتش در روی زمین می باشد، به کار
می برد یا خیر؟ سوالی است که انسان ها در طول
زندگی شان در روی زمین جواب می دهند.

دید تکلیفی از عالی ترین دیدگاه ها برای بشر

همان گونه که در فوق تذکر داده شد، تکلیف جزء فطرت انسان است. بناً انسان بخواهد یا نخواهد خود را در قبال مسائل متعددی مکلف می داند. خواه این مکلفیت ها در جهت هدف اساسی زندگی وی را کمک کند یا خیر! گاهی اوقات انسان مکلفیت های اضافی برای خود تعریف و پیدا می کند. گاهی اوقات انسان مکلفیت اصلی خویش را درک نکرده و مصروف مسائل پوچ و بی معنی می گردد. درحالی که سرنوشت ابدی اش بستگی به این مورد دارد که آیا این انسان تکلیف خود را درست شناخته و ادا نموده است یا خیر؟ پس شناخت دقیق از تکلیف از مهم ترین امور برای انسان به شمار می رود. با مطالعه قرآن و سنت می توان تکلیف را به دو دسته تقسیم نمود: اول: تکلیف فردی دوم: تکلیف جمعی

تکلیف فردی:

الله متعال در قرآن هرنفس (فرد) را خطاب قرار داده و اولین مکلفیتی را که برای انسان داده است همانا نجات نفس خویش از عذاب الله قهار است. چنانچه میفرماید:

يَقُولُ يَا لَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي

خواهد گفت: کاش برای زندگی خود (خیرات و حسناتی) پیشاپیش می فرستادم!

(الفجر: ۲۴)

یعنی انسان با دیدن حالات در روز قیامت می گوید: ای کاش برای حیات خویش چیزی از قبل میفرستادم. این همان مکلفیت هایی است که انسان باید برای حیات ابدی خویش انجام می داد. و مراد از تقدیم این است که انسان مکلفیت خویش را درک کرده و آنرا کسب نماید، به عبارۀ دیگر انسان تکالیف خویش را شناخته و به آن عمل نماید. بناً با انجام هر یک از تکالیف انسان آنرا پیش از خود میفرستد، گویی الله متعال دنیا را طوری خلق کرده است که انسان ها قبل از رفتن از آن حسنات و یا سیئات را برای خویش

به آن دنیا میفرستند و خود نیز در پی آن می روند. از طرفی هر انسان در گرو کسب (اعمال) خویش است، چنانچه الله متعال میفرماید:

كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِيْنَةٌ

(آری) هر کس در گرو اعمال خویش است.

(مدثر: ۳۸)

درین آیت و چندین آیات دیگر الله متعال برای بشر می فهماند که انجام مکلفیت ها بهترین تقدیم های انسان است که هم در دنیا و هم در آخرت انسان ثمره آنرا خواهد دید. اثرات بعضی از تقدیم های انسان در دنیا نیز به شکل حالات و حوادث دوباره بالای انسان واقع می شوند، در عین حالی که در نزد الله متعال نیز مکتوب گردیده چنانچه میفرماید:

وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنْطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

ما برای هیچ کسی جز به اندازه تاب و توانش (وظائف و تکالیف تعیین و) تحمیل نمی کنیم کتابی است که در پیش ما است و به حق سخن می گوید و هیچ ظلم و ستمی بدی شان نمی گردد

(مؤمنون: ۶۲)

و در آخرت نیز برای انسان پاداش اعمالش نشان داده می شود.

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ . وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

پس هرکس به اندازه ذره غباری کار نیکو کرده باشد، آن را خواهد دید (و پاداشش را خواهد گرفت). و هرکس به اندازه ذره غباری کار بد کرده باشد، آن را خواهد دید (و سزایش را خواهد چشید)

(زلزال ۷-۸)

پس انسانی که در دنیا شراب می نوشد، برای خودش تقدیم بد کرده و اثرات ناگوار صحنه آنرا درین دنیا و عقوبت آنرا در آخرت نیز خواهد چشید. کسی که تنبلی را بر جهد ترجیح میدهد درین دنیا اثرات فزیکمی و روانی نامطلوب، را در بر داشته و در

آخرت نیز از پاداش عظیم محروم می‌گردد. انسانی که تغذیه سالم، ورزش، فعالیت های فیزیکی، خواب، آفتاب مناسب و غیره مسائل صحتی را مراعات می نماید تقدیم مثبت برای صحت خویش درین دنیا کرده و علاوه بر این امر وی را قادر به تفکر سالم، جهد، ابتکار و رهبری بهتر ساخته که در نتیجه ممکن است در کسب مقام های عالی بهشت ممد واقع گردد. و از این گونه مثال های زیادی در زندگی روزمره وجود دارد. که هرگاه انسان مکلفیت های فردی خویش را به گونه احسان انجام دهد تقدیم حسن کرده بعضا اثرات مادی، صحتی و محسوس آن درین دنیا به گونه حالات ظاهر گردیده و پاداش آخرت آن نیز از سوی الله متعال وعده داده شده است. چنانچه میفرماید:

إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ

بی گمان خداوند پاداش نیکوکاران را ضایع نمی سازد.

(توبه: ۱۲۰)

تکلیف جمعی

با مطالعه قرآن و دید روشن و مستنیر از سنت و سیرت رسول الله (ص) در می یابیم که الله متعال اسلام را من حیث دین انفرادی نه، بلکه آنرا مطابق فطرت انسان که همانا جمعی و قبیلوی است، نازل کرده است. بدین معنی که الله متعال جمع و اجتماع را بیشتر مورد خطاب قرار داده و به آن اهمیت قائل گردیده است. چنانچه خطاب الله متعال به الناس، مسلمون، مؤمنون، محسنین، اولی الالباب یا کافرین، ظالمین، مجرمین، غاوین و غیره بوده است.

زندگی می کند. و با جمع کار می کند، و با جمع یک مأموریت را به پیش می برد و بصورت تیم، دسته، گروه، جماعت و اجتماع کار و فعالیت های خویش را انجام داده و زندگی خود را به پیش می برد. بناً الله متعال با مراعات این بخش فطرت انسان ارزش ها، صفات و تکالیفی را مشخصاً در قبال جمع و اجتماع برای ما وضع کرده است. بدین معنی که هرگاه مکلفیت های فردی خویش را بصورت درست اگر انجام دهیم باز هم یک تعداد زیادی از مکلفیت ها بردوش انسان باقی می ماند که همانا مکلفیت های وی نسبت به اجتماع و جامعه میباشد. اینجا است که انسان اهمیت کارهای دسته جمعی و گروهی را نسبت به تغییر جامعه درک می کند که بدون آن متقی شدن، محسن شدن و از جمع سابقون شدن، تقریباً محال به نظر می رسد.

از طرفی همانگونه که در تکلیف فردی بحث گردید، جوامع نیز بصورت دسته جمعی تقدیم ها می نمایند. که اثرات این تقدیم های دسته جمعی بعضاً به صورت حالات و حوادث در دنیا ظاهر گردیده و پاداش آن در آخرت نیز برایشان خواهد رسید. طوری که الله متعال درین مورد میفرماید:

قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَعَنَتْ أُخْتَهَا حَتَّى إِذَا ادَّارَكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرَاهُمْ لِأَوْلَاهُمْ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَآتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٍ وَلَكِنْ لَا تَعْلَمُونَ وَقَالَتْ أَوْلَاهُمْ لِأَخْرَاهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ فذوقوا العذاب بما كُنتُمْ تَكْسِبُونَ

(در روز قیامت خداوند به این کافران) می گوید: به همراه گروه ها و دسته هائی از کافران انس و جنی که پیش از شما (در دنیا مدتی زندگی کرده اند و آن گاه از جهان) رفته اند وارد آتش دوزخ شوید! (در این هنگام) هر وقت گروهی داخل آتش شود، گروه همجنس (پیشین) خود را نفرین می فرستد، تا آن گاه که همه به هم می رسند و پیش هم گرد می آیند، آن وقت پسینان خطاب به پیشینان می گویند: پروردگارا! اینان ما را گمراه کرده اند (زیرا که پیش از ما بوده اند

و ما را به سوی کفر رهبری نموده‌اند) پس آتش آنان را چندین برابر (تیزتر و عذابشان را بیشتر) گردان. (پروردگار خطاب بدی‌شان) می‌گوید: عذاب هر یک از شما (پیروان و پسران و بالادستان و زیردستان، به سبب کفر و ضلال و تقلید کورکورانه از همدیگر) چندین برابر است، ولی (به علت عذاب سخت خود، اندازه عذاب دیگران را) نمی‌دانید. و رؤساء و پیشینیان به پیروان و پسینیان می‌گویند: شما هیچ‌گونه امتیازی بر ما ندارید (و تخفیفی از عقاب نه شما را است و نه ما را؛ چاره‌ای نیست جز واویلا و مدارا!) پس بچشید عذاب را به سبب کاری که خود کرده‌اید (و خود کرده را چاره نیست).

(اعراف: ۳۸-۳۹)

درینجا الله متعال حالت اقوام را در روز قیامت بیان می‌نماید که یکی پس از دیگری به سلسله‌ زمان خویش داخل دوزخ می‌گردند. هر قومی که وارد دوزخ می‌شود، و گذشتگان و سلف خویش را در آن می‌بینند به آنان لعنت می‌فرستند که تقدیم‌های شما بود که ما حالا وارد این عذاب می‌شویم. در حالیکه سلف آنان برایشان طعنه می‌دهند که شما از اثر کسب خودتان وارد دوزخ شده‌اید.

درینجا در می‌یابیم که یک قوم بصورت دسته جمعی بعضی تقدیم‌هایی می‌کنند که نسل‌های آینده از اثر تقدیم‌های گذشتگان خویش با حالات و حوادثی مواجه می‌گردند که بصورت مستقیم یا غیر مستقیم بالای کسب اعمال حسن یا قبیح تأثیر گذار می‌باشد. هرگاه این قوم تقدیم حسن نماید، خود شان و نسل‌های آینده با حالات و حوادثی مواجه می‌گردند که کسب اعمال صالحه و حسنات را برای شان آسان می‌سازد، ولی اگر یک قوم بصورت دسته جمعی تقدیم‌های قبیح نموده و مکلفیت‌های جمعی خویش را ادا نمایند، خودشان و نسل‌های آینده آنان با حوادث و حالاتی مواجه می‌گردند که کسب سیئات و اعمال ناپسند برای آنان آسان و گاهی رهایی از سیئات برای نسل‌های بعدی دشوار می‌گردد.

با درک مفهوم فوق انسان می‌تواند کاربرد، اهمیت و ضرورت به بعضی از ارزش‌ها و مکلفیت‌های اساسی الله متعال در قبال جمع تعیین کرده است، درک می‌نماید. از جمله این ارزش‌ها می‌توان از جهد و تلاش جهت احیای خلافت مقتدر اسلامی، امر به معروف و نهی از منکر بصورت دسته جمعی، نصیحت و محاسبه با حکام، تذکر جمعی، اصلاح اجتماعی و سیاسی، جهاد در برابر طاغوت، احسان و سبقت بصورت دسته جمعی و غیره، یاد نمود. هرگاه نسل کنونی امت اسلامی، یا اجتماعی که در آن زیست می‌نمائیم، ارزش‌های فوق را کسب نموده و تقدیم نمایند، نسل‌های آینده اثرات مثبت آنرا شاهد بوده و تقدیم بر اساس این ارزش‌ها آسان تر خواهد شد.

بنام دعوت جهان شمول جهت اعاده حکومت قدرتمند اسلامی در میان امت منحیث تقدیم حسن حالات و حوادث مثبتی را برای نسل‌های آینده در پی خواهد داشت که زمینه را برای ترویج، تحکیم و گسترش ارزش‌های اساسی اسلام و کسب اعمال خیر، برای امت به ارمغان خواهد آورد. یا جهادی که در بخشی ازین امت در مقابل کفار به پیش می‌رود، باعث حالات و حوادثی می‌گردد که اعمال خیر بیشتری را برای نسل‌های آینده میسر می‌سازد. از جمله اثرات دنیوی جهاد برای نسل‌های آینده همانا شجاعت، شهامت و استقامت در مقابل دشمنان اسلام و عدم قبول غلامی برای کفار گردیده و از طرفی باعث می‌گردد تا دشمنان مخفی اسلام از قبیل جامعه مدنی، فحشا، آزادی‌های غربی و تمام ارزش‌های اسلام ستیز خایفانه در مخفی‌گاه‌شان باقی بمانند. زمانیکه امت بصورت دسته جمعی جهاد را ترک کرد، اسلام از مجد و عظمتش سقوط نمود.

یکی از مهم‌ترین ویژه‌گی‌های مردم مسلمان افغانستان، جهاد و استقامت آنان در مقابل کفار اشغالگر در طول تاریخ معاصر افغانستان بوده است. جهاد در این سرزمین منحیث یک ارزش از دیر زمانی در مقابل ابر قدرت‌های جهان به پیش رفته است. و از تقدیم‌های حسن فریضه جهاد در مقابل انگلیس سپس قشون سرخ و در تقریباً دودهه قبل در مقابل امریکا

بوده است، که ارزش‌هایی را در میان اقوام در افغانستان در می‌یابیم که سال‌ها قبل در میان سائر اقوام در سراسر جهان اسلام محو گردیده است. شجاعت، عدم تسلیمی به کفر به صورت دسته‌جمعی، عدم نهادینه شدن مفکوره‌های کمونستی و غربی و غیره از جمله این ارزش‌ها محسوب می‌شوند.

پس ما نمی‌توانیم در مورد اجتماع در افغانستان بی تفاوت بنشینیم؛ زیرا اثرات تقدیم‌های دسته‌جمعی مردم در افغانستان در دنیایی ما و نسل‌های آینده ما نیز تأثیر گذار خواهد بود. اگر گروه از مجاهدین در افغانستان با آمریکایی اشغال‌گر در ساختن دولت امریکایی کمک کردند، امروز ما از تقدیم‌های آنان با حالاتی از قبیل فحشا، دین‌ستیزی، بی‌بندوباری جوانان، تعصبات قومی و لسانی، تفرقه، موادمخدر و صدها مصائب دیگر سردچار می‌باشیم. اکنون که طالبان می‌خواهند با آمریکا مذاکره نموده و از مبارزه مسلحانه در مقابل اشغال‌گر غربی دست بکشند، این نیز یک تقدیم قبیح است که مردم افغانستان را بصورت مجموعی تسلیم آمریکا می‌سازد. عواقب ناگوار این تقدیم طالبان دامنگیر همه نسل آینده این سرزمین خواهد گردید.

طالبان اگر صرف موضوع شناخت و سپس ادا تکلیف را به درستی درک نمایند، و آنرا جداً مراعات کنند، هیچ‌گاهی سرمیز مذاکره با آمریکا نمی‌نشینند؛ زیرا پروسه‌ای که آمریکا تحت عنوان صلح به راه انداخته است جز اغوای افکار عامه، استفاده جویی ترامپ جهت تبلیغات مبارزات انتخاباتی ریاست جمهوری در آمریکا، ادامه جنگ تحت عناوین دیگر و از همه مهم تر حفظ آبروی خود در افغانستان (تا طوری جلوه دهد که آمریکا در افغانستان شکست نخورده است) چیز دیگری نیست.

دید تکلیفی گروه اسلامی ای مانند طالبان را کمک میکند که قلوب‌شان آرام شود و نصرت صرف از جانب الله متعال است، پس ما (طالبان) چرا از طریق حرام کوشش به ظفر و کامیابی می‌نمائیم، ما مکلف به قدرت رسیدن نیستیم، بلکه مکلف به اجراً و ادا تکلیف خویش می‌باشیم و بس. اما در حالیکه در عمل دیده می‌شود که گروه‌های اسلامی به شمول طالبان خود

را مکلف به چیزی دانسته‌اند که از حیطة صلاحیت بشر خارج است، و آن رقم زدن حالات و حوادث است. ما منحیث حزب مبدأیی این موضوع را درک می‌نماییم که در قبال تکالیف جمعی و اجتماعی نمی‌توانیم خاموش بنشینیم. اگر ارزش‌هایی را که ما حمل می‌نماییم، اجتماع آنرا قبول نکند، ما نمیتوانیم بصورت اساسی بالای جامعه و نسل‌های آینده تأثیر گذار باشیم. بناً همانگونه که به اتحاد شمال در سال ۲۰۰۱ نصیحت کرده و عواقب ناگوار تقدیم‌شان را هشدار دادیم، به حزب اسلامی حکمتیار! و اکنون به طالبان! آنان را از پی آمد‌های ناگوار تقدیم‌های شان هشدار داده و به آنان نصیحت می‌نمائیم تا باشد که تکلیف جمعی خویش را درین عرصه به درستی ادا نموده باشیم.

اما این را هم نباید فراموش کنیم که الله متعال پاداش بعضی از تقدیم‌های انسان‌ها را درین دنیا عفو نموده و بالای آنان واقع نمی‌سازد، طوریکه می‌فرماید:

أَوْ يُؤْفِقُهُنَّ بِمَا كَسَبُوا وَيَعْفُ عَنْ كَثِيرٍ

یا اگر بخواهد کشتی‌ها را به خاطر کارهایی که سرنشینان آنها مرتکب شده‌اند، نابود می‌سازد، و از بسیاری گذشت می‌کند (و مردمان زیادی را می‌بخشد و از مجازات برکنار می‌دارد).

(شوری: ۳۴)

این به این معنی است که الله متعال پاسخ تمام تقدیم‌ها را درین دنیا نمی‌دهد، بلکه به آخرت واگذار نموده است.

بناً آنچه گفته آمدیم بیانگر این حقیقت است که بزرگترین امانت الله به بشر، همانا تکلیف و مکلفیت است. و هرچیزی که انسان را از شناخت و ادا تکلیفش منحرف و مصروف سازد، لهو و لعب بوده و دشمن انسان است. و در زمان کنونی بزرگترین سردرگمی ای که امت اسلام در آن به سر می‌برد همانا عدم شناخت و عدم ادا تکالیف فردی و جمعی از طرف مسلمانان می‌باشد.

جستجو در تاریکی؛

چرا نباید

به صلح امیدوار بود

سهیل صالحی

امریکا پس از سال‌ها جنگ و خون‌ریزی در افغانستان حال ظاهراً تلاش دارد تا در نقش قهرمان صلح ظاهر گردد. این کشور در سال ۲۰۰۱ به بهانه‌ی جنگ با تروریسم -در واقع جنگ با اسلام- صفحه‌ی جدیدی از خون‌ریزی را در تاریخ افغانستان ورق زد تا همچنان به عمر خود منحنیت کشوری که بخش اعظم از تاریخ خود را در اشغال و تجاوز سپری کرده است، ادامه دهد. امریکا در نزدیک به دو دهه جنگ در افغانستان، میلیاردها دلار را به مصرف رسانید و جان هزارها تن از مسلمانان این سرزمین را گرفت تا آنچه را که شامل منافع استراتژیک‌اش می‌شود بدست آورد. در این سال‌ها از هیچ جنایت در حق مردم این سرزمین دریغ نرورزید و به گونه‌های مختلف جان مردم بی‌گناه را گرفت؛ اما اینک بعد از سال‌ها جنگ به گونه‌ی جدی در پی صلح کاذبانه است. صلحی که تلاش دارد تا مطابق منافع‌اش به آن بپردازد. پرسش اساسی این است که چرا امریکا پس از ۱۸ سال جنگ اینک آماده‌ی صلح با طالبان شده است؟

کاهش مصارف نظامی: این یکی از اهدافی است که امریکا با به راه انداختن برنامه‌ی صلح در تلاش بدست آوردن آن است. چنانچه بعد از اشغال افغانستان این کشور باید در کنار کاهش مصارف سربازان خود که هزینه تخمینی هر فرد آن سالانه ۱/۴ میلیون دلار می‌رسد، بنابر تعهدی که با دولت افغانستان داشت، باید نیروهای این کشور را نیز برای مقابله با مخالفین دولت آموزش و تجهیز می‌کرد که به گفته یک مقام ارشد وزارت دفاع امریکا (پنتاگون) این خود در

دونالد ترامپ

هر سال ۴۵ میلیارد دلار هزینه در برداشته که شامل ۵ میلیارد دلار برای نیروهای امنیتی افغانستان، ۱۳ میلیارد دلار برای هزینه‌های عملیاتی، ۵۷۰ میلیون دلار برای کمک‌های اقتصادی و سایر هزینه‌ها تدارکات می‌شود. این در حالی است که این رقم شامل هزینه‌های نیروهای ائتلاف بین‌المللی و دولت افغانستان نمی‌شود. هزینه‌های که شاید به چندین میلیارد دلار و بیش‌تر از آن برسد.

این رقم تنها هزینه‌ی نیروهای امریکاست و هزینه‌های اقتصادی کلان افغانستان، منطقه و تمام کشورهای درگیر در جنگ را در بر نمی‌گیرد. چنانچه بی‌بی‌سی به تاریخ ۹ جنوری ۲۰۱۶م به نقل از مجله امریکایی «فوربس» در مورد هزینه مالی جنگ افغانستان بیان داشت: «جنگ افغانستان تاکنون در حدود یک تریلیون و هفتاد میلیارد دلار هزینه در برداشته که این رقم دو برابر هزینه نظامی جنگ ویتنام است. علاوه بر این در جنگ افغانستان به تعداد ۲۴۰۰ تن از سربازان امریکایی کشته و هزاران تن دیگر شان زخمی و روانی شده‌اند. با این وجود، رسیدن به توافق صلح به معنای صرفه‌جویی در هزینه‌های چشم‌گیری این چنینی خواهد بود.

کمپاین انتخاباتی: انتخابات پیش روی امریکا نیز یکی از مواردی است که در بحث صلح با طالبان می‌توان به آن اشاره کرد. جمهوری خواهان امریکا برای حفظ قدرت باید دست‌آورد یک دوره‌ی ریاست جمهوری ترامپ را در برابر مردم قرار داده و نشان دهند که آن‌ها می‌توانند به طولانی‌ترین جنگ تاریخ امریکا نقطه پایان بگذارند. جنگی که جورج بوش آن را آغاز و اوباما نتوانست ختم کند و حال بهترین فرصت در اختیار جمهوری خواهان به رهبری ترامپ قرار دارد. تا به آن نقطه پایان گذاشته و دوباره اعتماد مردم را به دست آورد تا در انتخابات سال ۲۰۲۰م رأی مردم را به نفع خود کسب کند. از این‌رو در تلاش اند تا کاذبانه از برنامه‌ی صلح افغانستان منیث ابزاری بخاطر برنده‌شدن در انتخابات پیش‌رو استفاده کنند. چنانچه در قضیه‌ای برجام نیز دولت ترامپ تلاش دارد تا همین کار را انجام دهد و یکی از دلایل کشمکش‌های اخیر میان امریکا و ایران قضیه برجام و امتیازگیری امریکا از این برنامه است. دولت ترامپ در تلاش است تا با وادار کردن ایران، قرارداد هستوی جدیدی را به امضا برساند و امتیاز آن را بجای کشورهای اروپایی به امریکا برگرداند.

تغییر ذهنیت مردم: باید گفت که به راه انداختن برنامه‌ی صلح می‌تواند به منظور تغییر ذهنیت مردم جهان بخصوص مردم امریکا در قبال جنگی باشد که منابع انسانی و اقتصادی آن‌ها را به باد می‌دهد، اما در مقابل مفادی برای آن‌ها ندارد. امریکا بعد از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، یکه‌تاز میدان شد و رهبری جهان را بدست گرفت. بعد از ابر قدرت شدن به این توانایی دست یافت تا خواست‌های خود را بالای سایر کشورها تحمیل کند. پس از شکست اتحاد شوروی، امریکا بالای سیاست جهان حاکم شد و در دهه ۹۰ میلادی در آسیا و افریقا و در مناطقی که قبلاً تحت

عباس استانکزی

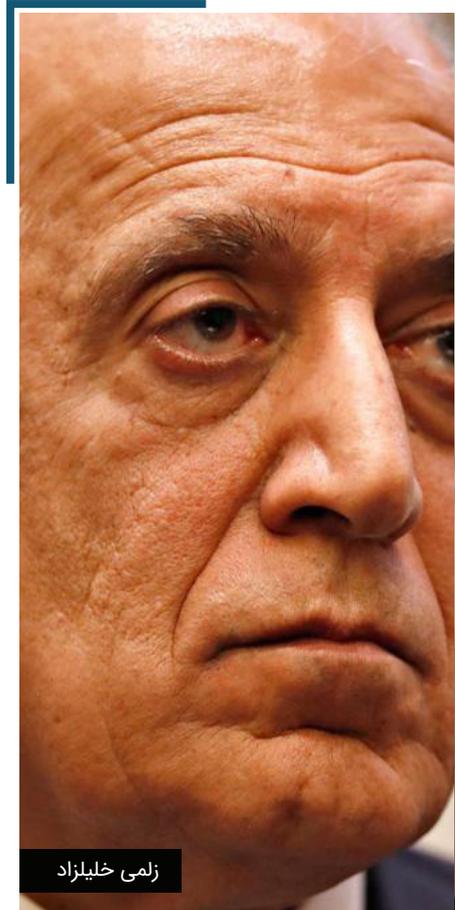
سیطره‌ی انگلستان و فرانسه قرار داشت، نفوذ پیدا کرد. این برتری برای امریکا تکبر ایجاد کرد و آن را تشویق به جنگ، نخست در افغانستان و بعد به عراق نمود. این جنگ‌ها بخصوص جنگ افغانستان برای جهانیان ذهنیت کاملاً منفی را در قبال امریکا بوجود آورد.

از این‌رو صلح شاید تا اندازه‌ی بتواند این ذهنیت را تغییر داده و اعتمادی را که به شدت خدشه‌دار شده تا حدی ترمیم کند. با توجه به موارد فوق، آیا امریکا واقعاً به دنبال صلح در افغانستان است؟

چرا امریکا صلح واقعی در افغانستان نمی‌خواهد؟

منافع استراتژیک و موقعیت جیوپولتیک: افغانستان همواره بخاطر داشتن موقعیت حساس جیوپولتیک و منافع استراتژیکی که قدرت‌های بزرگ می‌توانستند از این طریق به دست آورند، نقطه برخورد قدرت‌های بزرگ جهان به شمار می‌رود. این جغرافیا طی سال‌های ۱۸۳۹، ۱۸۷۹ و ۱۹۱۹ سه بار مورد تهاجم و تجاوز انگلیس‌ها قرار گرفت. اتحاد جماهیر شوروی نیز در سال ۱۹۷۹ افغانستان را اشغال کرد تا منحیت یک ابر قدرت بر موقعیت استراتژیک افغانستان تسلط پیدا کند. با این وجود افغانستان همان‌قدر که برای قدرت‌های دیگر جهان مهم واقع شده، برای امریکا نیز اهمیت پیدا کرده است. چنان‌چه این کشور از لحاظ موقعیت استراتژیک موقعیت بی‌بدیلی بر چهار حوزه جیوپولتیک آسیای مرکزی، شبه قاره هند، شرق میانه و جنوب شرق آسیا را دارا می‌باشد. بنابر این حضور و دسترسی مستقیم به این منطقه می‌تواند ارزش بالایی به جیواستراتژی امریکا به عنوان قدرت جهانی داشته‌باشد. چنان‌چه از بُعد منافع استراتژیکی که امریکا می‌تواند در افغانستان بدست آورد، این کشور به تخته خیز برای دستیابی به آسیای میانه و قلعه بلند برای کنترل قدرت‌های چون روسیه و چین می‌ماند. با توجه به این و اهمیتی که افغانستان برای امریکا دارد؛ صلح واقعی به معنی پایان جنگ و کوتاه شدن دست امریکا از کشوری است که به قلب دنیا شهرت دارد. از این‌رو برنامه‌ی صلح امریکایی برنامه‌ی کاذبانه است که به هدف تقاضای منافع‌اش آن را روی دست گرفته است.

سیاست دشمن تراشی امریکا: مورد دیگر این‌که امریکا برای حفظ ثبات داخلی خود هم که شده نیاز به تداوم جنگ دارد. از این‌رو همواره به دنبال دشمن فرضی بوده تا از جنگ داخلی میان نژادها و تبارهای مختلف در داخل امریکا، جلوگیری نماید. مردم امریکا سال‌ها درگیر جنگ‌های داخلی بوده، چنان‌چه در تاریخ آن کشور به اندازه‌ی جنگ داخلی سال ۱۸۶۱-۱۸۶۵ هیچ جنگ دیگر توجه مردم امریکا و حتا جهان را به خود جلب نکرده است.

زلمی خلیلزاد

بخشی از جذابیت این جنگ ناشی از این است که جنگ داخلی امریکا بزرگ‌ترین و خون‌بارترین جنگی بود که تا به حال در نیم‌کره‌ی غربی رخ داده است. این جنگ میان مردم شمال و جنوب امریکا اتفاق افتاد که تقریباً ۳/۵ میلیون سرباز در دو ارتش شمال و جنوب خدمت می‌کردند و طی آن حدود ده‌هزار حمله، محاصره و عملیات دریایی رخ داده است. با در نظر داشت چنین سرگذشتی می‌باید برای جلوگیری از آن در هر عصر -نظر به تقاضای سیاست خارجی- دشمن جدیدی را برای مردم خویش به معرفی بگیرد تا به هر قیمت ممکن برای این دشمن فرضی، فضا سازی نموده و افکار عامه را اغوا نماید. چنان‌چه امریکا بعد از جنگ دوم جهانی، ایدیولوژی سوسیالیسم را منحنیت دشمن فرضی در دستور کار خود قرار داد تا به مردم خود بفهماند که سوسیالیسم، بزرگ‌ترین تهدید در برابر امریکا و منافع آن است. اما بعد از شکست سوسیالیسم جنگ را با «تروریسم» در سال ۲۰۰۱ در اولویت کار خود قرار داد که در اصل بعد از گذشت ۱۸ سال برملا گردید که این جنگ برای یک تهدید فرضی و خیالی روی دست گرفته شده که هدف از آن جنگ علیه اسلام و امت مسلمه است.

این گونه امریکا برای حفظ ثبات داخلی جنگ‌های بزرگ و کوچکی را به راه می‌اندازد و بهای سنگین آن را در حال حاضر مسلمانان ساکن در سرزمین‌های اسلامی می‌پردازند.

فروش تسلیحات: بدون شک کسانی که از تاریخ امریکا آگاهی دارند می‌دانند که اقتصاد این کشور، اقتصاد جنگی است. چنان‌چه در دهه‌ی سوم قرن ۲۰، امریکا با سقوط بازار سهام و فروپاشی اقتصادی روبرو شد و طی سه سال بعد، یعنی در فاصله سال‌های ۱۹۲۹ تا ۱۹۳۲م وضعیت هر روز بدتر و وخیم‌تر می‌شد. در سال ۱۹۳۹ با وجود تلاش‌های بسیار سردمداران امریکا با بکارگیری روش‌های مختلف اقتصادی هنوز هم ۱۵ میلیون بیکار در کشور داشت. در این زمان بود که جنگ دوم جهانی توسط هیتلر و موافقت امریکا آغاز شد. از زمانی که این جنگ آغاز گردید، امریکا تأمین سلاح مورد نیاز تمام کشورهای درگیر در جنگ را بر عهده گرفت و در این میان بیشترین سهم را به

کشور مهاجم یعنی آلمان اختصاص داد. چنان‌چه امریکا شمار زیادی از کارخانه‌های تعطیل شده را دوباره راه اندازی کرد تا مواد غذایی و پوشاک مورد نیاز افراد درگیر جنگ را تأمین کرده و برای میلیون‌ها نفری که بیکار شده بودند فرصت شغلی ایجاد کند. از جانب دیگر، با راه اندازی کارخانه‌ها برای تولید سلاح و تجهیزات دفاعی، صنعت دیگری را روی دست گرفت. صنعتی که علاوه بر ایجاد شغل و حل کردن مشکل بیکاری می‌توانست سودآوری زیاد داشته‌باشد و جان تازه به اقتصادش بخشد. به این ترتیب امریکا نجات یافت؛ ولی این نجات اقتصادی مدیون جان هزاران و حتا میلیون‌ها نفری است که در جریان این جنگ جان خود را از دست دادند. با این وجود، برای امریکا مهم است که جنگ در هر گوشه و کنار جهان، بخصوص کشورهای نفت‌خیز و پر منفعت اسلامی جریان داشته‌باشد تا با قاچاق اسلحه به طرف‌های درگیر از یک سو، سود کلان اقتصادی را به جیب بزند و از سوی دیگر به اهداف سیاسی خود دست یابد.

منابع معدنی و مواد مخدر: بیشتر کشورهای که از جانب امریکا مورد تجاوز قرار گرفته‌اند، دارای منابع سرشار معدنی بوده‌اند. امریکا به بهانه جنگ با تروریسم، کشورهای مختلف را اشغال کرد تا با خیال راحت سرمایه طبیعی آن‌ها را به غارت ببرد. چنان‌چه در سال ۲۰۰۳ همراه با انگلستان به بهانه‌ی وجود سلاح‌های کشتار جمعی در عراق به این کشور حمله کردند، اما بعدها روشن شد که در زمان حمله هیچ سلاح کشتار جمعی در عراق نبوده است. حال با گذشت سال‌ها مشخص شده که امریکا با حضور خود در عراق از آن بهره اقتصادی می‌برد.

افغانستان که در سال ۲۰۰۱ از سوی امریکا اشغال شد نیز کشوریست که سرشار از مواد معدنی دست نخورده شامل کرومیت، ذغال سنگ، کبالت، مس، طلا، آهن، سرب، مقدار زیادی از لیتیوم بسیار ارزشمند و دیگر فلزات خاکی کمیاب برای محصولات با فناوری بالا، گاز طبیعی، سنگ‌های قیمتی، پتاس، گوگرد، تالک و سایر مواد معدنی که ارزش آن‌ها بیش از ۳ تریلیون دلار تخمین شده، می‌باشد که برای دولت امریکا بسیار قابل اهمیت است. علاوه بر این، امریکا از کشت و

تولید مواد مخدر در افغانستان سود می‌برد؛ تجارتی که با پا گذاشتن امریکا به افغانستان، سال به سال در حال رونق و بالا رفتن است. افزایش تولید مواد مخدر یک پدیده اتفاقی نبوده بلکه همراهی و حمایت امریکا را در برداشته است. چنانچه در برخی گزارش‌ها آمده است که تولید مواد مخدر در افغانستان بعد از حمله امریکا تاکنون ۴۰ برابر افزایش یافته است.

در کنار این امریکا تلاش نموده تا ناامنی، جنگ و بی‌ثباتی را در ولایاتی که بیشترین تولید و کشت مواد مخدر را دارا می‌باشند، ادامه دهد تا با خیال آسوده از آن نفع ببرد. به گونه‌ی مثال یکی از این ولایات که بیشترین میزان ناامنی و جنگ را میان نیروهای امریکایی و طالبان تجربه کرده ولایت هلمند در جنوب افغانستان است که در طول بیش از ۱۸ سال جنگ از جمله ناامن‌ترین ولایات به شمار می‌رود. یعنی این شدت ناامنی و جنگ، تصادفی نبوده و ارتباطی هم به مقاومت طالبان نداشته است، بلکه دلیل عمده و اساسی آن مواد مخدر می‌باشد. چنانچه ولایت هلمند از آغاز حضور نیروهای خارجی تا سال ۲۰۱۴م بزرگ‌ترین پایگاه نظامی انگلیس بوده است که در آن ولایت نزدیک به ۱۰ هزار نیروی نظامی مستقر بود. ولی این نیروها تقریباً در بیشتر از یک دهه و با تلفات نزدیک به ۴۵۰ تن باز هم نخواستند ثبات آن ولایت را برقرار کنند. انگلیس‌ها در زمان حضور خود در هلمند بیشترین سود را از مواد مخدر می‌بردند. پس از آن امریکا تلاش کرد تا نقش انگلیس‌ها را در هلمند کمرنگ سازد به همین خاطر در سال ۲۰۱۰م عملیاتی را زیر عنوان «عملیات پاک‌سازی مارجه» راه اندازی نمود تا بتواند این سهم کلان را از انگلیس‌ها برای خود رقم زند که موفق هم گردید.

با توجه به تمام مواردی که ذکر شد، رسیدن به صلح آن هم با پا درمیانی کشوری که صلح در تضاد با منافع آن قرار دارد، واقعیت نداشته و نباید به آن دل خوش کرد. تاریخ امریکا شاهد است که این کشور زیادترین منفعت را در زیر سایه جنگ و ناآرامی در کشورهای مختلف بدست آورده است. با این وصف چگونه می‌توان از کشوری که به این حد وابسته به جنگ و آتش افروزی است، توقع صلح داشت.

از این‌رو به برنامه‌ی صلحی که امریکا رهبری آن را در دست دارد باید به دید شک نگرست و هیچ‌گاه به آن نباید باور داشت. بدون شک «صلح و آرامش واقعی» آروزی هر انسان و هر مسلمان است، اما صلح نه تنها برای مسلمانان افغانستان بلکه برای تمام امت مسلمه زمانی دست‌یافتنی است که اسلام عزیز تطبیق شود و دست استعمارگران و مزدوران آن‌ها از سرزمین‌های اسلامی به کلی قطع گردد. امت مسلمه زمانی به این مهم دست پیدا خواهند کرد که برای به میان آوردن دولت خلافت دست‌به‌دست یک‌دیگر داده و تلاش‌های خود را برای برگرداندن اسلام به صحنه زندگی متمرکز سازند. این‌گونه هم عزت دنیا و هم عزت آخرت نصیب ما خواهد شد.

ټولنيزې رسنۍ د رښتيني بدلون مخه نيسي

خالد مشعل

او ورځ پانډو له خوا ډکيدله، اوس په ډيره آسانۍ سره د سوشيل ميډيا له خوا خړوبېږي او د يادو خبري-معلوماتي سرچينو کتونکي، لوستونکي او اوريدونکي يې په لويه کچه کم کړي دي.

سوشيل ميډيا د انټرنټ په مرسته دومره آسانتيا رامنځ ته کړه چې په هرځای او په هر حالت کې تاسو کولی شۍ چې له ټولې نړۍ سره په اړيکه کې اوسئ او هره شيبه د نړۍ د څلور-څنډو له حالاتو خبر شۍ. سوشيل ميډيا د انساني ژوند په ټولو برخو کې ډيرې آسانتياوې او سهولتونه رامنځ ته کړل چې پخوا يې چا فکر هم نه شو کولی. دغې وسيلې انساني ژوند ډير چټک، آسانه او د توليد کچه يې ډيره لوړه کړه چې موږ نه شو کولی په دې مقاله کې ټولو برخو باندې خبرې وکړو. خو ټولنيزې رسنۍ او شبکې يو لړ زيانونه هم لري چې په لاندې ټکو کې ورباندې بحث کوو:

د سوشيل ميډيا خطرناک، خو پټ زيانونه څه دي؟
د سوشيل ميډيا له ډيرو گټو سره سره، سخت درانه او ژور زيانونه هم لري چې ولسونه يې د نسلونو د بربادۍ په قميت پرېکوي. سوشيل ميډيا او ترڅنگ يې د غربي تمدن د بيان آزادي چې اوس اوس زموږ په هيوادونو کې يې ځانته فضاء جوړه کړې ده او هيڅ بريد او مرز نه پيژني، داسې وضعيت رامنځ ته کړي چې پخوا قطعاً ممکن نه و.

لوېديځ چې په سر کې يې امريکا ده، څه باندې اويا کاله کيږي چې په ټوله نړۍ يې خپل د ښکيلاک او زبېښاک جال غوړولی او له هرې ممکنې لارې چې وي، اجازه نه ورکوي چې نور ملتونه را وينښ او د امريکا له ښکيلاک او زبېښاک څخه ځان خلاص کړي. امريکا

ټولنيزې رسنۍ يا سوشيل ميډيا څه دي؟ سوشيل ميډيا يا ټولنيزې رسنۍ هغه وسيلې دي چې د هيواد او نړۍ ولسونه پکې خپل افکار، ليدلوري، معلومات، خبرونه، شننې، نيوکې، حل لارې، اړيکې، انځورونه او... مسایل په مختلفو بڼو په خپلو کې سره شريک او بيانوي. سوشيل ميډيا د ولسونو ترمنځ فاصلې له منځه وړي، د ارتباطاتو او معلوماتو د شريکولو تر ټولو آسانه او گړندۍ وسيله ده چې ملي پولې او مرزونه نه پيژني. تر دې دمه، د سوشيل ميډيا مشهور اپلېکيشنونه (،Facebook Instagram, YouTube, Twitter Apps) +Google او داسې نور دي.

سوشيل ميډيا د ننني ژوندانه يو نه بېلېدونکی واقعيت دی. تر اوسه پورې نږدې درې مليارده انسانان ټولنيزې رسنۍ يا سوشيل ميډيا کاروي چې دا لړۍ ورځ تر بلې مخ په ډېرېدو ده. له سوشيل ميډيا څخه د ژوند په ټولو چارو لکه سياست، معلومات، خبر، روغتيا، سوداگري، اړيکو، ښوونه او روزنه او نورو برخو کې کار اخيستل کيږي.

که نن هرڅوک هوډ وکړي چې د سوشيل ميډيا د کارولو او مخ په زياتيدونکي ودې مخه ډپ کړي، نو دا يوه بېځايه هڅه ده او په عملي ډگر کې کوم اغيز نه لري. سوشيل ميډيا ټولې ملي پولې او مرزونه مات کړل او نړۍ يې په رښتيا د يوه کلي غونډې سره نږدې کړې ده. اوس خلک د يوه ځيرک مبايل په لرلو سره، د نړۍ له گوټ گوټ سره په اړيکه کې وي او د نړۍ د هر گوټ له حالاتو خبر وي.

د سوشيل ميډيا په راتگ سره، د تلویزونونو، راډيوگانو، ورځپاڼو او ويب پاڼو کتونکي خورا کم شول او هغه د معلوماتو تشه به چې پخوا د تلویزون، راډيو،

او متحدین یې له دواړو سختو او نرمو [Soft & Hard «جگړه او ډیپلوماسۍ»] لارو چارو کار اخلي تر څو نور مظلوم او کمزوري ملتونه په خپله ولکه کې وساتي او د هغوی د ریښتیني انقلاب/نهضت مخه نیسي.

پخوا (کم تر کمه ۲۰ کاله مخکې) به چې کله مظلوم او محروم ملتونه د غرب او یا هر بل یرغلگر تر برید لاندې راغلل، یا دا چې د خپلو چارواکو/واکمنو له خوا څخه به یې کوم غدر، ظلم او خیانت ولید، نو سمدلاسه به را پاڅیدل او د وضعیت د بدلولو او یا یرغلګرو د ماتولو لپاره به یې په مادي اقدام لاس پورې کړ او تر هغو به دغه مبارزه روانه وه چې څو به یې یرغلګر له خپلې خاورې څخه شړلي نه وو. که چېرته به ظلم، خیانت، غدر او کوم بل ناوړه حالت د خپلو حکامو له خوا تر سترگو شوی و، نو تر هغو به یې په وړاندې جنگیدل چې څو یې له قدرت څخه لرې کړی نه و.

ښه بیلګه یې زموږ خپل هیواد افغانستان دی. د افغان-انګلیس درې جګړې، د نورمحمد ترکي کمونستي رژیم په ضد پاڅون، د پخواني شوروي په ضد جګړه او د ۲۰۰۱ز کال په لومړیو کې د امریکایي یرغل په ضد، د افغان ولس ګرمه مبارزه د سترو بېلګو په توګه یادولی شو.

خو له کومې ورځې چې سوشیل میډیا په افغانستان او نړۍ کې رامنځته شوې او ورځ تر بلې یې کارونه مخ په زیاتیدو دي، له هماغه ورځې بیا تر نن پورې د ولسونو او ملتونو ریښتیني پاڅونونه او انقلابونه له سخت ګواښ سره مخ دي. معنا دا چې د انقلابونو او واقعي بدلون روحیه او اراده کابو له نشت سره برابر ده. د دې لپاره چې موضوع سمه روښانه کړم، لاندې مسألو ته اشاره کوم:

۱ - د فحشا پر وړاندې غلي کېدل: فحشا او بې عفتي د اسلامي امت او افغانانو لپاره تر ټولو ناوړه او د نه زغملو عمل و. د تاریخي روایاتو پر بنسټ، کله چې شاه امان الله له غرب څخه په تقلید غوښتل چې د محرم او نامحرم، ستر او حجاب ارزښتونه له منځه یوسي او دغه احکام یې لږ لږ تر پښو لاندې کړل، نو افغان ولس یې په ضد پاڅون وکړ او په تش لاس او

لوڅو پښو ډیرې ولسونه یې په وړاندې را پاڅید او تر هغو وړ سره وجنگید، چې بلاخره یې نظام نسکور او هغه یې له هیواد څخه تبعید کړ» داچې دا تور رښتیا وو او کنه، دلته وړاندې بحث نه کوم». خو نن چې موږ د سوشیل میډیا په عصر کې ژوند کوو، د امریکا په ملاتړ افغان حکومت نه یوازې چې فحشا کوي، بلکې په سیستماتیک ډول یې ترویج/ملاتړ کوي او د خلکو په منځ کې عاموي. دا یو اتهام نه دی، په دې اړه په لسګونه اسناد، رپوټونه او ویډیوګانې رسنیو کې خپرې شوي دي چې وروستی هغه یې د ولسمشر اشرف غني د امنیتي ځانګړي ستر سلاکار جنرال حبیب الله احمدزي مرکه وه چې له خورشید تلویزون سره یې وکړه او په ډاګه یې وویل چې ولسمشرۍ دفترونو کې فحشا په منظم ډول روانه ده او د هغې ترویج ته په سیستماتیک ډول کار کیږي.

دغه لویه رسوایی چې د افغان ولس په فرهنګ او تاریخ کې ساری نه درلود، یو څو ورځې په سوشیل میډیا او رسنیو کې لاس په لاس شوه او له یوې اونی وروسته، سره شوه. هر افغان خپل د زړه براس په سوشیل میډیا کې د یوه پوست/ټویټ او تبصرې په خپرولو سره ووېست او داسې یې وانګیرله چې ګویا خپل ټول مسئولیت یې ادا کړ او د فحشا مخه یې ودروله. خو په عملي ډګر کې چا غږ پورته نه کړ او نه یې کوم ګام واخیست.

۲ - د ښځو/میرمنو نیول او بندي کول: ترکومه چې زما معلومات او مطالعه ده، د افغانستان په معاصر تاریخ کې، ډیر ځله بهرنیو یرغلګرو په دې هیواد برید کړی او ډیر کلونه له افغان ولس سره جنگیدلي دي چې په ترڅ کې دواړه لورو ته درانه مالي او ځاني تاوانونه اوښتي دي. خو تر اوسه ما نه دي اوریدلي/لوستلي چې د جګړې خواوې دې د ښځو/میرمنو عفت او عزت نه وي مراعات کړی او یا خدای مه کړه، په هغه دې تیری کړی وي. حتی داسې هم شوي دي، چې متخاصمو ډلو د یو بل د ننگ ناموس د عزت او عفت ساتنه کړې او ویلې دي چې جنګ او دښمني مو یوه خوا، خو د ننگ او ناموس ساتنه زموږ مسوولیت دی. د کمونستي شورویانو په شمول داسې تاریخي جنایتونه حتا په کورنیو جګړو کې هم نه وو شوي.

تر کرښې لاندې خپله شپه او ورځ تیروي. خو واکمن نظام په فساد کې تر ستوني ډوب دی او لا دغه فساد ورځ تر بلې قانوني او سازماني بڼه خپلوي، خو څوک نه شته چې راپورته شي او خپل حالت بدل کړي. د فساد په ضد مبارزه مطلق دروغ دي، بلکې فساد خپل شکل او بڼه بدلوي او قانونمند کيږي او بس. مور یوازې د خپل زړه بړاس د تلویزونو په طنزي خپرونو لکه «شبهه خنده» باسو. خو دا هیڅ کوم درد نه دوا کوي، بلکې د مخدره موادو په شان، یوه مرګونې نشه ده چې په ظاهر کې مور آراموي، خو په حقیقت کې مو ژوند له منځه وړي.

۵ - د اسلامي شریعت په ځای د کفر تطبیق: د اسلام او شریعت د ساتلو، خپرولو او تطبیق لپاره افغان ولس او په ټوله کې اسلامي امت، سترې سترې قربانۍ ورکړې او خپل عقاید او شریعت یې ساتلي. هر کله چې د اسلامي شریعت حاکمیت له ګواښ سره مخ شوی، نو افغان ولس د هلاکت احساس کړی او د نجات لپاره یې عملي ګام پورته کړی او خپل دین یې ژغورلی دی. خو اوس چې عملاً د شریعت پر ځای کفري نظام او بشري قانون د حاکم نظام له لوري پلی کيږي، افغان ولس د یو ملت په توګه غلی پاتې دی او یوازې په سوشیل میډیایي ګډوډو بسنه کوي او بس. که څه هم یوه برخه خلک شته چې په مادي او فکري لحاظ دغه رسالت مخ ته وړي، خو هغه کفایت نه کوي، ځکه چې دا د ټول ولس ګډ مسوولیت دی، نه د یوې برخې.

۶ - بمباري او چاپې: داسې شپه او ورځ به نه وي چې په ټول افغانستان کې له ۱۰۰-۳۰۰ کسان ونه وژل شي. د غربي رسنیو د ارقامو له مخې د ورځې له ۵۰ زیات د افغان حکومت سرتیري وژل کيږي. د افغان حکومت دفاع وزارت په خبره چې د ورځې تر ۱۰۰ تنو طالبان د

مګر نن (په ۱۳۹۸ کال کې) په ټول تاریخ کې دغه ناشوی عمل، وشو. عجیبه خو دا ده چې د حکومتی ځواکونو له خوا د روان کال په لومړیو کې په میدان وردګ او هلمند ولایتونو کې نظامي عملیات وشول او د عملیاتو په ترڅ کې د ګڼو ملکي وګړو وژنې تر څنګ یې حکومتی پوځیانو له ځان سره د خلکو میړمنې/شخې بوتلې او د څو ورځو لپاره یې درک نه لګیده. خو بیا هم افغان ولس غلی پاتې شو او یوازې د سوشیل میډیا په غندنو یې کفایت وکړ او بس.

۳ - په سپي باندې د توحید کلمې لکيل: د ۱۳۹۶ کال د ليندۍ په ۱۳مه، امریکایي پوځیانو د پروان او کاپیسا ولایتونو په څو ولسوالیو کې د هوا له لارې داسې پانې وشیندلې چې په کې؛ یوه زمري یو سپین رنگه سپي پسې منډې وهي او د سپي له پاسه د توحید کلمه لیکل شوې ده. دې پیښې ډیر ضعیف او پیکه غبرګون له ځان سره درلود. سیمه ییزو خلکو د کمزنگه غوندو او غندلو په تر سره کولو سره، احساس کړه چې خپل رسالت یې ادا کړی دی او په سوشیل میډیا کې په کلکو ټکو وغندل شوه او بس.

۴ - مرګونۍ او هر اړخیز فساد: فساد په خپل وسیع او ټول شمول مفهوم سره یې، یو داسې عیني واقعیت دی چې زموږ د ژوند هیڅ برخې ترې خوندي نه ده او دا مسئله ډیره واضح او د ورځني ژوند اصلي برخه ګرځیدلې، نو نه غواړم چې جزیاتو ته لاړ شم. خو بیا هم، د دې مرګونې او د یو ملت په توګه تباکوونکې پدیدې د له منځه وړلو او کمولو لپاره، یوازې او یوازې د سوشیل میډیا په غندنو او نیوکو کفایت کوي او بس. خو دا چې د دې پدیدې ریښې پیدا او د وتو لار ولټوي او عملاً د یو ملت په توګه عملي ګام پورته کړي، هیڅ نه په سترگو کيږي.

د رسمي ارقامو له مخې، نږدې ۶۰٪ افغانان د فقر

دوی له خوا وژل کيږي. که دا دواړه په نظر کې و نیسو، نو حتماً به د ۱۰۰ په شاوخوا کې عام او ملکي افغانان د بهرنیو او کورنیو نظامیانو له خوا وژل کيږي. د امریکا او ناټو ږنډې بمبارۍ خو اصلاً له حساب نه وتلې دي. د دې ټولو جناياتو او مظالمو په اوریدو/خبریدو سره، مور د یو ولس په توګه یوازې په سوشیل میډیا کې په غندنو او پوستونو/ټویټونو بسنه کړې. مګر له دې غافل چې په ملتونو کې بدلون او وینستیا د سوشیل میډیا له لارې نه راځي، بلکې عملي او دوامداره مبارزه غواړي.

۷- عیسوي مذهب لومړۍ میرمن: که مې له نن څخه ۲۰ کاله وړاندې په افغانستان کې ویلي وای چې څو کاله وروسته به د افغانستان لومړۍ میرمن او د جمهور رییس ښځه یوه عیسوي مذهب وي، نو ډاډ لرم چې ټولو به را پسې خندلې وې او ملنډې به یې وهلې وې. ځکه چې ورته مطلق دروغ او یوه ناممکنه مسأله ښکاریده. خو نن دا یو عیني واقعیت دی. د کابو ۱۰۰٪ مسلمان او مجاهد ولس د ولسمشر میرمن عیسوي ده، ډیره عجیبه خبره ده! څه شو هغه غیرتي اسلام او ننگیالي مسلمانان؟

لومړۍ میرمن، یوازې یوه میرمن نه ده. بلکې په حاکم نظام کې یوه له ځواکمنو او فعالو سیاستوالو څخه ده چې د هیواد د یوې لویې (ښځو) برخې چارې مخته وړي او د ارګ په ماڼۍ کې ډیر ستر دفتر او پرسونل لري او په حکومتي چارو کې د لوی اغیز څښتنه ده. خو بیا هم دغه ۱۰۰٪ مسلمانان غلي دي. خپل ټول مسوولیت په سوشیل میډیا او رسنۍ کې ادا کوي او بس.

پورته مسایل مې د دې لپاره ذکر نه کړل چې تاسې ترې خبر نه وې، بلکې د دې لپاره مې ځینو غټو غټو نادودو او ناشوو ته اشاره وکړه چې پخوا به یې په لیدلو/اوریدلو سره، ولسونو انقلاب کاوه او د له منځه وړلو لپاره به یې تر وروستۍ سلګۍ عملي مبارزه کوله.

یوه خبره باید په یاد ولرو چې زه د سوشیل میډیا د کارولو مخالف نه یم. سوشیل میډیا د ننني ژوند یوه اړتیا او ډیر ځله ګټوره پدیده ده. خو اصلي ستونزه دا ده چې اوس د سوشیل میډیا په راتګ سره، ولسونو/ملتونو خپل اصلي رسالت هېر کړ او ټوله اتکا یې په

سوشیل میډیا کړې، چې دا ډیر خطرناک حالت او طرز فکر دی.

سوشیل میډیا داسې یو روان او مغزي حالت رامنځ ته کړی، چې ګویا ملتونه د سوشیل میډیا له لارې او په سوشیل میډیا کې د فعالیت له لارې را وینسیري او له دې لارې په خپلو پښو دريږي. دا یوازې افغانان نه دي چې په دې فکري/رواني مرض اخته دي. بلکې ټول اسلامي امت او حتا ټول بشریت په دې ناپیژندل شوې ناروغۍ اخته دي. د غرب (امریکا) په مشرۍ واکمن نظامونه خپله ټوله هڅه کوي چې د ملتونو دغه حالت لا تشویق او دا مرض مثبت وښيي. ځکه چې د ریښتیني بدلون/انقلاب په مخ کې ستر خنډ دی او د دوی واکمنۍ ته هېڅ ګواښ نه پېښوي.

اصل او د حل لار خو دا ده چې مسلمانان سوشیل میډیا او رسنۍ وپیژني او په دې پوه شي چې دغه دواړه پدیدې یوازې او یوازې یوه وسیله او مرستندوی څیز دی او بس. په سوشیل میډیا او رسنیو کې فعالیت او د نظرونو، شننو، خبرونو، نیوکو او حل لارو خپرول د ریښتیني بدلون/انقلاب د کړنو یوه برخه ده، نه د ټول رسالت ادا.

کیدای شي چې د سوشیل میډیا په اوسني حالت کې پاتې نه شي او نور نوښتونه پکې وشي. خو که هر څومره دا برخه پرمختګ او بدلون وکړي، بیا هم د انساني طبیعت ځای نه شي نیولی. زموږ اوسني او راتلونکي نسلونه باید یوازې او یوازې په سوشیل میډیا او رسنیو اتکا و نه کړي او له دغه رواني/مغزي حالت څخه ځان آزاد کړي او باید داسې ونه انگېري چې زموږ ټول مسوولیت د سوشیل میډیا په پوست/ټویټ اداء شو او دا د بنسټیز بدلون اصلي لار او ځای دی.

نه؛ داسې نه ده؛ ریښتیني او بنسټیز بدلون/انقلاب منظم، سازماني، دوامداره او ژور عملي کار او فعالیت غواړي، څو موږ له اوسني ناوړه او تباه کوونکي او غیر اسلامي ژوند څخه وباسي، کنه نو همدغه د ظالمو او ځاینو واکمني به روانه وي او موږ به یې په سوشیل میډیا کې بوخت ساتلي یو او بس.

امت؛

جوهر تاریخ مسلمانان

صدیق

مقدمه

۱۴۴۰ سال قبل از امروز، نقطه عطف در تاریخ مسلمانان رقم خورد. حادثه‌ی با شکوه‌ی شکل‌گرفت که می‌شود آن را سرمنشای تاریخ مسلمانان قلمداد کرد. این ارزش‌عالی مفهوم «امت» بود که آغاز تاریخ هجری قمری قرار گرفت. متأسفانه امروز این اصطلاح در میان مسلمانان به باد فراموشی سپرده شده؛ در حالیکه هجرت به مدینه چیزی جز ترک ارزش‌های خلاف امت شدن و دوری از آن نبوده است. ارزش‌عالی «امت واحد» با گذشت زمان تحت تأثیر ارزش‌های هم‌چون: دولت ملت، قوم و قبیله، زبان، نژاد و... قرار گرفت و اذهان مسلمانان را مغشوش نمود.

اگرچه اساس تمام تقویم‌های رایج جهان بر مبنای شمس و قمر و یا چرخش آن‌ها بدور آفتاب و زمین بنا نهاده شده است؛ اما هرگاه به فلسفه‌پیدایش و آغاز این تقویم‌ها سر بزنید، خواهید دید که مردم بخاطر اهمیت دادن به حادثه‌ی تاریخی که قبلاً بوقوع پیوسته، آغاز تاریخ تقویمی‌شان را به آن حادثه گره زده‌اند. بطور مثال: عیسویان تولد حضرت عیسی (علیه‌السلام) را اساس تقویم خویش قرار داده‌اند که امروزه به تقویم جهانی شهرت دارد و اکثر کشورهای اسلامی نیز ازین تقویم استفاده می‌کنند. فارس‌ها تقویم شمسی را از ایام نشستن بر تخت سلطنت جلوس ملک‌شاه، پادشاه همان وقت در روز اول بهار مسمی نموده‌اند. همچنان تقویم هجری قمری که معروف به تقویم اسلامی می‌باشد؛ قدامت آن به هجرت پیامبر اسلام، حضرت محمد (صلی‌الله‌علیه‌وسلم) از مکه به مدینه در سال ۶۲۲ میلادی باز می‌گردد.

این سفر مکانی پیامبر اسلام چه ارزشی را در پی داشت که مسلمانان آنروز را اساس تاریخ خود قرار دادند؟ آیا حوادث بهتر از آن مثل نزول قرآن کریم، آغاز وحی و یاهم تولد پیامبر اسلام بهتر نبود تا معیار آغاز تاریخ قرار گیرد؟ چه ارزشی در این هجرت نهفته بود که مایه ی فخر مسلمانان قرار گرفت و این روز را سر آغاز عزت خود قرار دادند؟!

هجرت؛ بمثابة یی بزرگترین قربانی مسلمانان!

مفهوم هجرت در اصل به معنی ترک کردن و بریدن از دیگری است و از مفاهیم اولیه ی اسلام بشمار می رود. این ارزش در سال های اول وحی به مسلمانان تفهیم گردید و از همان ابتداء الله متعال در آیات متعدد روان ترک کردن را برای مسلمانان گوشزد نموده است.

«وَ اضْبِرْ عَلٰی مَا يَقُولُونَ وَ اهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَمِیْلًا»

در برابر چیزهایی که می گویند صبر کن و به گونه ی پسندیده از ایشان هجرت (دوری) کن.

(مزمّل: ۱۰)

برخلاف تصور ما که هجرت را مقید به سفر مکانی نموده ایم، هجرت منحیث یک ارزش، دوری و یا ترک مفاهیم و ارزش ها نیز می باشد. پس هجرت مسلمانان به یثرب (مدینه) صرفاً یک سفر مکانی نبود. بلکه اگر به محتوای این سفر غور شود، خواهیم یافت که

مسلمانان از چه چیزی هجرت نمودند که مایه فخر تاریخی شان گشت.

مهاجرت محمد (صلی الله علیه و سلم) و مسلمانان در تاریخ اسلام واقعه ایست بسیار مهم، زیرا جامعه اسلامی بعد از مهاجرت بصورت واقعی مبدل به «امت» شدند و اختلافات نژادی و طبقاتی بخصوص امتیازات اشراف و روسای قبایل و وابستگی به آنها از میان رفت. تمام مسلمانان از حیث تفاضل متساوی گردیدند. این هجرت خط فاصل بین عهد جاهلیت و اسلام قرار گرفت.

ما در عصر نوین احساس وابستگی به قبایل را از دست داده ایم. هرگاه خود را در جایگاه یک عرب زمان پیامبر (صلی الله علیه و سلم) قرار دهیم در خواهیم یافت که هجرت به معنی ترک قبیله، قطع رابطه با شجره ی خانوادگی و خویشاوندان، عدم حمایت های مالی و جانی و باقی ماندن بحیث فرد بدون هویت را دربر می گیرد.

این هجرت، جز هجرت از ارزش های قومی، قبیله ای، خونی و مالی به سمت ارزش «امت شدن» نبود. زیرا مسلمانان با هجرت شان به مدینه، تمام روابط قبیله ای، قومی، خونی و... خویش را ترک نمودند. پیامبر (صلی الله علیه و سلم) پیمانی را میان شان استوار کرد که انصار و مهاجرین از هر قبیله و قومی بودند تحت ارزش «امت» باهم زندگی جدید شان را آغاز

ویژه جامعه اسلامی از حیث دولت داری و قدرت، امت ماهیت فرا ملی و فرا مرزی دارد. به اصطلاح دیگر میتوان آنرا دولت عام ملل با خصلت جهان شمولی، غیر محلی و غیر ملی اسلام شمرد.

بقول نویسنده ی کتاب «محمد پیامبر که از نو باید شناخت»:

«انقلابی را که محمد در آن موقع در عربستان بوجود آورد با توجه به رسوم و شعایر عرب و نفوذ فوق العاده روسای قبایل که همه را در محور امت واحد تغییر داد؛ از انقلاب فرانسه بزرگ تر بود. زیرا انقلاب فرانسه نتوانست بین فرانسوی ها مساوات بوجود بیاورد. ولی انقلاب محمد بین مسلمین مساوات بوجود آورد که هر نوع مزیت خانوادگی و طبقاتی و مادی را از بین برد.»

لویی گارده، اسلام شناس معروف فرانسوی در باب واژه ی امت چنین می نویسد:

«نظریه ی امت در طی قرون متعدد در قلوب مسلمین تأثیری بزرگ دارا بوده است. امت از ریشه خاص عربی است که در زبان های اروپایی نمی توان مترادفی برای آن یافت. امت عبارت است از همان جامعه به معنای قوم و ملت در آن واحد، شامل کسانی که مایل اند با یکدیگر زیست کنند و دعوت اسلام، منکر همه ی امتیازات نژادی یا هرگونه برتری دیگر است.»

دولت ملت یا جاهلیت نوین؟!

امروز امت اسلامی از هرزمانی دیگری نیاز به امت شدن دارد. مسلمانان از حیث جغرافیای سیاسی به بیش از ۵۰ کشور منقسم شده و با اعتقاد به ارزش های دولت ملت، قوم و نژاد، زبان و فرهنگ، خود را در دام جاهلیت نوین انداخته اند. به بهانه ی استقلال طلبی از استعمارگران، خود را مستقل و منفصل از سایر مسلمانان می دانند؛ چنانچه مردم افغانستان در سال ۱۹۱۹ میلادی پس از استقلال از برتانیا به ارزش ملت و کشور با منافع مستقل؛ مرزبندی های سه انگلیس (ریجوی، مک مهن و دیورند) را اساس ارزش جمعی خود قرار دادند. با مرور بر تاریخ معاصر امت اسلامی، در می یابیم که سرزمین های مسلمانان هر کدام به

نمودند. طوری که می دانستند طرد شدن از یک قبیله راه برگشت ندارد. احساس این هجرت در قرن بیست و یکم برای ما محسوس نیست. زیرا درک شرایط زندگی قبیلوی و جدا شدن از آن به مثابه ی ماندن در صحرا بدون آذوقه، امنیت، حقوق انسانی، سرپناه و... می باشد. مثل اینکه فرد مسلمان امروز بدون سند و ویژه در یکی از کشور های اروپایی زندگی کند؛ نه ارزش حقوقی دارد نه ارزش مدنی و نه هم ارزش انسانی، مرگش هم کدام اهمیتی ندارد، از تجاوز مصون نیست و مثل یک جنس(شی) با او تعامل می شود.

بلی، مسلمانان با هجرت شان از ارزش های باطل به سمت ارزش «امت»، تاریخ ما را رقم زدند. محمد(صلی الله علیه وسلم) با نعمت اسلام همه را مساوی قرار داد و امتیازات ناشی از قبیله بودن را از بین برد و تنها یک امتیاز را جاگزین آن ساخت. آن امتیاز چیزی نبود جز امتیاز «امت بودن».

امت بودن یعنی چه؟

مفهوم «امت» در اسلام به ارزش های سیاسی اسلام بر می گردد. امت به گروهی از انسان ها می گویند که برخلاف تعریفی که برای ملت در نظر گرفته شده، لزوماً در یک منطقه جغرافیایی و یا یک کشور زندگی نمی کنند و ممکن است ساکن کشورهای مختلف باشند. افراد یک امت، در زمینه اعتقاد و التزام به ایدئولوژی و عقیده، مشترک هستند و خاک کشورهای شان چندان تأثیری بر اتحاد بین آنان ندارد.

هرچند که امت در اصل مفهومی گسترده دارد. ولی در عرف اسلامی این واژه معنای اُم (مادر) را به ذهن بر می انگیزد. یعنی امت همیشه مقید به نوعی هم ریشگی بوده که این ارتباط با داشتن ریشه معنوی مشترک (عقیده) تأمین می شود. از این رو، آنچه امت را پدید می آورد وضع سیاسی انسجام یافته نیست، بلکه اراده ی زندگی با هم است. آن هم اراده ی که در پرتو قواعد ایمانی به ویژه آنچه که در قرآن کریم به عنوان چارچوب روابط اجتماعی ترسیم شده، پدید آمده است. اعضای امت اسلامی همه عباد الله یا بندگان خدا هستند. همبستگی بین آنها را در واقع رشته های ایمانی ربط میدهد. با توجه به اصالت

نحوی شاهد این جاهلیت نوین می-باشد.

پس هجرت کنید!

نظام اسلام بیش از هر چیز دیگر به وحدت در میان امت تأکید دارد. این ارزش قرن ها میان مسلمانان برقرار بود. اگرچه تقریباً یک قرن می شود که این وحدت پس از سقوط خلافت عثمانی در ترکیه، از دست رفته است. اما آرمان امت شدن در طول تاریخ اسلامی در میان مسلمانان و بخصوص جنبش های سیاسی اسلامی هنوز هم زنده است. وقتی معیار های جامعه اسلامی را در مدینه در صدر اسلام، ملاک عمل قرار دهیم. در خواهیم یافت که مسلمانان به ارزش های امت شدن مزین نبوده در عوض به ارزش های جاهلیت مکی زندگی می نمایند. مسلمانان هنوز از ترک، فارس، عرب، پاکستانی، افغانی، مراکشی و مصری بودن خود هجرت نکرده اند. پس

چگونه توقع داریم اسلام در جامعه تطبیق شود. آیا از جوامع سکولار که بر مبنای ارزش های ملی شکل گرفته اند، می شود تقاضای برپایی و تطبیق ارزش های اسلامی را داشت؟!

ارزش های حاکم زمان ما نیاز به اصلاح ندارند. زیرا اصلاح بر آن چیز است که در اساس مشکل نداشته باشد. ارزش های جاهلیت نوین و جوامع سکولار نیاز به تغییر جذری و بنیادی دارد که تنها با روش هجرت از آن ارزش ها ممکن خواهد بود.

به بزرگ ترین سنت پیامبر (صلی الله علیه و سلم) که تمام عمرش را وقف آن کرد، چنگ بزنید و آن سنت جز ایجاد دولت با ارزش های «امت» چیزی دیگری نبود!

جنگ و صلح

در اندیشه سرمایه‌داری

یوسف ارسلان

یا هم برای بقای یک جمعیت خاص. شاید همین است که ما تاریخ را با جنگ‌ها عنوان‌بندی می‌کنیم و شاید برای همین باشد که صلح را وقفه‌یی میان جنگ‌ها می‌دانند.

موضوع قابل بحث این نبشته بررسی توصیفی و تاریخی جنگ و صلح نمی‌باشد و این قابل نزاع و اختلاف هم نیست که بشریت بیشتر عمر خود را در جنگ سپری نموده است یا صلح؛ چنانچه لارنس کیلی، استاد دانشگاه ایلینوی امریکا در کتاب «جنگ پیش از تمدن» می‌نویسد: «در حدود ۹۰ تا ۹۵ درصد جوامع شناخته‌شده در طول تاریخ درگیر جنگ‌های مؤقتی

«اگر صلح می‌خواهی برای جنگ آماده شو» این جمله از ضرب‌المثل‌های بسیار کهن به زبان لاتین می‌باشد. مفهوم این جمله، که جنگیدن را طریقه‌یی رسیدن به صلح و آرامش یک ملت تعریف می‌کند- را می‌شود در نظریات برخی فلاسفه و تیوری پردازان غربی در طول تاریخ شاهد بود، غربِ امروزی نیز از جمله (آلمان، بریتانیا و آمریکا) این ضرب‌المثل را منحیث شعار برای برخی از شرکت‌های تسلیحاتی و سازمان‌های نظامی خود انتخاب نموده اند.

این نوع صلح، که قیمت آن جنگ باشد- را گاهی می‌شود محدود به یک گروه مشخص دانست و

بوده‌اند و بسیاری دیگر به صورت دایم». ما هم که امروز در افغانستان در بطن یک واقعییت جنگی قرار گرفته‌ایم این امر را غیر واقعی نمی‌دانیم.

امروز صلح و جنگ از دید ماهیت آن یک امر نسبی شناخته می‌شود و هر مکتب و اندیشه از زاویه جهان‌بینی خود به این دو مفهوم نظر دارد که در اینجا می‌خواهیم به ماهیت جنگ و صلح از زاویه ایدیولوژی سرمایه‌داری که نظام سیاسی آن دموکراسی می‌باشد بپردازیم.

صلح که به زبان انگلیسی peace است لغت‌نامه آکسفورد آنرا چنین به تعریف می‌گیرد:

الف: حالت و یا دوره‌ی که در یک ناحیه و یا مملکت جنگ و خشونت نیست.

ب: آرامش، امنیت، رفاه، حالت آرام و سکون و آسودگی.

صلح و امنیت امروز فراتر از مفهوم کلاسیک آن، که تنها عدم جنگ معنی می‌شد- تعریف می‌شود. در اصل امنیت همانا آرامش روان انسانها می‌باشد که بیشتر این آرامش ارتباط می‌گیرد به افکار و مفاهیم انسانی. انسان به اساس افکار و مفاهیم خود واقعیتهای و حوادث را تعبیر می‌کند و در نتیجه‌ی این قضاوت و تعبیرهاست که روان انسانها حالت مثبت و یا هم منفی را به خود می‌گیرد.

چون که امنیت در اصل از افکار و ارزش‌های انسانی منشأ می‌گیرد، اما کپی‌تالیزم در مخالفت با تعاریف کلاسیک از صلح، به تعریف و تقسیمات جدیدی ازین مفهوم دست زده است. دموکراسی - سرمایه‌داری صلح را به صلح مثبت و منفی تقسیم می‌کند. صلح منفی را صرف عدم جنگ می‌داند؛ اما برای صلح مثبت در کنار عدم جنگ، حاکم بودن افکار دموکراتیک و ارزش‌های سرمایه‌داری را حتمی می‌داند که از نام‌های دیگری این نوع صلح همانا صلح حد اکثری یا «صلح دموکراتیک» می‌باشد.

جنگ در اندیشه غربی در طول تاریخ معانی متفاوتی داشته است. این که جنگ فرمان عقل است یا نفس، جنگ یک امر مطلقاً نامطلوب است و یا که به شکل نسبی به آن باید نگریسته شود. اما در حول همین پرسش اخیر بود که مفهوم جنگ عادلانه یا مشروع

به بار آمد. از نخستین تیوریسن‌های این مفهوم فلاسفه مسیحی بودند که از جمله سن آگوستین و بعدش توماس اکویناس را می‌شود نام برد. از نظر این افراد جنگ را نمی‌شود مطلقاً بار منفی داد؛ چون جنگ عادلانه در پهلوی این که نامطلوب نیست، مقدس نیز می‌باشد. به اساس همین نظریات بود که کلیساها جنگ‌های صلیبی را عادلانه و مشروع تلقی نمود؛ چون در باور آنها عدالت چیزی جز مسیحیت نبود. و پس از رنسانس نیز این مفکوره میان روشنفکران غربی طرفدارانی داشته است که از جمله می‌توان ژان ژاک روسو را نام برد. او جنگ در راه آزادی را وظیفه مقدس می‌دانست.

در ایدیولوژی سرمایه‌داری با دو نوع ارزش و جهان‌بینی سیاسی که عبارت اند از (آرمان‌گرایی و واقع‌گرایی) بر می‌خوریم که در مورد جنگ و صلح، علل و عوامل آن و ارتباط آن با فطرت انسانی نظریات متفاوتی دارند. درین نوشته کوشش می‌کنیم جنگ و صلح را در ترازوی همین دو مکتب وزن نماییم.

مکتب آرمان‌گرایی (ایدیالیزم) یک مکتب ارزش‌محور می‌باشد. این مکتب فطرت انسان را نجیب، نیک و صلح‌طلب تعریف می‌کند اما این که چرا این فطرت نیک نتوانسته در طول تاریخ خوب تمثیل شود، دلیل آنرا بیشتر به نوعیت نظام‌ها و نهادهای حاکم بر جامعه ارتباط می‌دهد و تغییر نظام‌ها و نهادها را یگانه راه‌حل برای حاکمیت صلح بر جامعه و جهان معرفی می‌کند. طرح جامعه ملل و ملل متحد ریشه در همین طرز تفکر دارد و هم‌چنان نظریه صلح جهانی و «صلح دموکراتیک» که منسوب به امانوئل کانت می‌باشد ارتباط به همین مکتب می‌گیرد. به باور امانوئل کانت بشریت می‌تواند به یک صلح دائمی و جهانی نایل شود به این شرط که همه کشورها نظام دموکراتیک را بر خویش تطبیق نمایند چون تنها «دموکراسی‌ها با هم نمی‌جنگند». اما جهان عینی و واقعی چیز دیگری می‌گوید؛ وقتی در واقعییت جنگ‌ها عمیق می‌شویم بعید می‌یابیم که یک طرف جنگ و یا یکی از عاملین جنگ یک کشور دموکرات نباشد. و هم‌چنان نقش سازمان ملل متحد و ازین قبیل سازمان‌ها را جز مشروعیت‌دهنده استعمار

چیزی بیشتر نمی‌شود دید.

آنرا محدود نمی‌سازد؛ بلکه این واقعیت‌های عملی و منافع‌ها است که آنرا جهت می‌دهد و درست و نادرست را برایش مشخص می‌سازد. برای همین است که سرمایه‌داری را یک جهان‌بینی واقع‌گرا و منفعت‌محور باید حساب کرد.

مکتب واقع‌گرایی (ریالیزم) یک مکتب عمل‌گرا و منفعت‌محور می‌باشد که عوامل جنگ را این هم به فطرت انسان ارتباط می‌دهد. از دید این مکتب انسان یک موجود ذاتاً شرور و پرخاشگر بوده که همیشه در محور بقا و منفعت خویش می‌اندیشد. برای همین است که یکی از واقع‌گرایان - توماس هابز - انسان را گرگ انسان معرفی می‌کند. به باور این مکتب همانگونه که انسان بشکل شخصیت حقیقی در پی بقا و منفعت خود می‌باشد و برای آن می‌جنگد دولت‌ها نیز منحنی شخصیت‌های حقوقی دارای عمر سیاسی و منافع ملی می‌باشند. به تعبیر توماس هابز دولت‌ها بنابر ترس و عشق عمل می‌کنند؛ ترس از شکست و عشق به سلطه، قدرت و منفعت.

و هم‌چنان از دید اولویت‌بندی، سرمایه‌داری منافع را بر ارزش‌ها ارجحیت می‌دهد. چون، موقتی می‌توانیم از چندین ارزش موجود در یک سیستم، ارزش اساسی آنرا درک نماییم که این ارزش‌ها باهم در تعارض قرار گیرند و قوه تصمیم‌گیرنده یکی از آن را انتخاب نماید؛ و دقیقاً همین گزینه انتخابی ارزش اصلی یک نظام می‌باشد. پس جالب نیست که نظام سرمایه‌داری در عربستان سعودی نه جنگ می‌خواهد و نه دموکراسی اما در افغانستان هم جنگ می‌خواهد و هم شعار دموکراسی سر می‌دهد، چون منفعت چنین تقاضا می‌کند نه ارزش‌ها؛ باید دانست که ارزش اساسی غرب همانا منفعت و واقع‌گرایی می‌باشد که سیاست‌های خود را به اساس آن تنظیم می‌کند. و اگر جایی هم بتواند که صلح و منفعت را باهم یکجا و مزج نماید پس واضح است که هدف از صلح همانا صلح دموکراتیک خواهد بود.

به نظر واقع‌گراها در سطح داخلی یک کشور قدرت بنام دولت وجود دارد که فطرت شرورانه بشری را می‌تواند مهار کند، اما در سطح بین‌الملل قدرت وجود ندارد که همه تابع آن باشند، بنابر آن نظم جهانی یک نظم انارشی می‌باشد. پس مطابق به فطرت انسان و طبیعت نظم بین‌الملل جنگ اصل بوده و صلح یک آرمان و آرزوی محال می‌باشد و دولت‌ها به جای آرمان‌گرایی باید واقعیت‌های موجود را اصل گرفته و جهت منفعت، گسترش سلطه و تعیین جایگاه برتر خود در نظام بین‌الملل از همه پیشی بگیرند. همین است که واقع‌گراها جنگ و منفعت‌محوری خود را با طبیعی دانستن آن در نظم جهانی توجیه می‌کنند.

امریکا بزرگترین حامی و حامل ایدئولوژی سرمایه‌داری در جهان می‌باشد که با درک ارزش اساسی این ایدئولوژی باید خوبتر دانسته باشید که چرا بیشتر تاریخ این کشور در جنگ سپری شده و چرا با این استراتژی جنگی خود در افغانستان حضور یافته است. بلی؛ در اندیشه آمریکا صلح و دموکراسی یک ارزش است اما جنگ و منفعت با ارزش‌تر از آن.

اما مهم از همه اینست تا بدانیم که ارزش اساسی سرمایه‌داری کدام یکی است؟ ایدئالیزم یا ریالیزم؟ در اندیشه دموکراسی - سرمایه‌داری ما با دو نوع فکر مواجه هستیم؛ یکی تفکر نظری که ارزش‌ها و ایدئال‌ها را در بر می‌گیرد و دیگری هم تفکر عملی که اعمال به آن بناء می‌شود. این درست است که دموکراسی و مفاهیمی چون آزادی، برابری و عدالت از ارزش‌های این مکتب غربی می‌باشد اما برای اینکه در میدان عملی «پراگماتیک» می‌اندیشند و سیاست می‌کنند، واقعیت‌ها و منافع برای آنها اصل است. سیاست پراگماتیک (عملی) سیاست است که هیچ ارزشی

جنگ یک استراتژی معین و از قبل تعریف‌شده آمریکا برای افغانستان بوده است. اما پس از اینکه پای آمریکا در حوزه جغرافیایی افغانستان گیر می‌افتد، با ظهور قدرت‌های جدید اقتصاد و سیاست اش افول نموده و اعتبار بین‌المللی اش خدشه‌دار می‌شود همین است که کوشش می‌کند تا از صلح منحنی تاکتیک سیاسی استفاده ببرد.

آمریکا حاضر است برای حفظ منافع اش همه چیز

را قربان کند؛ صلح آمریکا با طالبان در حقیقت تعقیب استراتژی جنگی خویش در افغانستان جهت تضمین منافع آمریکایی در کشور و منطقه می‌باشد. اما اینکه با این تاکتیک بتواند گروه طالبان را متفرق سازد، افکار عامه بین‌المللی را گول بزند و برای نفس‌گیری خود وقت بخرد نقاب صلح را به چهره می‌کند؛ صلح که اسم مثنی آن جنگ است.

شناخت روی دیگر این سکه نیز مهم است. اگر آمریکا بتواند مفهوم صلح و ارزش‌های خود را با منافع خود جمع نماید پس این صلح همانا صلح دموکراتیک خواهد بود. صلح که حاکمیت ارزش‌های سیکولار و دموکراتیک جزء لاینفک آن است. پس واضح است که چرا جامعه جهانی و برخی حلقات آمریکایی برای حفظ دستاوردهای ۱۸ ساله در افغانستان، اسرار دارند. این دستاوردها چه چیزی جز ارزش‌های دموکراتیک و غربی می‌باشد؟!

در نتیجه: جنگ و سلاخی‌های امروزی نه تنها که در اندیشه سرمایه‌داری مذموم و بد نیست، بلکه یک واقعیت قبول شده تعریف می‌شود. جنگ‌های عصر سرمایه‌داری از جنگ‌های تیوریزه شده‌ی می‌باشد که منطق‌تراشی آن از قبل صورت گرفته است. سرمایه‌داری نه تنها به ختم جنگ نمی‌اندیشد بلکه کوشش می‌کند منافع جنگ‌ها را به طرف خود سوق دهد. چون سرمایه‌داری جنگ را از ابزارهای سیاست خارجی دولت‌ها و اسالیب استعمارگری خویش می‌شناسد. از نظر این نظام هر دولت مثل انسان‌ها منافع خود را دارد که بنام منافع ملی تعریف می‌شود و دولت‌ها در سیاست خارجی خود همین را معیار قرار داده و عمل می‌کنند. پس ما نمی‌توانیم منافع ملی حدود ۲۰۰ واحد سیاسی (دولت) که در جهان وجود دارد را توحید نماییم. همین است که منافع به ناچار در تعارض قرار گرفته و منجر به جنگ می‌شود و در سطح جهانی قدرتی هم وجود ندارد که دولت‌ها را محاسبه و مهار نموده و دولت‌ها خود را به آن پاسخ‌گو بدانند.

به باور واقع‌گرایان دولت‌ها جایی اندیشیدن به موضوع صلح نیست باید در نزاع‌ها و انارشی بین‌الملل جایگاه خود را مشخص نمایند. برای همین است که قدرت و منفعت اصل می‌باشد و هر دولت

جهت کسب، حفظ و گسترش قدرت خود می‌تواند به هر وسیله مشروع یا نامشروع دست بزند و هیچ نوع ارزشی مانند: دین، اخلاق، عرف، قواعد، قوانین و حتی ارزش‌های تیوریک دموکراسی، نباید آنرا محدود سازد؛ چون مفکر بزرگ مکتب ریالیسم؛ نیکولای ماکیاولی می‌گوید: «هدف وسیله را توجیه می‌کند». و طرف دیگری که صلح را شعار می‌دهند نیتی جز تطبیق ارزش‌های سیکولار و غربی از جمله: آزادی‌ها، حقوق زن، برابری جنسیتی... ندارند.

این ما نیستیم که جنگ و صلح خود را به تعریف می‌گیریم، تعریف و تنفیذ را کسانی می‌کنند که به سرنوشت ما حاکم اند؛ اکثر ما در نقش اجساد و اذهان سلاخی شده قرار گرفته ایم. پس؛ همه باید بدانند که تغییر در حالت فعلی تغییر در افکار و تعبیرهای حاکم را تقاضا می‌کند و تغییر بنیادی و انقلابی در نظم و نظامی را که روی این نوع تعبیر و اندیشه‌ها بنیاد یافته است. برای همین است که ایدیولوژی اسلامی راه‌حل بی‌بدیل برای اندیشه و نظام دموکراسی-سرمایه‌داری می‌باشد. چون تطبیق افکار، احکام و تعبیرهای اسلامی بشکل انقلابی آن تقاضای عقلی، شرعی و از اهم ضروریات بشری می‌باشد. بنابر این، خلافت اسلامی یگانه نظامی است که نظم امروزی جهانی و زیربنای فکری آن را از بنیاد سرنگون ساخته، اسلام را بشکل انقلابی آن تطبیق نموده و نور هدایت اسلام را در رگه‌های ظلمت جهانی با دعوت و جهاد منتشر خواهد کرد. پس با این ندا دهنده‌گان ندا سر دهید؛ ورنه این عشق به جنگ و منفعت، و این بلعیدن بی‌وقفه‌ی جهان ادامه خواهد داشت.

رهبران ما این گونه بود!

هارون

برای جلوگیری از انحراف مردم از اهمیت والای برخوردار می‌باشد. روی همین ملحوظ است که امت اسلامی مکلف است که تا قیام قیامت جهاد فی سبیل الله را برای نجات مردم از تاریکی و ظلمت ادامه دهند. این چیزی است که بر هیچ امت دیگری قبل از مسلمانان فرض قرار داده نشده است. گرچه برای مدت زمانی اندک، جنگ‌های بر سایر امت‌ها و ملل فرض شده بود، اما جنگ برای همیشه و تا زمانی که تمام دولت‌های غیر اسلامی از بین برود، تنها بر امت اسلامی فرض شده است که توسط دولت خلافت به پیش برده می‌شود. دلیل اساسی آن این است تا پیام الله به تمام مردم جهان گسترش یافته و سبب نجات آنان از تاریکی و ظلمت گردیده که نهایتاً منجر به رهایی شان از آتش دوزخ می‌گردد. پس رهبری به تعبیر بسیج منابع و مردم به سوی تحقق هدف/اهداف مشخص و از پیش تعیین شده، یک هدف در اسلام

رهبران و شیوه‌ی رهبری را که فعلاً در سراسر سرزمین‌های اسلامی مشاهده می‌کنیم، گرچه برای قریب اکثر مسلمانان به امر آشنا مبدل گردیده است، اما از نظر اسلام، حاکمیت و رهبری در اسلام کاملاً نا آشنا و عجیب می‌باشد و اصلاً تصویری را که امت برای قرن‌ها از یک رهبر و در کل از رهبری خوب داشت، از بین برده و در عوض آن، تصویری از رهبر و رهبری کپی‌تالستی بر محور تضمین بقای سیاسی و اقتصادی را جانشین آن کرده است که سبب ایجاد نفرت، انزجار، بغض میان طرفین گردیده طوری که امت را از رهبری و رهبران را از امت متنفر ساخته است که هیچ نوع علاقمندی واقعی، اخلاص، تمایل و همکاری واقعی در این نوع رابطه میان حاکم و رعیت وجود ندارد.

رهبری در اسلام بر حسب فطرت بشری، تعریف ساده‌ی داشته که برای قرن‌ها مردم را به سوی هدف مشخص و واضح بسیج ساخته است. رهبری در اسلام

دارد و آن عبارت از تطبیق اسلام می‌باشد تا زمینه راه‌یابی اکثریت مردم به بهشت تسهیل یابد. پس تلاش رهبر و رهبری، اساسی‌ترین تشویش رهبران در اسلام، مهم‌ترین امر در رهبری، اصل هم‌وغم رهبران در اسلام این است که اسلام به‌شکل عالی آن تطبیق گردیده و تا حد ممکن مردم از تأثیر افکار غیر اسلامی به‌دور ساخته شوند. رسول الله صلی الله علیه وسلم به روایت عوف بن مالک فرموده است؛

بهترین رهبران شما همانا کسانی اند که شما آنان را دوست دارید و آنان شما را دوست دارند، شما بر آنان رحمت الله را می‌خواهید و آنان بر شما رحمت الله را می‌طلبند. اما بدترین رهبران شما همانا کسانی اند که که شما از آنان نفرت می‌برید و آنان از شما نفرت دارند، شما آنان را لعنت می‌کنید و آنان شما را لعنت می‌کنند.

به همین دلیل است که مفاهیم، صفات، و معیار بلندی را اسلام برای رهبری قرار داده است تا با مراعات آن، سایر مردم جامعه به‌شکل فطری، به‌سهولت بیشتر، و با الگوگیری از رهبران شان، به جهت درست و مطلوب قدم بردارند. به عنوان نمونه، اخلاص، تقوی، صبر و جهد از جمله‌ی اساسی‌ترین مفاهیم برای رهبری بیان شده است که با مراعات آن، از یک سو معیار تطبیق آن در میان رهبران افزایش یافته و از سوی دیگر، زمینه رعایت آن برای اکثریت مردم عادی، ساده می‌گردد. پس بی دلیل نیست که یک تعداد زیاد رهبران امت در گذشته، فرزندان و مخصوصاً آن عده از جوانانی را که نشانه‌ها و علایم رهبری در وجود آنان دیده شده بود، تحت سرپرستی و کفالت علمای چیره دست امت قرار می‌دادند تا این‌که در آینده، در عین زمانی که حاکمیت و شیوه رهبری را به‌شکل عملی و تطبیقی می‌آموختند، صاحب فکر و درایت در افکار و احکام اسلامی نیز می‌شدند و این امر قدرت رهبری مردم، سرپرستی امور و حل مشکلات را بر اساس و مبنی درست اسلامی در وجود این رهبران افزایش می‌داد. به‌همین خاطر است که جوانان با وجود سن و سال کم شان همچون محمد فاتح، سلیمان قانونی، سلیم، صلاح الدین ایوبی و غیره توانستند دولت‌های بزرگ

را شکست داده و پیروزی‌های مهم و اساسی را نصیب امت خویش سازند. زیرا رهبران امت در آن زمان، هم صاحب سیاست بودند، هم صاحب فکر و هم صاحب فقه. به تعبیر دیگر، رهبران ما، در عین حالی‌که سیاستمدار بودند، مفکر بودند، مجتهد بودند و فقیه بودند. به‌همین دلیل بیداری و هوشیاری خاصی نسبت به سیاست روز داشته و از آن به‌حیث فرصت نزدیک ساختن مردم به پیام الله سبحانه و تعالی بهره می‌جستند.

چون رهبران با یک رویکرد خاص عقلی و فطری، اسلام را درک کرده بودند و فضای جمعی در میان امت برای این درک وجود داشت. پس بدون تشریح و تفصیل زیاد، رهبران می‌دانستند که جزء اساسی و الزامی وظایف شان این است تا روی درک واقعیت و مشاكل موجود جهت حل آن بر اساس اسلام فکر کنند و به‌طور مستمر و دوامدار روی حفظ مصلحت امت جهت تطبیق هرچه بهتر اسلام و دفاع از مسلمانان به تفکر بپردازند. این بود که رهبران به فکر بر اساس روش عقلی و فطری نزدیک بودند و این امر سبب شد که رهبران از هر نوع سردرگمی و انحطاط به‌دور باشند. زیرا علاقمندی و نزدیک بودن به تفکر و تفکیر به‌شکل درست و مناسب آن باعث حل مشاكل به‌وقت و زمان آن متناسب با جهان‌بینی مشخص می‌گردد. به‌همین دلیل بود که اساس تقریباً تمامی علوم معاصر را در همه عرصه‌ها مسلمانان گذاشته بودند که سپس اروپائیان طی عصرهای همچون تولد دوباره (رنسانس) از نتایج علمی کار مسلمانان بهره‌جسته و تمدن خویش را پایه‌گزاری کردند. درعین حال، همین توجه فکری سبب شده که رهبران در میدان تطبیق و پی‌گیری احکام اسلام در زندگی عملی نیز از حکمت والائی برخوردار باشند. گرچه در طول تاریخ امت اسلامی، عصرهای وجود دارد که در آن، رهبرانی بوده‌اند که اسلام را به‌شکل عالی، همه‌جانبه و جامع تطبیق نکردند، اما باز هم این انحراف آنان گلی نبوده به این معنی که در یک بخشی از اسلام انحراف نمودند. چون یک تعداد زیادی از صفاتی را که اسلام برای رهبران لازم دانسته بود، برخوردار بودند. ولی باز هم به دلیل این‌که زندگی عملی امت، میدان ابتلاء و امتحان

اش می‌باشد، این چنین رهبرانی حاکم گشته‌اند تا این‌که برخی را توسط برخی دیگر به ابتلاء و امتحان گیرد. ولی در مجموع، رهبران در عرصه فهم احکام عملی اسلام در زندگی روزمره تصویر کُلی خوبی داشتند. همچنان در تربیه نسل‌های بعدی خویش نیز بر همین منوال ادامه دادند.

اما رفته رفته، بعد از نفوذ افکار بیگانگان، ماهیت رهبری امت و همچنان رهبران به انحطاط گرائیده و به شکل عجیبی تطور یافته است. این تغییر به شکل مرحله‌وار صورت گرفته و در عرصه‌های مختلف بر بخش‌های مختلف این پدیده تأثیر گذاشته و آن را به حالت فعلی قرار داده است. چنانچه در نخستین قدم، رهبران امت اسلامی بعد از تأثر اهل کلام که آنان بالنوبه از طرز تفکر منطقی - یونانی - متأثر بودند، علاقمندی به تفکر و تفکیر بر اساس روش عقلی و فطری را از دست دادند. در عوض آن، تمایل شدید به خیال‌پردازی بر اساس روش منطقی و فلسفی بر آنان غلبه کرد. زیرا متکلمین با تأثیرپذیری شدید از اهل کلام، هیچ نوع علاقمندی به فکری که منجر به درک واقعیت و حل مشکل عملی می‌گشت، نداشتند. روی همین دلیل رهبران نیز آهسته آهسته از فکر فاصله گرفته و این امر منجر به ضعف درک واقعیت گشت. چیزی که بالنوبه منجر به عدم حل مشاغل گردیده و تراکم مشاغل باعث بروز موانع در مقابل روند زندگی عملی و روزمره گردید. بعد از گذشت زمان، این موانع امت و رهبران را در عین زمان مأیوس ساخت و قضای الله هم چنین بود که در چنین یک زمان حساس، دشمن یعنی اروپائیان به استفاده از عقل به نهضت دست یافته و امت را دچار مشکل جدی ساخت که دولت شان را میان خویش - روسیه، فرانسه و انگلیس - بعد از انفصال تقسیم کردند.

در عین حال، بعد از تأثیر پذیری افکار هندی و فارس و همچنان موقف نزدیک دانشمندان برجسته اهل سنت با رهبران در طول تاریخ امت آهسته آهسته باعث بروز قشر جدیدی تحت نام روحانیون و علماء گردید. پدیده‌ی که در اوایل پیام اسلام به مشکل می‌توان شبیه آن را یافت. زیرا همگی در برابر اسلام، به شکل مساویانه مکلف بوده و همگی باید بر افکار اساسی

اسلام نسبت به زندگی و همچنان احکام عملی روزمره اسلامی عالم باشند تا حداقل زندگی روزمره خویش را بر اساس رضایت الله عیار سازند. ولی این‌که در یک بخش جدائی، تخصص حاصل گردد، این امر هم فعلاً قابل مشاهده است و هم در اوایل پیام اسلام. چنانچه اصحاب کبار نیز در عرصه‌های مشخص صاحب رسوخ و حکمت عالی بودند. مثلاً حضرت ابوبکر صدیق و حضرت عمر رضی الله تعالی عنهم اجمعیان در عرصه سیاست و رهبری، حضرت خالد بن ولید رضی الله عنه در عرصه نظامی، حضرت ابوبکر صدیق و حضرت عثمان بن عفان و همچنان عبدالرحمن بن عوف در عرصه اقتصادی و دستگیری از نیازمندان و تمویل اقتصادی دولت، حضرت عبدالله بن مسعود رضی الله عنه در عرصه تفسیر، حضرت ابوهریره و حضرت انس بن مالک در عرصه روایت حدیث. این پدیده که برجستگی اصحاب را در یک عرصه خاص نشان می‌دهد، شامل نخبگان بوده و تمام اصحاب را به طور کُل شامل نمی‌شد. این پدیده در عین حال، تخصص گرائی غربی را نیز نشان نمی‌دهد که انسان‌ها را بر کسب تخصص علمی بعد از انقلاب صنعتی به خاطر حفظ چرخ تولیداتی کپی‌تالستی تشویق می‌کند. پس، با به میان آمدن قشری تحت نام روحانیون و علماء، رهبران از دسترسی به علم، فقه، اجتهاد و حل مشکلات عملی امت بر اساس روش صحیح و سالم اسلامی محروم ماندند که این واقعیت آنان را به این قشر وابسته ساخت. قشری که دین را به خاطر دنیا حاصل می‌کنند. رسول الله صلی الله علیه وسلم این قشر را به حیث یکی از علایم آخرالزمان این چنین بیان کرده است؛

مردمی از (علماء) در آخرالزمان ظاهر می‌شوند که با کمک گرفتن از دین، دنیا را به دست می‌آورند (ترمذی)

همچنان، در حدیث دیگری فرموده است؛

مردانی در آخرالزمان ظاهر می‌شوند که دین را به هدف به دست آوردن دنیا استفاده کرده و با پوشیدن پوست گوسفند (تکه های ابرشیمی و چین‌های پر زرق و برق) در ملاء عام تلاش نشان

دادن تواضع و صداقت را می‌کنند، زبان شان شیرین تر از عسل است، اما قلوب شان قلوب گرگ است.

پس بعد از جدا شدن فکر و فقه؛ تنها چیزی که به رهبران ماند، عبارت از سیاست بود. آن هم سیاستی که بر اساس افکار ماکیاوولی پی‌گیری می‌شود. زیرا ماکیاوولی هدف اساسی هر رهبر را حفظ و تضمین قدرت خواند. گرچه رهبران از روز اول تا اکنون همین روش را در میدان عملی پی‌گیری می‌کردند، اما ماکیاوولی این روش آنان را بر اساس نظریات علمی و فلسفی؛ توجیه کرد. پس در عصر انحطاط امت اسلامی که با عصر بیداری اروپائیان همخوانی داشت، سبب شد که رهبران حتی از درک سیاست اسلامی نیز به‌دور مانند. پس حتی سیاستی را که فعلاً این رهبران عملی می‌سازند بر اساس افکار غربیان بوده که چیزی جز تضمین بقای سیاسی و اقتصادی شان نیست و برای رسیدن به آن، از هر نوع اسلوب ممکنه استفاده می‌کنند. زیرا رگ رگ وجود شان به این مقوله ماکیاوولی وفادار است که می‌گوید: «هدف وسیله را توجیه می‌کند». بنابراین، این مشکل سبب شده که امت به رهبران خویش اصلاً اعتماد نداشته و تعداد اندکی که دور رهبران مذکور جمع اند، به دلیل منافع و مصحلت‌های شخصی و قومی شان است نه چیزی دیگر. امت هیچ نوع توقع خیر از این رهبران نداشته و در هر فرصت پیش آمده کوشش سرنگونی شان را به‌خرج می‌دهند. رهبران نیز از با الگوگیری پیشرفت غرب، از وضعیت امت و تعامل شان با رهبران مأیوس گشته و مصروف افزایش ثروت و قدرت خویش می‌باشند و بس. پس رهبران فعلی هیچ نوع تشویشی در مورد هدایت امت و سایر بشر ندارند. همچنان، هیچ نوع سعی به‌خرج نمی‌دهند تا این که اسلام به شکل عالی‌تر بر امت تطبیق گشته و سبب نجات مردم از آتش دوزخ گردد. بلکه برعکس، تلاش دارند تا از حاکمیت اسلام و برگشت دوباره اسلام به میدان عملی زندگی به‌هر شکل ممکن جلوگیری کنند. به همین دلیل است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده است:

من بر شما (ای امت من) از شش چیز می‌ترسم: حاکمیت کم خردان، خونریزی، فروش حکومتداری، قطع صله رحم، گرفتن قرآن به‌حیث وسیله موسیقی، و کثرت پولیس. رسول الله صلی الله علیه وسلم در مورد حاکمیت کم خردان پرسیده شد، وی صلی الله علیه وسلم در پاسخ گفت: حاکمانی بعد از من می‌آیند که به اساس هدایت من هدایت نیافته اند، از سنت (روش) من (در حکومتداری) پیروی نمی‌کنند. پس هرکسی که دروغ شان را تصدیق کند و در ظلم شان آن‌ها را یاری و کمک کند، پس آن‌ها از من نیست و من از آن‌ها نیستم، و بر حوض من اجازه ورود ندارند. ولی کسانی که دروغ شان را تصدیق نمی‌کند و در ظلم شان آن‌ها را یاری و کمک نمی‌کند، پس آن‌ها از من اند و من از آن‌ها و بر حوض من اجازه ورود دارند.

و در حدیث دیگری به روایت احمد و ترمذی فرموده است:

تنها هراس من بر اتم، از رهبران گمراه می‌باشد (که امت را با حکم غیر از اسلام به سوی گمراهی رهبری می‌کنند)

پس راه حل پدیده‌ی فوق این است تا رهبران امت دوباره بر اساس همان محور سه گانه - سیاست، فکر و فقه - زنده ساخته شوند و این امر ممکن نیست مگر این که اسلام در جامعه تطبیق نشود تا یک بار دیگر تأثیرات سوء افکار بیگانگان فلتر شده و رهبران بر اساس ماهیت سیاسی اسلام، رعیت خوش را رهبری کنند. این واقعیت حاکم نمی‌گردد مگر این که دولت خلافت احیاء گردیده تا پروسه تربیه رهبران واقعی امت که صاحب اخلاص و تقوی اند و با درد و غم مردم خویش شریک اند؛ یک بار دیگر احیاء گردد.

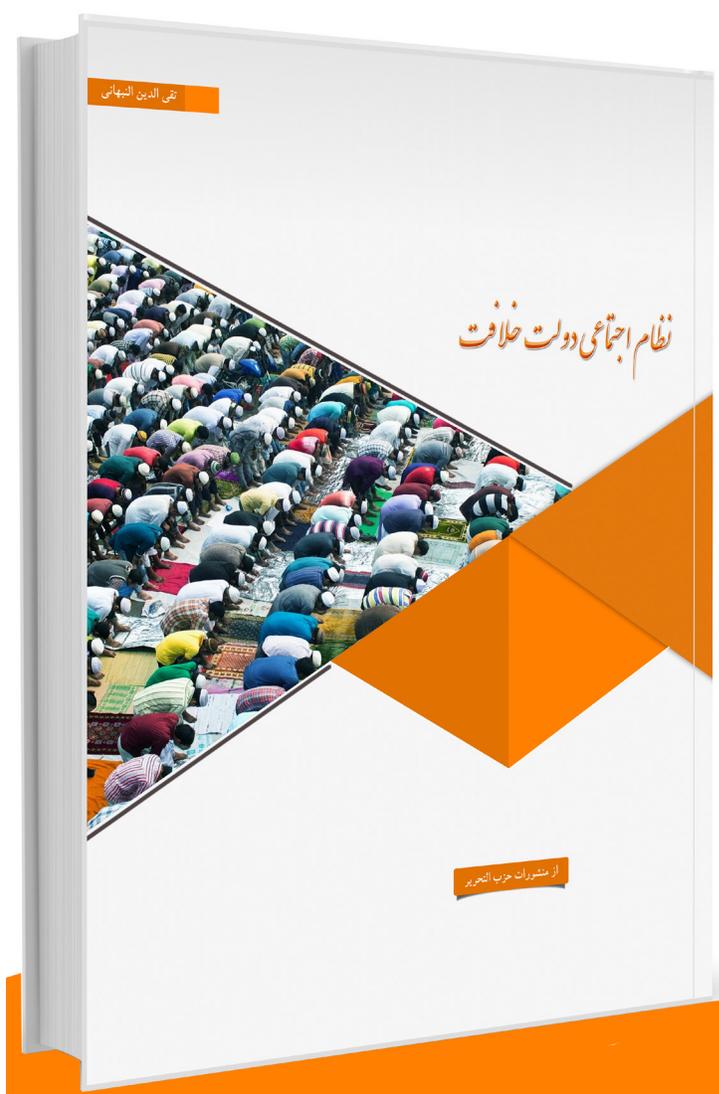
زندگی برای یک روز تحت عدالت یک رهبر خوب بهتر از شصت سال عبادت است، و جاری شدن حد در روی زمین بر اساس شرایط آن (که الله وضع کرده است)، بهتر از چهل روز باران می‌باشد. (بیقهی و طبرانی)

إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ

همانا این امت شماست، امت یگانه، و من
پروردگار شما هستم، پس مرا پرستش کنید.

(انبیاء: ۹۲)

کتاب ذیل را که حاوی مطالب و مفاهیم جالب پیرامون چگونگی روابط زن و مرد در نظام اجتماعی اسلام می باشد؛ می توانید به گونه آنلاین از صفحات امت پرودکشن بدست آورید!

رسول الله صلى الله عليه وسلم از زمانی که صبح وجودش در مدینه منوره به حیث
حاکم طلوع نمود کلمات زرینی را نوشت که:

«ان المسلمین والمؤمنین امة واحدة من دون الناس»
ترجمه: هر آیینه مسلمانان و مومنان بغیر از سایر مردم امت واحد اند.

(سیرت النبی ابن هشام)

